

DANIEL PENNAC
Minh hoạ bởi MILES HYMAN

Cún bụi đời

Bé Táo

Cún Bụi

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

nhasach
phuongnam

Cún bụi đời

Daniel Pennac

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

KHÔNG AI THUẦN HÓA AI VÀ KHÔNG AI BỊ THUẦN HÓA

1. CON CHÓ CHẾT TIỆT

2. BẦU KHÔNG KHÍ KỶ QUẶC

3. CÚN BỤI CHÀO ĐỜI

4. CHỊ MỖM ĐEN

5. BÀ CHỦ

6. THÀNH PHỐ

7. COI CHỪNG, CON CHUỘT!

8. BUỔI SÁNG NHỚ ĐỜI

9. VÀO TRẠI CHÓ HOANG

10. NỖI SỢ THẬT SỰ

11. KHỊT MŨI

12. TÔM LUỘC, CÚ CÁI VÀ MẶT TRỜI

13. CÚN CỦA CON

14. MỘT CÔ CHỦ ĐƯỢC THUẦN HÓA TỐT

15. HẢI ÂU MUÔN NĂM

16. LỄ ĐẶT TÊN CHO CÚN BỤI

17. CÚN BỤI SAY XE

18. CON CÚN CỦA CON? CON CÚN NÀO?

19. LÒNG TỰ TRỌNG

20. BỎ TRỐN

21. ANH LINH CẦU

22. LINH CẦU VÀ LỢN RỪNG

23. GIẢI PHÁP DUY NHẤT PHẢI BIẾT LẤY LÒNG NGƯỜI KHÁC

24. NHỮNG ĐỨA TRẺ THẤT THƯỜNG

25. SUNG SƯỞNG QUÁ

26. NGHĨA TRANG CHÓ

27. ANH CHÀNG I-TA-LI NGHỆ SĨ VÀ CÔ NÀNG AI CẬP .

28. BÉ TÁO

29. BÉ TÁO VÀ CÚN BỤI

30. CHUÔNG RIÊNG

31. NÉM QUA CỬA SỔ

32. TRÊN ĐƯỜNG GIÓ BỤI

33. DƯỚI BÓNG ÔNG ANH LINH CẦU

34. NHỮNG NGƯỜI BẠN

35. TÍNH SỐ

36. TRẬN OANH KÍCH TRÂN CHÂU CẢNG

37. VÀ BÂY GIỜ, CÚN BỤI ĐỢI HỌ VỀ

38. ÔI BÉ TÁO ĐÁNG THƯƠNG

39. TƯƠNG LAI MUÔN NĂM!

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Daniel Pennac sinh năm 1944 tại Casablanca (Ma Rốc). Thuở nhỏ, ông đã theo chân bố mẹ đi khắp nơi trên thế giới: châu Âu, châu Á, châu Phi... Trải nghiệm sống phong phú có được qua những chuyến phiêu lưu ấy đã góp phần không nhỏ tạo nên sự đa dạng về thể loại trong sáng tác của nhà văn: tiểu luận, tiểu thuyết trinh thám, sách cho thiếu nhi, truyện tranh, tự truyện... Daniel Pennac đặc biệt ghi dấu ấn trong nền văn học Pháp với những câu chuyện viết cho thiếu nhi. Giọng văn hài hước mà không kém phần sâu lắng, tình bạn giữa con người và loài vật, những khám phá vô cùng thú vị về thế giới “bốn chân” đã đem lại cho từng trang viết của ông sức hấp dẫn khó cưỡng đối với độc giả mọi lứa tuổi.

GIỚI THIỆU TÁC PHẨM

Chán chường với nỗi cô đơn của mình, Cún Bụi rời bãi rác với quyết tâm tìm cho ra một “bà chủ đích thực”, một người có khả năng yêu thương và chăm lo đến chú. Thế rồi Cún Bụi gặp gỡ Bé Táo, một cô bé khá đồng cảm, một kẻ cứng đầu thật sự. Bé Táo nhặt Cún Bụi về nuôi nhưng rồi kỳ lạ thay, lại trở nên thờ ơ, lãnh đạm với Cún. Ai sẽ là kẻ phải thuần hoá ngược trở lại?

Tài hoa của Daniel Pennac lại hội tụ về đây, để dành cho những ai tưởng như đã quên rằng “khi ta chọn sống với một chú chó, đó đã là ăn đời ở kiếp”. Một cuốn tiểu thuyết đầy ắp những bất ngờ, tình bạn và tình yêu thương.

Cún Bụi Đồi là một trong những tác phẩm viết cho thiếu nhi thành công nhất của Daniel Pennac. Cuốn sách là minh chứng hùng hồn cho những gì được gọi là tinh tế trong cảm nhận và giản dị trong văn phong của tác giả. Sau Mắt Sói, thêm một lần nữa, độc giả nhỏ tuổi Việt Nam lại có dịp tái ngộ với người thầy yêu trẻ, “người kể chuyện cổ tích hiện đại về loài vật”.

“Này, thân phận là chó hoang được nhặt về thì đừng có mà làm bộ làm tịch! Ấy là bà Tiêu Cay đang rít lên. Giọng bà the thé rất ghê gớm. Từng tiếng nẩy bật

vào tường, trên trần nhà rồi dưới sàn nhà bếp, xen lẫn tiếng lạnh canh của bát đĩa.Ồn ào thật. Cún Bụi không hiểu gì cả. Cún Bụi chỉ còn biết cụp hai tai xuống, chờ những cái đó đi qua. Những lời như thế từ lâu nó đã nghe chán tai. Bây giờ, có bị mắng là chó hoang cũng chẳng mùi mẽ gì. Đúng, nó là chó hoang đấy, thì đã sao nào? Về chuyện này nó không bao giờ thấy xấu hổ. Như vậy đấy. Nhưng bực quá, cái giọng của bà Tiên Cay sao cứ rít lên the thé! Và bà ấy lại còn nói nhiều nữa chứ! Nếu như nó không cần dùng đến bốn chân để có thể đứng thẳng người một cách đường hoàng thì có lẽ nó đã đưa hai chân trước lên bịt chặt tai rồi. Nhưng đời nào nó chịu bắt chước con người.

- Thế nào? Mày có ăn xúp không thì bảo? Không, nó không ăn đĩa xúp đó. Nó nằm trước đĩa xúp của mình, cuộn tròn như một khối lông, giả câm giả điếc.
- Được rồi! Ô kê, mày đã muốn thế thì tùy. Nhưng tao báo trước cho mày biết, mày chưa chịu nuốt xong đĩa xúp này thì đừng hòng có cái gì khác để ăn...”.

Mục lục

KHÔNG AI THUẦN HÓA AI VÀ KHÔNG AI BỊ THUẦN HÓA

1. CON CHÓ CHẾT TIẾT

2. BẦU KHÔNG KHÍ KỲ QUẶC

3. CÚN BỤI CHÀO ĐỜI

4. CHỊ MỠM ĐEN

5. BÀ CHỦ

6. THÀNH PHỐ

7. COI CHỪNG, CON CHUỘT!

8. BUỔI SÁNG NHỚ ĐỜI

9. VÀO TRẠI CHÓ HOANG

10. NỖI SỢ THẬT SỰ

11. KHIT MŨI

12. TÔM LUỘC, CỦ CẢI VÀ MẶT TRỜI

13. CÚN CỦA CON

14. MỘT CÔ CHỦ ĐƯỢC THUẦN HÓA TỐT

15. HẢI ÂU MUÔN NĂM

16. LỄ ĐẶT TÊN CHO CÚN BỤI

17. CÚN BỤI SAY XE

18. CON CÚN CỦA CON? CON CÚN NÀO?

19. LÒNG TỰ TRỌNG

20. BỎ TRỐN

21. ANH LINH CẦU

22. LINH CẦU VÀ LỢN RỪNG

[23. GIẢI PHÁP DUY NHẤT PHẢI BIẾT LẤY LÒNG NGƯỜI KHÁC](#)

[24. NHỮNG ĐỨA TRẺ THẤT THƯỜNG](#)

[25. SỰ SƯỚNG QUÁ](#)

[26. NGHĨA TRANG CHÓ](#)

[27. ANH CHÀNG I-TA-LI NGHỆ SĨ VÀ CÔ NÀNG AI CẬP.](#)

[28. BÉ TÁO](#)

[29. BÉ TÁO VÀ CÚN BỤI](#)

[30. CHUÔNG RIÊNG](#)

[31. NÉM QUA CỬA SỔ](#)

[32. TRÊN ĐƯỜNG GIÓ BỤI](#)

[33. DƯỚI BÓNG ÔNG ANH LINH CẦU](#)

[34. NHỮNG NGƯỜI BẠN](#)

[35. TÍNH SỐ](#)

[36. TRẬN OANH KÍCH TRÂN CHÂU CẢNG](#)

[37. VÀ BÂY GIỜ, CÚN BỤI ĐỢI HỌ VỀ](#)

[38. ÔI BÉ TÁO ĐÁNG THƯƠNG](#)

[39. TƯƠNG LAI MUÔN NĂM!](#)

KHÔNG AI THUẦN HÓA AI VÀ KHÔNG AI BỊ THUẦN HÓA

Tôi không phải chuyên gia về chó. Mà chỉ là một người bạn. Có thể, chính tôi cũng có một ít “chất” chó trong người. Tôi sinh cùng ngày với chú chó đầu tiên của tôi. Rồi chúng tôi cùng lớn lên bên nhau. Nhưng nó già trước tôi. Ở tuổi mười một, nó đã là một “cụ” chó đầy kinh nghiệm và mắc bệnh thấp khớp. Trong khi tôi vẫn còn là một chú chó khờ dại. Rồi nó già từ cõi đời. Tôi đã khóc, khóc rất nhiều.

Tên nó là Péc. Nó thuộc giống chó Coóc-kơ lông vàng (vào thời điểm mà chó Coóc-kơ chưa có mặt ở các cuộc triển lãm) vạm vỡ, hay bỏ nhà đi bụi, nói dối như ranh, thích gây gỗ, và thỉnh thoảng đi ăn trộm, có tật cầu nhau, tinh thần độc lập và không bao giờ chịu luồn cúi. Nhưng khi đi ra đường, nó biết đợi đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Đối với tôi, nó là chiếc gối êm ái nhất mà tôi không bao giờ tìm được cái tốt hơn. Không bao giờ tìm thấy một người bạn đáng tin như nó. Nó có thể đoán được tâm trạng của tôi thông qua nét mặt, và chỉ bằng một cái chau mép, nó đã dạy tôi tôn trọng tâm trạng của nó. Nó không thích bị ai quấy rầy khi nó đang ăn xúp, và tôi cũng không chấp nhận nó đặt chiếc mõm không mấy sạch sẽ của nó lên quyển Tin-tin trong khi tôi đang đọc. Nó và tôi cùng biết điều đó. Chúng tôi rất hiểu nhau. Nó biết tôi và trường học không mấy hòa hợp và tôi cũng biết rằng một số nguyên tắc trong gia đình là gánh nặng đối với nó. Chúng tôi thường an ủi nhau.

Ngày hôm nay, sau hơn hai mươi năm, tôi đi nghỉ hè với Lu-kờ. Với Lu-kờ đó lại là một chuyện khác. Hồi mới bốn tháng tuổi, chú Béc-giê vùng Bô-xơ này đã quyết định không bao giờ già. Thành thử từ sáu năm nay, mặc dù nặng đến bốn mươi cân, đôi vai nở nang như đô vật, và cặp răng nanh đáng sợ như những chiếc móc sắt ở cửa hàng thịt, nhưng về tinh thần, Lu-kờ vẫn luôn là một chú chó bốn tháng.

Mẹ tôi thường nói: “Con chó ấy hoàn toàn ngược ngược”.

Nhưng qua nụ cười của bà, mọi người đều nhận thấy bà không bao giờ tin con Lu-kờ ngược cả. Sự thực là con Lu-kờ đã lừa được tất cả mọi người trong nhà. Tất cả chúng tôi ít nhất cũng đã một lần đọc được trong ánh mắt của nó: cái ngược của nó là một chiến thuật. “Đừng ai đòi hỏi gì ở tôi. Mọi người đều biết mà, tôi ngược lắm...” Đó là những gì nó muốn nói ra với chúng tôi. Nó ngồi trên đôi mông béo tròn, đầu nghiêng sang bên và thè lưỡi ra, nó đón nhận những lời quở mắng như thể đó là một trò chơi. Đây cũng chính là sự thông minh của nó kể từ ngày sống chung với con người: không bao giờ tỏ ra thông minh. Vô cùng khôn ngoan! Nhờ vậy mà nó có một cuộc sống bình yên, thoải mái, không sôi nổi hào hùng nhưng không phải lo nghĩ dưới một mái nhà mà nó chấp nhận chia sẻ cùng chúng tôi. Một chiếc ghế đệm êm ái, tiếng người nói chuyện ồn ào cũng là đủ đối với nó.

Và thỉnh thoảng đi dạo trong rừng với người lớn, kiếm chuyện gây gổ với những đứa cháu của tôi, một giờ làm nũng với mẹ tôi bằng cách gác mõm trên tạp dề của bà... Nó phân vai cho chúng tôi và chúng tôi đã đóng những vai đó. Đối lại, nó chấp nhận và tôn trọng hai ba nguyên tắc để người và chó có thể chung sống với nhau. Những nguyên tắc đó có thể được tóm tắt trong một câu: “Đừng bao giờ xía mũi vào những việc không liên quan đến mình”.

Giữa Pec và Lu-kờ còn có Kanh. Kanh đáng thương. Kanh u sầu, khó lường, hay giận vặt và luôn sợ hãi con người... Trong ba con chó, có lẽ nó là đứa thông minh nhất, xinh trai nhất, và nhất về mọi thứ. Nhưng như bất kỳ chú chó Đô-bơ-man nào, chắc chắn nó cũng là đứa bất hạnh nhất.

Đô-bơ-man...

Liệu ông Đô-bơ-man, nhân viên thu thuế người Đức ở thế kỷ XIX có biết chính xác những điều ông ấy đã làm khi lai tạo ra một giống chó mang tên của mình hay không? Liệu những “người lai tạo giống” có thể biết chính xác những điều họ đã làm khi pha trộn nhiều giống chó khác nhau để tạo ra một giống chó theo đơn đặt hàng, chó giữ nhà, chó trông trẻ, chó chăm sóc người già, chó cảnh, chó thể này, chó thể nọ, được tạo dáng như ô tô thể thao, có đóng dấu như những món đồ đặc trưng trong nhà và giành được huy chương ở các cuộc thi chó đẹp nhằm mang vinh dự về cho người chủ. Ôi! Một thành công mỹ mãn trong lĩnh vực thẩm mỹ! Giống chó Đô-bơ-man rất đẹp, giống chó Coóc-kơ xinh xắn! Nhưng trí não của chúng? Có phải đến một độ tuổi nào đó, một số trong bọn chúng trở nên không bình thường? Và nỗi đau khi chúng bị điên?

Kanh là một trong những con chó bị điên như vậy. Và bất hạnh thay, không phải lúc nào nó cũng điên. Và đó là con chó biết khóc duy nhất mà tôi từng thấy. Khóc thật sự, như một người có quá nhiều đau khổ và dằn vặt. Trong một thoáng hốt hoảng, nó không còn nhận ra ai, và nó cắn tôi. Ngay khi nó nhận ra nó vừa cắn vào tay ai, nó liền bật khóc. Khóc rất to khiến toàn thân nó giật từng hồi. Những tiếng tru dài như xé ruột lẫn tiếng nấc nghẹn ngào khiến người nó như muốn gãy làm đôi. Tôi ngồi đối diện và vuốt ve nó. Tôi thì thầm vào tai nó rằng không có chuyện gì cả, đó không phải là lỗi của nó mà là lỗi của ông Đô-bơ-man và tất cả những người “lai tạo giống”. Nó khóc, tôi thì thầm. Cứ như thế hồi lâu. Rồi nó thiếp đi trong giấc ngủ đầy những tiếng rên rỉ. Không, cuốn sách này không phải dành tặng cho những người luôn bị ám ảnh bởi dòng chó thuần chủng, những người cắt đuôi và những người khác chỉnh sửa tai các giống chó.

Ngoài Kanh và Lu-kờ, tất cả những con chó khác của tôi đều là giống lai tạp khỏe mạnh: Phăng-tu được nhặt từ một bãi rác, trụi hết lông, đã được anh bạn họa sĩ của tôi cứu sống và đưa đến cho tôi nuôi; Pơ-ti, con chó của em tôi, và theo bác sĩ thú y, nó không bao giờ lớn được. Vậy mà bây giờ, khi đứng thẳng trên bốn

chân, nó có thể nhẹ nhàng ghếch mõm lên mặt bàn. Đó là chưa kể những con chó tình cờ gặp gỡ, bạn đồng loại của những con chó của tôi và chó của những người bạn của tôi... Khi viết những dòng này, hình như tất cả bọn chúng đang tụ tập ở đây, xung quanh tôi để canh chừng tôi. Mọi người thường nói những điều bậy bạ về loài chó... nên chúng có lý do để nghi ngờ.

Vậy tôi nên nói những gì? Một vài điều đơn giản. Có liên quan đến con người. Ví dụ như thế này: nếu bạn nuôi một con chó, hoặc bạn sẽ nuôi một con chó, tôi mong bạn đừng bao giờ thuần hóa nó và cũng đừng bao giờ để nó thuần hóa bạn. Tôi xin giải thích: đừng bao giờ là một “người chủ” dương dương tự đắc khi biến chó của mình thành một con chó cảnh, một mảnh thú hay một con búp bê để trình diễn. Loại người này thường khoe với bạn bằng những câu đại loại: “Xem này, chó của tôi vô cùng thông minh”, và trong khi ca ngợi về trí thông minh của con vật đó thì chính trên gương mặt của người chủ đầy thỏa mãn kia lại biểu lộ một vẻ vô cùng ngốc nghếch.

Nhưng bạn cũng đừng bao giờ để nó thuần hóa bạn. Đừng bao giờ là người hoàn toàn phục tùng theo những mong muốn của một con chó, suốt ngày chỉ nghĩ đến nó, chỉ nói về nó, và cuộc đời chỉ cần tóm tắt trong một câu: họ có một con chó.

Vì vậy, một chút luyện tập tối thiểu là điều vô cùng quan trọng. Nhưng cần phải hiểu đúng nghĩa từ luyện tập. Một quá trình luyện tập tốt chính là buộc cả hai phải tôn trọng phẩm cách của nhau. Bạn sẽ hỏi tôi: “Vậy phẩm cách của một con chó là gì?": đó là được làm chó. Về mặt này, người thuần hóa giỏi phải bắt đầu từ việc tự thuần hóa bản thân, nghĩa là bắt đầu bằng việc tôn trọng phẩm cách của loài chó đang sống cạnh mình, nếu anh ta muốn có được phẩm cách của mình một cách xứng đáng.

Quả thực, tôn trọng những điểm khác biệt của nhau cũng chính là nguyên tắc của tình bạn.

Và đối với những người bạn: nếu bạn có những người bạn sợ chó, không nên áp đặt suy nghĩ của bạn, ngay cả khi đó là con chó đáng yêu nhất trần đời. Nỗi sợ đối với loài chó là không thể lý giải. Nó thường làm người ta mất thể diện. Và bạn không có quyền bắt người khác phải khó xử như vậy.

Có thể bạn sẽ gặp một số người chế giễu tình yêu mà bạn giành cho chó, và khẳng định rằng tình yêu đó chẳng qua chỉ để che giấu một điều: bạn không thể yêu người... Cứ để cho họ nói! Đó là những điều thật ngu ngốc.

Thật điên rồ khi có những định kiến nhằm vào những người yêu chó! Ví dụ như có hàng tá người cho rằng tình yêu dành cho chó và tình yêu dành cho mèo là hai khái niệm không thể song hành. Theo họ, cần phải chọn chó hoặc mèo, không

thể cùng lúc yêu cả hai được. Duy-pông, Sa-ra, Ga-bri-en, Ti-mác-xen, Banh-gô và mấy con mèo khác của tôi sẽ cười vỡ bụng nếu nghe được những câu này! Và khi một con chó hay một con mèo cười, có nghĩa là...

Tôi nói thế vì trong khi tôi viết mấy dòng này, Xăng-gô, con chó mà anh bạn nhờ tôi trông một vài ngày, hiện đang nằm dưới bàn viết của tôi, cứ ngẩng đầu lên, vừa nhìn tôi vừa cười bò ra. Tôi xin khẳng định với bạn là nó đang cười lăn cười bò! Vì cũng như tôi, Xăng-gô rất yêu mèo.

Thế thôi, đó là tất cả những gì tôi muốn nói. À, còn một câu cuối cùng này nữa: khi quyết định sống với một con chó, nghĩa là bạn phải sống với nó đến trọn đời. Đừng bao giờ bỏ rơi nó. Đừng bao giờ làm như vậy. Bạn hãy nhập tâm thật kỹ điều này trước khi quyết định nhận nuôi một con chó.

1. CON CHÓ CHẾT TIỆT

Này, thân phận là chó hoang được nhặt về thì đừng có mà làm bộ làm tịch!

Ấy là bà Tiêu Cay đang rít lên. Giọng bà the thé rất ghê gớm. Từng tiếng nẩy bật vào tường, trên trần nhà rồi dưới sàn nhà bếp, xen lẫn tiếng lanh canh của bát đĩa.Ồn ào thật. Cún Bụi không hiểu gì cả. Cún Bụi chỉ còn biết cụp hai tai xuống, chờ những có đó đi qua. Những lời như thế từ lâu nó đã nghe chán tai. Bây giờ, có bị mắng là chó hoang cũng chẳng mùi mẽ gì. Đúng, nó là chó hoang đấy, thì đã sao nào? Về chuyện này nó không bao giờ thấy xấu hổ. Như vậy đấy. Nhưng bức quá, cái giọng của bà Tiêu Cay sao cứ rít lên the thé! Và bà ấy lại còn nói nhiều nữa chứ! Nếu như nó không cần dùng đến bốn chân để có thể đứng thẳng người một cách đường hoàng thì có lẽ nó đã đưa hai chân trước lên bịt chặt tai rồi. Nhưng đời nào nó chịu bắt chước con người.

- Thế nào? Mày có ăn xúp không thì bảo?

Không, nó không ăn đĩa xúp đó. Nó nằm trước đĩa của mình, cuộn tròn như một khối lông, giả câm giả điếc.

- Được rồi! Ô kê, mày đã muốn thế thì tùy. Nhưng tao báo trước cho mày biết, mày chưa chịu nuốt xong đĩa xúp này thì đừng hòng có cái gì khác để ăn.

Đúng lúc đó cánh cửa xịch mở, và Cún Bụi trông thấy đôi giày to tướng của ông Bồ Hôi chỉ cách mõm nó có hai cen-ti-mét.

- Có chuyện gì mà hét inh lên thế?

Đây lại là một giọng nói hoàn toàn khác, phát ra từ thân hình đồ sộ của ông Bồ Hôi. Mỗi tiếng lẫn ầm ầm trong gian bếp như những tảng đá trong một vụ lở núi, hay đúng hơn – vì Cún Bụi chưa từng trông thấy núi lở bao giờ – như những tấm đệm giường cũ, vỡ ti vi, khung tủ lạnh ở bãi rác Vi-ơ-nơ-vơ gần thành

phố Ni-xơ. Một kỷ niệm không vui trong đời Cún Bụi. Nhưng chuyện này sẽ nói sau.

- Lại chuyện con Cún! Nó không chịu ăn xúp.

- Đâu cần làm om sòm như thế. Cứ nhốt cu cậu vào bếp. Rồi cu cậu cũng phải ăn thôi.

Sau đó, đôi chân khổng lồ xoay nửa vòng và ông Bồ Hôi bước ra ngoài, miệng lầu bầu:

- Bực thật! Đúng là thứ “gâu gâu” chết tiệt!

“Gâu gâu” là một cái tên khác nữa để chỉ loài chó. Có hàng mớ những cái tên như thế, chẳng đẹp đẽ trân trọng gì hơn: “khuyển”, “cẩu”, “đốm”, “khoang”, “vện” ... Từng ấy cái tên Cún Bụi đều biết cả; đã từ lâu, nó chẳng hơi đâu mà phật ý nữa.

- Nghe thùng rồi chứ? Trong nhà bếp! Ở trong ấy suốt đêm! Cho đến khi nào ăn xong đĩa xúp!

o O o

Buồn cười thật! Làm như từ trước tới giờ nó vẫn được quyền ngủ ở những nơi khác nhà bếp! Làm như nó được người ta cho qua đêm ngon giấc trên tấm thảm ấm cúng và xoắn tít như lông cừu trong phòng khách hoặc trên chiếc ghế bành thơm mùi da bò cũ ở chỗ cửa ra vào hoặc trên giường của Bé Táo không bằng...

Tưởng nơi nào chứ cái sàn gạch lạnh như băng trong nhà bếp thì nó đã quá quen thuộc. Chẳng có gì mới mẻ cả. Típ tấp, típ tấp. Bà Tiêu Cay bước đi, lê hai gót giày nhọn hoắt (nhọn hoắt như giọng nói của bà) và cạch một tiếng! Cửa nhà bếp đóng sập lại. Rồi im lặng. Cái im lặng dằng dặc của đêm tối.

2. BẦU KHÔNG KHÍ KỶ QUẶC

Không phải nó không đói. Không phải. Cũng không phải món xúp không ngon. Xúp nào thì cũng như nhau cả thôi, không tệ lắm (Nếu người kỹ cũng thấy thoang thoang mùi thịt, nhưng cực kỳ, cực kỳ thoang thoang).

Không, nó không ăn xúp vì nó cảm thấy bực mình. Và nó bực mình bởi vì Bé Táo đang bực mình.

Cứ mỗi lần bực mình là Bé Táo không ăn xúp. Vì thế Cún nhà ta cũng không ăn. Không bao giờ ăn. Đoán kết mà! Bà Tiêu Cay với ông Bồ Hôi chẳng bao giờ nhìn thấy mối liên quan giữa hai sự việc này. Chẳng có tí tưởng tượng nào.

Vậy là buổi tối hôm ấy, lúc ngồi vào bàn ăn, Bé Táo ghì cứng đầu mình giữa hai nắm tay nắm chặt. Lập tức Cún Bụi hiểu ngay là bão tố sắp kéo đến. Từ hai hàm răng cắn chặt của cô bé chỉ thấy phì ra những tiếng nhát gừng cộc lốc, rít ken két.

- Không. Không đói. Không thèm. Không cần.

Đó là câu trả lời của Bé Táo trước những câu hỏi của bà Tiêu Cay, mệnh lệnh của ông Bồ Hôi và những lời dọa dẫm của người này cũng như người kia. Cuối cùng Bé Táo bỏ đi ngủ, không ăn lấy một miếng, cũng không chào ai lấy một câu. Chỉ liếc nhìn Cún ta một cái thật nhanh (cái liếc mà chỉ Bé Táo mới có và đặc biệt dành cho Cún Bụi), một cách để Cún ta hiểu là nó hoàn toàn không dính dáng đến chuyện này.

o O o

Cún Bụi nghĩ bụng: “Không khí bất thường”. Rồi nó lôi một bao tải từ ngăn tủ bếp ra và nằm lên trên vì sàn nhà gạch xem chừng cũng hơi lạnh. Bây giờ, nằm gác mõm lên hai chân trước, lông mày nhú lại, nó nhìn đĩa xúp đang dần nguội lạnh và cố ngẫm nghĩ. “Đúng thế, ít lâu nay bầu không khí trong nhà này có cái gì đó lạ lẫm”.

Nó không thể nói chính xác là cái gì, nhưng có điều gì đó sắp xảy ra. Từ hai ba ngày nay, ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay đã nhìn nó bằng đôi mắt không chút thiện cảm. Mỗi khi thấy Bé Táo đến gần, họ liền lập tức hạ giọng. Dĩ nhiên, cuối cùng Bé Táo cũng nhận biết được thôi. Và đến lượt cô bé bắt đầu len lén dò xét bố mẹ. Do vậy, bố mẹ cũng đâm ra lẩn tránh ánh mắt của cô con gái, nói năng ấp a ấp úng, bịa ra lung tung thứ (hệt như Bé Táo khi cô bé trình bày với thầy cô giáo là đã đánh mất cặp sách hay quên khuấy bài văn học thuộc lòng). Không khí lạ quá, phải không? Và từ hai hôm nay, Bé Táo đã ngưng không ăn gì. Đây, tình hình là như thế. Cún ta tự hỏi: “Đang xảy ra chuyện gì thế nhỉ?” Với loài người, lúc nào nó cũng cảm thấy có điều gì đó đang bồn khoăn lo ngại: Họ rất khó lường. Không như với loài chó (cứ nhìn thấy cái đuôi quặp xuống giữa hai chân sau hay lông trên mình dựng lên tua tủa là người ta hiểu ngay, chẳng mấy khó khăn), cũng không như với loài mèo (các chú mèo dù có ra vẻ lừ đừ như mèo Xiêm nhưng người ta vẫn ít nhiều biết được lúc móng nhọn của các chú sẵn sàng xòe ra để tát). Và cũng không như Thờì Tiết (ái chà! Với Thờì tiết thì Cún nhà ta chưa bao giờ để Thờì Tiết chơi những võ bất ngờ! Các thứ mùi thay đổi, côn trùng tỉnh giấc, chim chóc liệng nhào... Không, không gì ít phản trắc hơn Thờì Tiết). Riêng con người thì...

Nó nhắc đi nhắc lại: “Con người...” Nhưng nó không còn biết mình đang nghĩ đến việc gì nữa. Suy nghĩ của nó không còn sáng rõ nữa... Câu chữ văng lại mơ hồ. Mi mắt nó trĩu xuống. “Cũng tốt... buồn ngủ đây mà”. Nó vẫn cố mở một mắt.

Nhưng bốn chân nó đã thoăn thoắt chạy theo giấc chiêm bao. “Được, được rồi”, nó buột miệng thở dài. Và nó thiếp đi.

3. CÚN BỤI CHÀO ĐỜI

Cũng như nhiều chú cún khác, trong mơ, Cún Bụi thấy sống lại những giờ phút đẹp nhất của đời mình. Những khoảnh khắc đẹp nhất cũng như tồi tệ nhất. Hỗn độn. Những cuộc đuổi bắt chim hải âu bên bờ biển Ni-xơ chẳng hạn.

Nằm ườn trên bãi cát, ông Bồ Hôi cười rất ngờ nghêch:

- Nhìn con nỡm kia mà xem. Ngay đến con hải âu mà cũng không bắt được. Rồi cứ chạy mà đuổi theo như thế suốt đời!

Đúng thế. Nhưng có một điều mà ông Bồ Hôi không biết, đó là Cún Bụi biết rõ mình sẽ không bao giờ bắt được bất cứ chú chim hải âu nào. Và bọn chim hải âu cũng biết rằng chúng hoàn toàn không gặp nguy hiểm gì với Cún Bụi. Nhưng Cún Bụi vẫn tiếp tục chạy đuổi đàn hải âu dọc theo mép sóng và bọn này vẫn tiếp tục bay vút lên ngay trước mũi Cún ta và kêu “toác” lên một tiếng, làm tóe lên những tia nước lấp lánh trong ánh mặt trời. Ấy là chưa kể đến tia chớp trắng của cánh chim nổi bật trên nền xanh biếc. Thật là đẹp. Và đó là một trò chơi. Cún Bụi mỗi khi có dịp vẫn hay chơi như thế, bởi vì tính cho đến lúc này, đời nó cũng chỉ vui đến vậy là cùng.

Và bây giờ, nếu nó rên rỉ khi đang nằm ngủ trong gian bếp, nếu khóe mép hơi trễ xuống của nó buột ra những tiếng nấc, nếu nó run rẩy từ đầu đến bốn cẳng chân thì có thể là nó đang nhớ lại những khoảnh khắc đầu tiên trong kiếp chó, những ngày thơ ấu của mình. Thực sự chẳng có gì đáng gọi là vui cả.

Nó sinh ra trong một gia đình có năm anh chị em. Ba anh, một chị và nó. Vừa sinh ra, nó đã nghe thấy một giọng nói con người vang lên hết sức rành rọt (một giọng nói như tiếng sét nổ trong cái thùng các-tông giấy được dùng làm nhà cho gia đình nó):

- Xem nào, ba lần không là không, ba lần năm mươi lăm, viết năm nhớ một, ba lần một là ba cộng một là bốn. Vị chi bốn trăm năm mươi, cộng thêm con chó cái bán được một trăm phrăng. Tổng cộng là năm trăm rưỡi. Lứa này ít nhất cũng kiếm được năm trăm năm mươi phrăng.

Giọng nói còn thêm:

- Riêng con này xấu tợn, chả ai thèm rước thì chi bằng mang dìm chết cho xong.

Thế rồi Cún Bụi cảm thấy một bàn tay hộ pháp túm lấy nó, nhấc bổng lên đến một độ cao chóng mặt và ấn nó vào một cái xô nước rất lạnh. Nó quẫy đạp loạn

xạ, rên ư ử, kêu ăng ăng và không thở được, hết như bây giờ, khi nó đang quẫy đạp, rên la, trợn trừng, ngộp thở trong giấc chiêm bao.

4. CHỊ MỠM ĐEN

Thế rồi chuyện gì đã xảy ra? Nó ngất đi chẳng? Cho tới giờ vẫn còn là điều bí ẩn. Nó chỉ còn nhớ một việc: một buổi sáng, sự vuốt ve mơn trớn của ánh mặt trời, rất nhiều mùi nồng nặc, vô số chim hải âu bay vòng như cơn lốc trên không và một cái mồm đen bên cạnh nó vừa lấm bầm, cầu nhàu vừa hì hụi bới tìm giữa đồng lon đồ hộp rỗng, lốp ô tô cũ, tấm đệm giường rách tung, những chiếc giày há mồm, nói tóm lại, giữa một đồng rác.

- A, đã mở được mắt rồi... (Mồm đen thốt lên, cúi xuống cậu chàng). Cũng vừa đúng lúc... Nom chẳng kháu lấm nhưng được cái chắc nịch và khỏe mạnh. Bị chìm xuống nước mà còn sống là hiếm lắm đấy, biết không...

Nó nhận được một cái nhìn âu yếm. Rồi Mồm Đen tiếp:

- Nào, đã mở được mắt rồi thì nên tranh thủ nhìn ra bốn phía xung quanh mà học cho nhanh. Tao không nuôi mày mãi được đâu. Tao già rồi, mệt mỏi rồi. Đạo trước tao đã nuôi hàng mấy mươi đứa như mày, lũ chúng mày tưởng tao là ai hả? Thế này là ra làm sao? Không có đùa đâu nhé!

Tuy nói thế nhưng Cún ta cũng nhận được nhát liếm thứ hai cùng ngụm sữa mút được từ một đầu vú tong teo, đã đành là vậy, nhưng đó lại là thứ sữa vừa béo vừa bổ dưỡng, lại thơm mùi hạt dẻ mà nó không bao giờ quên. Không bao giờ.

Về chuyện học hỏi nhanh thì cu cậu học rất nhanh! Phải nói rằng bãi rác Vi-ơ-nơ-vơ gần thành phố Ni-xơ là một trường học tốt. Có ai đó đã gom về đây tất cả những cám dỗ, tất cả những thú vui và tất cả những nguy hiểm mà một chú chó có thể gặp trong đời.

Đầu tiên là các mùi! Ở đây số lượng mùi nhiều đến khó tin! Có những mùi luẩn quẩn khắp bốn phía xung quanh Cún Bụi, lại có những mùi vẩn vơ phía trên đầu, luồn lách quện lẫn vào nhau... Khiến ta điên lên được! Cún ta đang chăm chú theo dõi một mùi (nghe như mùi của lớp da bọc đùi lợn muối) dưới sự kèm cặp của Mồm Đen. ("Động não lên chứ, Mồm Đen lâu bà. Phải hết sức tập trung"). Mũi nó gí sát mặt đất. Thế rồi bỗng nhiên, không biết tại sao và bằng cách nào, nó lại nhận ra mình đang chạy theo một mùi khác (mùi khăm khăm nồng nặc của giống cá mù làn đã được hóa kiếp trong nồi xúp). Vừa chưng hửng vừa phân vân, nó thả mông ngồi phịch xuống như bọn chó con vẫn làm.

- Thế nào? Mơ ngủ hay sao đấy?

Nó vội vàng đứng lên, phóng thẳng về phía trước. Nhưng nó lại đi theo một mùi thứ ba. Thế là nó mất bình tĩnh, quay ngoắt thái độ, lúng túng đảo vòng quanh, đột ngột chạy vụt lên, ngừng phắt lại, rồi chạy nghiêng chạy ngả như gã nát rượu để rồi bỗng chốc lả đi, hoàn toàn kiệt sức. Khi nó thức dậy, Mồm Đen đang tận tình thè lưỡi liếm những vết xây xát trên người nó.

- Nhìn mà xem! Tai hại chưa! Mũi bị xước như thế này vì xộc vào cái lon đồ hộp, lại bị mảnh chai cắt thêm cho một nhát. Có chạy đi đâu thì cũng phải nhìn chứ!

Dần dần, Cún Bụi cũng biết cách phân biệt mùi nào ra mùi ấy, thậm chí còn trở nên đặc biệt vượt trội trong lĩnh vực này. Mà tại sao lại không nói ngay nhỉ? Nó trở thành vô địch trong đám chó hoang ở bãi rác. Ngay cả những con chó già cả nhất cũng phải tìm đến nó nhờ chỉ bảo:

- Cún này, anh đang dò theo mùi một khúc xương bò. Chú mày biết đấy, loại xương này có tủy rất béo, loại được hầm lên ấy mà... Thế mà anh vừa để mất dấu... Liệu chú mày có biết ở đâu...

Không chờ anh chó kia hỏi hết câu Cún Bụi nói ngay:

- Phía sau lớp xe máy cày ở đằng kia, bên cạnh cái máy đánh chữ ấy...

Nhưng ở bãi rác cũng có lắm nguy hiểm. Ngoài những vật sắc nhọn có thể cắt đứt và làm thủng da, những vật gây cháy, những vật nhiễm độc ít nhiều còn có bọn chuột, bọn mèo (cũng may là bọn này thường chỉ cắn nhau chí chóe) và những con chó khác.

Thông thường, mùi do con chó nào phát hiện trước hoàn toàn thuộc về con chó ấy. Không thể nhầm lẫn. Nếu một anh bạn đồng loại nào đã theo dõi một mùi, thì chắc chắn!

Đó là mùi của anh bạn người thấy đầu tiên! Trong trường hợp đó, phải tìm sang hướng khác. Đó là luật. Nhưng muốn có một hướng tốt, muốn vớ được một món gì đó cho thật bổ công (một mẩu xương đùi chẳng hạn) thì phải thức dậy sớm, chực sẵn để ngay khi đoàn xe ben xích đến là lập tức bắt tay vào việc. Có điều ở đâu cũng có những tên lười nhác, những kẻ không thích dậy sớm, những kẻ chỉ đợi lúc mình lười từ trong đồng rác một món gì ngon là xông lại, bộ lông dựng đứng, hàm răng nhe ra, đôi mắt sáng quắc. Một hai lần chúng đã rắp tâm chơi ngón ấy với Cún Bụi nhưng Mồm Đen đã can thiệp. Phải chứng kiến cảnh tên lưu manh co rúm lại, mặt cúi gằm, cụp đuôi nem nép lảng đi mới biết lũ chó hoang ở đây nể sợ Mồm Đen đến mức nào.

- Không có đùa đâu nhé!

Thực sự chị ấy cũng không mạnh đến mức ấy đâu. Vì chị đã già rồi. Tuy nhiên, chị ấy có uy tín và tiếng tăm; điều ấy mới đáng kể.

Than ôi! Vẫn còn nhiều mối nguy hiểm khác. Thời điểm nguy cấp nhất là lúc đoàn xe ben xuất hiện. Đây vừa là thời điểm tuyệt vời nhất mà cũng là tồi tệ nhất. Nguy hiểm đến mức nhiều chú cầu không dám đứng gần khi rác bắt đầu đổ xuống ầm ầm như núi lở. Nhưng Mồm Đen vẫn cho rằng:

- Không có cách nào khác! Phải đứng đó lúc ấy, ngay dưới chân bãi rác để nhìn thật kỹ những thứ đang rơi xuống thì mới mong vớ được những món béo bở ngon lành.

Nhưng cũng khiếp thật! Hàng trăm hàng nghìn loại rác từ trên cao ào ào đổ xuống.

- Nếu đứng tít trên cao thì không nhìn được gì. Phải đứng từ dưới thấp nhìn lên, chờ cho tất cả các thứ ấy có đủ thời gian rơi tung ra mọi hướng. Mà nhớ cẩn thận đối với những vật có thể làm bươu đầu sút trán.

- Những vật... gì ạ?

- Những vật nặng bằng sắt, bằng gỗ có thể đè ta chết bẹp. Khi trông thấy thì liệu mà tránh xa, nhanh chân nhảy sang phải sang trái. Nhưng đồng thời cũng phải đưa mắt nhìn quanh để đón các loại thịt vụn từ cửa hàng thịt thường rơi xuống từng gói.

Rồi Mồm Đen dạy cho Cún Bụi cách nhảy để tránh những vật nguy hiểm ấy. Xem chừng chị ta vẫn còn nhanh nhẹn đến không ngờ.

- Trên đời, dù có khỏe đến đâu cũng chẳng là gì. Biết né đòn mới là điều quan trọng!

- Né gì ạ!

- Né đòn! Nghệ thuật phòng tránh những tai nạn. Coi chừng tấm đēm kia!

Tấm giát giường nặng nề rơi đúng sau lưng Mồm Đen và Cún Bụi trong tiếng lò xo rít kèn kẹt. Xin lấy danh dự mà cam đoan, nhiều hôm người ta có cảm giác cả thành phố đang đổ ập xuống đầu mình. Như thể các xe ben đã từng là những ngôi nhà và như thể toàn bộ đồ đạc trong những ngôi nhà ấy đang được trút ra bãi rác! Giường này, tủ này, ghế tựa này, những chiếc ti vi rơi xuống và nổ tung khi vừa chạm đất không khác gì núi lửa!

Tuy đã rất cẩn thận cảnh giác nhưng chẳng ai tránh được những tai nạn bất ngờ. Dù có số may nhưng chẳng ai tránh được tai họa. (Và ngược lại, may thế chứ!).

Việc đó đã xảy ra vào một buổi sáng mùa hè trong xanh. Suốt đêm, gió sông thổi không ngừng. Bầu trời sạch bóng như chiếc đĩa inox được liếm kỹ. Cún Bụi và Mõm Đen thức dậy từ rất sớm, khi mặt trời vừa ló dạng, và đều cảm thấy vui vẻ yêu đời. Cả hai đều thích mùa hè. Trước hết vì chúng thích nắng ấm. Thứ đến vì ở vùng Côte D'Azur, mùa hè là mùa du lịch và các cư dân của bãi rác được ăn ngon hơn bất cứ mùa nào khác trong năm. Nhờ các nhà hàng phục vụ ăn uống,

Buổi sáng ấy, Cún Bụi và Mõm Đen kiên nhẫn ngồi chờ ngay dưới chân bãi rác. Thế rồi, từ xa có tiếng động cơ gầm rú. Rồi một đám bụi tung lên mù mịt sau hàng cây tiêu huyền ven đường. Rồi đoàn xe ben xuất hiện. Rồi núi lửa. Và lở đất.

Chuyện đã xảy ra như thế nào nhỉ? Rất nhanh. Một vụ tai nạn. Một nỗi bất hạnh. Mõm Đen và Cún Bụi đã tránh được tất cả, đã nhanh mắt nhận ra những địa điểm ngon lành. Thế nhưng chuyện ấy đã xảy ra. Một vật từ trên chiếc xe ben đổ xuống. To đùng và trắng toát. Bằng sắt. Nó rơi xuống một chỗ mấp mô, nảy bật lên cao và nặng nề quay lộn mấy vòng trên trời.

Mõm Đen báo nguy ngay:

- Coi chừng! Cái tủ lạnh đấy!

Trong lúc Cún Bụi vừa bật cười vừa tung mình nhảy phóc sang một bên thì Mõm Đen cũng lao về phía trước vì biết cái tủ lạnh ấy sẽ rơi xuống sau lưng. Quả có thể thật. Nhưng than ôi, chiếc tủ lạnh ấy có một cánh cửa và cánh cửa ấy lại gãy rời ra trong lúc rơi. Mõm Đen không nhìn thấy cánh cửa vì bị cả khối tủ to đùng che khuất tầm nhìn. Chính cánh cửa ấy đã giết Mõm Đen. Lúc trông thấy Mõm Đen nằm rạp ra đất, thở dốc từng hồi, Cún Bụi cứ tưởng Mõm Đen đang đùa. Nó nhảy cẫng xung quanh, vừa sửa ăng ăng vừa ngoáy títt hai mông.

Mõm Đen thều thào:

- Này thôi đi. Không phải lúc làm trò hề đâu nhóc ạ!

Nó ngừng ngay lại và lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy lạnh buốt xương sống: Nỗi Sợ Thật Sự. Tuy thế, nó vẫn cố gắng tiến lại gần. Mõm Đen chỉ thều thào được mấy tiếng:

- Nếu ra thành phố thì phải hết sức cảnh giác với ô tô. Né đòn... Cún ạ... né...

5. BÀ CHỦ

Không thể ở lại nơi đã xảy ra tai họa, Cún Bụi nghĩ bụng. Phải đi thôi. Nhưng cùng lúc, nó tự nhủ: "Mình sẽ không bao giờ còn được sung sướng như ở đây nữa".

Tất cả bạn bè tụ tập quanh Cún Bụi. Không ai nói gì, để mặc cho nó khóc. Họ đến, đó mới là điều quan trọng. Bọn xe ben sau khi hoàn thành công việc đã rời bãi rác. Giữa bầu không khí im phăng phắc chỉ nghe tiếng nước nở của Cún Bụi. Phía trên bãi rác, một đoàn tàu đang chạy ngang qua, rúc một hồi còi dài lê thê than vãn. Vừa khóc, Cún Bụi vừa tự hỏi: “Tại sao chị ấy lại nhắc với mình về thành phố nhỉ?” Từ ngày gặp Mỡ Đen, nó chỉ nghe chị thoảng nhắc đến thành phố hai, ba lần gì đấy, mà không kể chi tiết bao giờ. Một hôm nó hỏi chị:

- Chị đã ra thành phố rồi à?

- Ừ, đã ra rồi.

Im lặng.

- Ở đấy thích chứ?

- Ở đâu cũng thế thôi. Có cái tốt lẫn cái xấu.

Im lặng.

- Thế tại sao chị không ở luôn đấy mà lại đến bãi rác này?

Mỡ Đen có vẻ ngập ngừng, hai mắt như tối lại. Rồi trả lời bằng một câu khá lạ lùng:

- Bởi vì bà chủ trước đây của chị thường bảo: “Người ta không thể cùng lúc vừa là mình bây giờ, vừa là mình trước kia.”

Ban đầu, Cún Bụi cố moi óc nghĩ, nhưng nó vẫn không hiểu. Rồi nó hỏi Mỡ Đen:

- Chị đã có một bà chủ?

- Có. Trước đây chị có một bà chủ.

- Bà ta thế nào? Tốt chứ?

Mỡ đen im lặng một lúc lâu trước khi trả lời bằng một giọng hoàn toàn xa lạ, một giọng chất chứa nhiều kỷ niệm, dịu dàng, bí ẩn, đồng lõa, ngưỡng mộ, bi lụy và một mớ các thứ khác đan xen:

- Rất tốt!

Rồi Mỡ Đen nói thêm với vẻ đầy tự hào:

- Chính chị đã thuần hóa được bà ấy đấy...

Có lẽ vì thế mà trước khi chết, Mỡ Đen đã đem chuyện thành phố nói với Cún Bụi. Để nó ra đó tìm một bà chủ và sống bên cạnh bà ấy suốt đời. Nó đảo mắt một vòng nhìn khắp bãi rác, tất cả những đống bạn đồng loại đều có mặt. Thực

chẳng sáng sủa gì với những cái tai sứt, những đôi chân quặt quẹo, những mảng da trụi lông, những cặp mắt sưng vù, từng đàn chấy rận hớn hở nhẩy tanh tách dưới ánh nắng, và nhất là vẻ cô đơn trong mắt bọn chúng. Nó hứa:

- Được rồi, Mồm Đen ạ. Em sẽ ra thành phố, và em sẽ tìm ra một bà chủ.

Vì thế không ai ngạc nhiên khi Cún Bụi từ giã bạn bè, trèo qua ngọn đồi trên bãi rác, dẫn bước vào con đường có rặng tiêu huyền mà không quay đầu nhìn lại tới một lần. Nó bước đi, nước mắt rơi lã chã, nhưng kiên quyết không quay nhìn lại.

Đạo trước Mồm Đen dẫn vật:

- Khi đã quyết định rồi, ta chỉ có tiến lên chứ không được lùi lại.

Chị còn nói rõ:

- Đối với loài chó bọn ta, do dự là kẻ thù tai hại nhất!

6. THÀNH PHỐ

Cún Bụi đã ra thành phố nên bây giờ chân nó thường quấy đạp trong lúc ngủ, miệng nó thở phì phò và tim nó đập thình thịch. Nó còn nhớ như in cái chuyển ra đi ấy. Thành phố thì xa tít tắp, nhưng cũng dễ tìm. Chỉ cần đi theo cái luồng mùi mà đoàn xe chở rác trên đường về đã để lại trong bầu không khí buổi sớm mai. Mỗi lần trông thấy chiếc ô tô nào phóng về phía nó là a-lê-hấp, Cún Bụi nhẩy phóc sang một bên. Phương pháp né đòn đấy. Rồi sau đó nó lại tiếp tục chìm ngẫm trong những luồng mùi. Nó bước từng bước ngắn, bốn chân thoăn thoắt như bốn chiếc kim đan. Nó đi mãi, không ngừng, không nghỉ. Nó không còn khóc nữa. Nó chỉ nghĩ đến một việc: ra thành phố, tìm một bà chủ như lời khuyên của Mồm Đen. Đột nhiên, luồng mùi tách ra làm đôi. Nó lưỡng lự một giây rồi rẽ theo luồng bên trái. Nó vừa đi vừa chúc mũi là sát mặt đường, dẻo dai đến không ngờ. Luồng mùi lại tách đôi lần nữa. Lần này nó ngoặt sang phải. Rồi sang trái. Sau đó lại sang phải. Cuối cùng nó nhận thấy luồng mùi đã biến mất, tan loãng ra bốn phía xung quanh. Lúc bấy giờ nó mới ngẩng đầu lên, thả mông ngồi phịch xuống, thè chiếc lưỡi dài và thở phào một cái. Nó đã vào đến trung tâm thành phố.

o O o

Đó là một thành phố rất lớn. Có nhiều nhà, nhiều ô tô (bây giờ nó đã trở thành bậc thầy về né đòn), nhiều dân cư và nhiều du khách. Đó là thành phố Ni-xơ. Với đám người đông đảo như thế kia thì việc tìm một bà chủ có lẽ không khó khăn lắm. Nhưng lúc đó, nó cảm thấy đói. Nó ngoảnh mồm lên, mũi mở to hết cỡ và bắt đầu đánh hơi chậm chậm. Cùng lúc có khoảng bốn mươi mùi khác nhau

xộc vào mũi nó. Nó nhận biết được tất cả. Mặc dù tươi hơn, nhưng đúng là những mùi của bãi rác. Vẫn là những mùi ấy, không lẫn đi đâu được.

- Thì ra thành phố là thế đấy... cũng là một bãi rác... chỉ khác ở chỗ to hơn, rộng hơn, và tươi hơn.

Nó chọn từng mùi một, vút sang một bên mùi cao su, mùi xăng, mùi cam, mùi hoa, mùi giày, và bất thành linh, cánh mũi bên phải của nó phồng lên, lông mày bên trái nhú lại và nó thấy nước bọt ứa ra đầy mồm. Nó đã tìm được thứ cần tìm: mùi thịt tươi. Mà lại rất gần nữa chứ! Cửa hàng bán thịt có lẽ cũng gần đây thôi.

Thực ra hàng thịt ở rất gần. Ở ngay bên kia đường. Nhưng cái lão chủ hàng thịt xem ra nặng không dưới trăm cân, dáng vẻ dữ tợn lại giắt dao khắp nơi. Chiếc tạp dề giày như một bức tường thành, đứng sừng sững trên bậc cửa. Hai nắm tay đang chống nạnh thì chẳng khác nào hai quả chùy.

“Phải cảnh giác với con người. Họ rất khó lường.” (Giọng nói của Mồm Đen vẫn vắng vắng từ miền ký ức của Cún Bụi)

Nó ngồi bệt trên vỉa hè bên này để nhìn lão hàng thịt đứng ở vỉa hè đối diện. Nước rãi nhỏ rờn rờn xuống cả hai chân. Ôi, mới thơm làm sao! Thịt mới ngon làm sao! Vá nó đói cồn cào!... Thỉnh thoảng, một chiếc ô tô chạy qua trước mặt nó che khuất lão hàng thịt. Nó thầm ước: giá mà lão hàng thịt cũng biến mất khi chiếc xe đi qua thì hay biết mấy. Nhưng làm gì có chuyện đó. Lão ta vẫn yên vị ở kia với cái vẻ kinh khủng hơn bao giờ hết. Nhưng mùi thịt tươi vẫn còn đó, ngoáy vào mũi của Cún Bụi, đánh bật tất cả các mùi khác. Nó không thể ngửi một mùi nào khác, mùi thịt tươi đang bốc lên trong đầu. Nước dãi ứa ra giờ đã đọng thành vũng to trên vỉa hè. Mùi thịt thơm, lão hàng thịt, lão hàng thịt, mùi thịt thơm... “mình phải quyết định ngay mới được.” “Suy nghĩ thật chín, sau đó quyết định. Và một khi quyết định thì nhất định không đổi ý.” (Mồm Đen có lý). Nó tập trung suy nghĩ. Nó chăm chú nhìn lão hàng thịt và nhận ra chi tiết này. Giữa hai chân lão và vạt dưới chiếc tạp dề có một khoảng trống hình vuông. Vừa vặn cho một chú chó kích thước như nó chui lọt.

“Đúng thế. Mình chạy qua mặt đường thật nhanh, mình lao vào giữa hai chân lão, gắp miếng thịt nào là mình nháy phốc lên đóp ngay, rồi lập tức quay ra bằng chính lối vào lúc này. Lão béo khỏe thật đấy, nhưng mình nhanh nhẹn hơn thì còn khuya lão mới tóm được mình. Nếu may mắn hơn chút nữa, lão sẽ chẳng hay biết gì cũng nên.”

Dĩ nhiên chuyện đó không diễn ra tốt đẹp như Cún Bụi trù liệu. Nó lao nhanh về phía trước nhưng chỉ được nửa đường thì đồng loạt nhiều sự việc kinh khủng đột nhiên xảy ra. Thoạt tiên, một tiếng hét khiến nó bủn rủn bốn chân không chạy thêm được nữa. Sau đó nó trông thấy lão hàng thịt chạy ập đến, hai tay giơ thẳng

phía trước, rồi nó thấy mình đang bị ép chặt vào bộ ngực vạm vỡ và cuối cùng, nó nghe lão hàng thịt hét ầm lên như sấm nổ bên tai:

- Thế này là thế nào? Định chẹt chết con chó của người ta phải không? Còn không chịu nhận hả?... Đừng có mà làm cho ông cáu tiết...

Rồi một loạt tiếng động khác. Tiếng lốp cao su siết mạnh xuống mặt đường khi chiếc ô tô nổ máy phóng đi... Chiếc ô tô suýt nữa đã chẹt chết Cún Bụi.

Bấy giờ lão hàng thịt mới nhắc Cún Bụi đưa ra trước rồi nhìn thẳng vào hai mắt nó:

- Còn chú mày? Chú mày là chó nhà ai? Từ đâu đến đây hả? Tên gì? Chú mày không bảnh trai chút nào! Đói rồi phải không?

Thế là lão mang cho Cún Bụi một khúc xương tuyệt ngon còn dính rất nhiều thịt. Lão để nó thoải mái gặm xương ngay trên quầy, tiếp đó còn để cho nó có thời gian tiêu hóa những thứ vừa ăn. Cún Bụi thiu thiu ngủ giữa lúc lão hàng thịt kể cho một bà khách hàng nghe sự việc vừa xảy ra.

- Tôi đã hỏi thẳng tên du khách ấy rằng có phải hắn đến đây để chẹt chết con chó của chúng ta không? Rồi tôi hỏi hắn còn chưa muốn nhận lỗi hay sao, có muốn tôi bực lên không...

Mấy giờ sau, khi Cún Bụi tỉnh dậy thì lão hàng thịt cũng đang kéo cửa sắt để đóng cửa hàng. Trước khi khóa cửa, lão quay lại nhìn Cún Bụi.

- Bây giờ chú mày định làm gì? Ở lại hay đi? Cún Bụi bước lại gần. Đối tượng mà nó đang tìm là một bà chủ chứ không phải một ông chủ. Tiếc thay! Nó đưa chân cào mấy cái lên lớp cửa sắt.

- À, biết rồi... Đi phải không? Được thôi! Đi đi và cố gắng sống thật tốt nhé...

Giọng nói thật thân mật, nhẹ nhàng không có vẻ gì là hờn giận, cũng không có vẻ buồn mà chỉ như muốn nói: “Chú mày biết không, đây cho rằng ai cũng có quyền hành động theo sở thích. Như thế mới đúng là tự do.” Tuy nhiên, lão cũng nói thêm với vẻ nghiêm khắc hơn hẳn:

- Từ rày phải cẩn thận không được để xe cán đầu đấy, nhớ không? Lúc này là một bài học, biết chưa?

7. COI CHỪNG, CON CHUỘT!

Từ trong cửa hàng thịt bước ra, Cún Bụi nghĩ bụng: “Nếu mọi người trong thành phố đều như bác ấy thì việc đi tìm một bà chủ cũng sẽ rất dễ thôi.” Và nhác thấy một phụ nữ từ xa đi đến, nó vội vàng bám theo, lòng tràn trề hy vọng, như thể nó đã biết người phụ nữ ấy từ lâu lắm. Bà này có đôi chân vừa thon, vừa dài,

sự nức mùi nước hoa Vi-ô-lét, còn gót giày thì nhịp “típ táp” đều đều theo mỗi bước chân, giống hệt đôi giày của bà Tiêu Cay sau này. Một lúc lâu sau, bà mới biết là có con chó lạ lẽo đẽo đi theo mình. Bà ta dừng lại trước một cửa hàng, Cún Bụi cũng dừng ngay bên cạnh. Bà ta dán mũi vào cửa kính, nó cũng dán ngay mũi của nó vào phần cửa kính bên dưới. Bà ta ngửi những món hàng trưng bày bên trong lớp kính bằng đôi mắt thèm muốn, nó cũng vui vẻ hếch mũi và hít lia lịa một vài mùi. Nó nghĩ bụng: “Tình hình như thế này có vẻ tiến triển tốt rồi đây. Cả hai chúng ta đều có những thói quen tương tự.” Một lát sau, người phụ nữ đi tiếp, nó cũng nhanh chóng bám theo, ve vẩy đuôi và để mũi chỉ cách gót giày của người đi trước hai cen-ti-mét. Và cứ mãi như thế cho đến khi người phụ nữ dừng lại trước một cửa hàng bán hoa quả. Hoa quả không phải món khoái khẩu của loài chó, nhưng những mùi bốc lên từ phía dưới quầy hàng lại vô cùng hấp dẫn, mùi nồng nồng do những chú cầu nông thôn để lại. Người phụ nữ chọn mua mấy quả đào, loại đặc biệt có lông tơ. Cún Bụi kết ngay một mùi đặc biệt tinh tế. Người phụ nữ mở ví trả tiền. Cún Bụi lập tức ghéch chân lên để biểu lộ sự đồng tình. Và đó chính là phần mở đầu của đoạn kết.

Lão chủ cửa hàng mặt đỏ gay, nhòai người ra phía trước và hỏi to như quát:

- Con chó chết tiệt này là của nhà chị phải không?

Người phụ nữ lắc đầu:

- Không phải của tôi.

- Chị bảo thế nào? Không phải của chị ấy à! Nó lẽo đẽo đi theo chị suốt từ đầu đường đằng kia!

- Nhưng tôi cam đoan với bác, con chó này và tôi không liên quan gì với nhau! Tuy bực mình nhưng người phụ nữ vẫn tỏ ra lịch sự.

- Chị đi mà nói thế với người khác! Lão chủ cửa hàng bắt đầu sùng sộ - Chị phải đưa thêm một trăm phrăng đền cho thùng đào của tôi vừa bị con chó quái quỷ của nhà chị giơ chân xị vào!

- Sao? Cái gì? Phải gọi cảnh sát đến thôi! Người phụ nữ kêu lên, bộ dạng trông như sắp ngất đến nơi.

- Phải đấy... gọi cảnh sát ngay đi! Vừa nói lão chủ vừa nhảy ra đường.

Ngay khi được gọi là cảnh sát có mặt. Anh cảnh sát thứ nhất vừa rút bút chì vừa hỏi:

- Con chó này là của chị phải không?

- Chị ta chối phắt, nói đó không phải chó của mình, để khỏi phải bồi thường ấy mà. Lão chủ hàng đáp ngay với một nụ cười tinh quái.

- Này bác kia, để khi nào chúng tôi hỏi đến thì bác hãy trả lời. Anh cảnh sát thứ hai móc quyển sổ tay ra.

- Nhưng tôi đã nói rằng đó không phải là chó của tôi. Người phụ nữ thốn thức.

- Nhưng trước hết, con chó ấy là con chó nào mới được? Anh cảnh sát thứ nhất hỏi.

Vì lúc bấy giờ, trước cửa hàng đã có hơn chục con chó đứng vây quanh. Đó là những anh cậu chị cậu vô công rồi nghề rất thích xem người ta cãi nhau, rồi bắt đầu cá độ ăn thua.

Bác chó Bốc-xê già ở cửa hàng giày bên cạnh giờ giọng tiên tri:

- Tớ cược với các cậu một cái đuôi gà rằng, rồi vụ này sẽ được giải quyết bằng một trận thượng cẳng tay hạ cẳng chân chí tử.

Con Lu-lu ở cửa hàng thịt vốn luôn tự phụ, cho rằng mình đã quá từng trải thì phán xanh rờn:

- Bác nghĩ vậy à? Theo tôi thì thế nào họ cũng bị công an giải về đồn.

Anh cậu săn thỏ của ông cụ bán đồ cổ buông thõng một câu, vẻ chán chường:

- Chưa chắc, rồi lại như bao nhiêu lần trước... Chỉ ầm ĩ được một lúc rồi xẹp ngay thôi.

- Này thằng Đa-noa bốn chân kia. Đừng tưởng tao không trông thấy nhé! Chính mày đã xẹt vào thùng đào của người ta!

Giọng nói ấy từ trên cao vọng xuống. Con Chi-hua-hua của bà đại tá vẫn hay có thói quen đứng trên ban công mà xỏ xiên Đa-noa của ông giám đốc công ty bảo hiểm. Và cũng như thường lệ, Đa-noa vặc lại:

- Xuống đây đi, đồ sâu bọ! Xuống đây đi nếu mày thực sự là một con chó! Xuống phố rồi chúng ta sẽ nói chuyện!

Thừa dịp huyền não ấy, Cún Bụi len lén chuồn đi. Nó nhủ thầm:

“Tìm một bà chủ ngay giữa đường phố như thế này không phải là một cách hay, đông đúc và nhộn nhịp vô cùng. Cần phải có một chỗ kín đáo để làm quen thì may ra...”

Ý tưởng đó thoáng qua đầu nó, đúng lúc nó đang đứng trước một cánh cửa mở, từ bên trong, mùi súp gà béo ngậy bay ra. Gian phòng mà nó bước vào vắng tanh. Khung cảnh khiến nó liên tưởng đến bãi rác. Chỉ khác là mọi thứ ở đây (tủ kính, ghế dài, tủ đựng bát đĩa, ti vi) đều còn tốt và được kê gọn ghẽ dọc theo tường.

“Thì ra một ngôi nhà là thế đấy, Cún Bụi tự nhủ, cũng là bãi rác, nhưng ngăn nắp hơn.”

Trong khi đợi ai đó xuất hiện, nó quyết định nằm lên chiếc ghế dài nghỉ ngơi một lát. Nó cũng quyết định sẽ làm như đang ngủ, như thể đang ở trong nhà của chính mình. Nó rúc mõm vào hai chân trước nhưng vẫn hé hé một bên mắt để quan sát người đầu tiên bước vào.

Đó là một người phụ nữ to béo, tóc vàng, nước da trắng trẻo, hai má bóng nhẫy, tay áo xắn gọn để lộ hai cánh tay hồng hào, dáng đi nhún nhẩy nên cặp hông tròn trĩnh cứ lắc lư theo mỗi bước. Bà ta thơm mùi bát đĩa sạch và đôi mắt xanh da trời bé xíu hấp háy sau cặp kính to đùng.

- Trông cũng dễ mến! (Cún Bụi đánh giá thăm)

Thoạt đầu người phụ nữ không nhìn thấy nó. Bà ta cúi xuống tủ búp phê rồi đứng dậy với một chồng đĩa trên tay. Bà ta quay lại và tiến đến chiếc bàn kê giữa gian phòng. Nhưng sau đó, bà ta bỗng khựng lại giữa chừng. Bà ta có vẻ ngần ngại trong một giây, rồi ngoái lại nhìn một lần nữa, cặp mắt mở to, mũi chun lại, trán nhăn, miệng há hốc: bà ta vừa nhìn thấy Cún Bụi. Chồng bát đĩa rơi xuống sàn gạch kêu đánh choang một tiếng kinh khủng làm Cún Bụi giật bắn người, nhảy vọt một cú suýt chạm trần nhà. Khi nó rơi xuống chiếc ghế dài, bà to béo cũng đã nhảy tót lên chiếc ghế khác, kêu thất thanh.

- Chuột! Chuột! Lê-ông, đến đây nhanh, có một con chuột! Nhanh! Nhaaaaanh!

Cún Bụi ngạc nhiên: “Chuột ư? Con chuột đâu nhỉ?”

Lông trên người nó dựng lên tua tủa. Nó còn lạ gì lũ chuột, bọn ấy không làm nó sợ. Nếu như nó diệt được một tên chuột để làm lễ ra mắt thì hay quá. Nghĩ thế nó càng cố sức ra vẻ dữ dằn. Nó lặng lẽ nhếch mép, chìa ra mấy cái răng nanh nhọn hoắt, sáng ngời như những cây kim thép. Bà to béo tóc vàng lập tức nhảy từ ghế lên chiếc bàn gần đấy.

- Lê-ông... làm ơn đến đây mau, nhanh lên! Nhanh! Nó to lắm, khổng lồ ôôô!

Anh con trai có tên là Lê-ông nặng không quá bốn mươi cân, nhưng tay lăm lăm cán chổi, hai mắt long lanh sáng quắc. Anh ta chạy vào hỏi dồn:

- Nó đâu? Con chuột ấy đâu?

Bà to béo đưa ngón tay run run chỉ vào Cún Bụi.

- Đấy, trên ghế dài kia....

Nó tránh được nhát chổi thứ nhất trong đường tơ kẽ tóc, tránh được nhát thứ hai, nhát thứ ba, chạy khắp phòng, hết nhảy sang phải rồi sang trái, như Mõm Đen từng dạy. Trong khi đó, cán chổi trong tay anh con trai đã làm chiếc bình hoa

vỡ thành trăm mảnh, chiếc điện thoại bẹp dúm, hai ô cửa kính đi đời... Cuối cùng, Cún Bụi chỉ còn cách bỏ đi, không sao thuyết phục được hai kẻ điên rồ rằng nó không phải là một con chuột. Nó lách qua cửa chạy ra ngoài nhưng vẫn giữ thái độ chững chạc nhất có thể.

Màn đêm đã buông xuống thành phố từ lâu. Người dân trong thành phố cũng đã về nhà. Ô tô nối đuôi nhau ngủ yên dọc vỉa hè. Cún Bụi thất thểu bước một mình giữa đường phố vắng tanh. Ánh sáng vàng vọt của những ngọn đèn đường tạo cho nó một cái bóng đen thẫm. Nó nghĩ bụng: “Nếu biết cơ sự như thế này thì mình đã ở lại với bác bán thịt rồi.” Con người quả là khó lường! Với họ, mọi việc không bao giờ diễn ra như mình mong đợi. Lũ mùi cũng đi ngủ hết. Chúng nằm lăn ra đất mà ngủ, chốc chốc khe khẽ cựa mình. Hơi thở mang vị mặn của biển rì rào ở gần đấy như một tấm chăn phủ lên chúng.

Cún Bụi bước đi mãi miết như trong mơ. Chân bước nhẹ nhàng, không một tiếng động. Nó nhủ thầm: “Mình buồn ngủ rồi đây.” Nó chọn lấy nơi êm ái và ấm cúng nhất trong số các bồn hoa ở quảng trường Ga-ri-ban-đi, bới giữa đám hoa mỏ hạc để dọn cho mình một chỗ ngủ. Rồi nó chạy vòng vòng năm sáu lần, thở phào một cái rồi nằm khoanh mình lại. “Nhưng trước khi đi ngủ, mình phải đưa ra quyết định đã chứ.” Nó ngẫm nghĩ thêm vài giây. Đâu đó tiếng chuông nhà thờ buông mười hai tiếng ngân nga báo hiệu nửa đêm. “Ngày mai nhất định mình sẽ quay lại chỗ bác hàng thịt. Tuy đó không phải à bà chủ nhưng Mồm Đen chắc chắn cũng sẽ đồng ý với mình. Mà biết đâu đấy, bác ta lại có vợ rồi cũng nên...”

8. BUỔI SÁNG NHỚ ĐỜI

Nó thức dậy cùng lúc với mặt trời. Đó là một thói quen cần phải duy trì: thức dậy thật sớm như dạo còn kiếm sống tại bãi rác, để tranh thủ chớp ngay cơ hội đầu tiên. Thành phố cũng đang từ từ mở mắt. Thật là một thành phố đẹp với những bồn hoa mỏ hạc, những cây cam, những tòa nhà màu đất nung và bầu trời xanh ngắt. Các loại mùi đã bắt đầu tỏa lên bầu trời. Cún Bụi tìm mùi của bác hàng thịt. Nó phải mất một thời gian mới tìm thấy vì hôm qua, trong lúc mải theo người phụ nữ gặp ngoài phố, nó đã đi quá xa. Trước tiên, nó loại bỏ mùi của một cửa hàng thịt ngựa, sau đó đến mùi của một cửa hàng thịt gia súc được vỗ béo bằng chất hoóc-môn, rồi do dự trước mùi thứ ba của một cửa hàng chuyên giảm bông, xúc xích và cuối cùng nó quyết định lần theo mùi thoang thoảng từ xa bay lại. Nó vừa nhận ra vì ngoài mùi thịt mới xẻ thơm phức, đậm đà hương vị cỏ và hương vị tự do khoáng đạt còn có mùi riêng của bác hàng thịt tốt bụng.

Đó là mùi hoa oải hương thoang thoảng mà Cún Bụi đã ngửi thấy lúc bác hàng thịt ôm nó vào ngực. Có lẽ bạn không đồng ý và sẽ nói với tôi: “Ở Ni-xơ có khối người dùng nước hoa oải hương.” Đúng thế. Nhưng trong số các ông chủ hàng

thịt, không có mấy người xúc nước hoa mùi ấy. Phần đông các bác hàng thịt đều toát lên mùi hành tây. Mùi thịt của loại bò quen sống ngoài đồng cỏ xem lẫn mùi nước hoa oải hương thì đúng là bác hàng thịt của Cún Bụi rồi. Không chút do dự. Cún Bụi vội vã lên đường, nghech mũi lên trời, rất chăm chú như thói quen bấy lâu.

Nó đi ngược chiều gió để không bị mất dấu. Nó không quan tâm đến những gì đang xảy ra xung quanh.

“Khi đang dõi theo một vật, đừng để bị xao lãng dù chỉ là một giây”, Mồm Đen thì thầm từ một nơi nào đó trong tâm trí Cún Bụi.

Tuy nhiên xung quanh nó, cảnh vật cũng có lắm cái hay ho. Người gác cổng đang cầm chổi quét sân trong khi chiếc xe ben nuốt chửng các thùng rác qua hàm răng sắt ở phía sau. Hàm răng khiếp thật! Nó trộn lẫn mọi thứ (thịt, vải sợi, giày dép, túi nhựa...) và những chiếc răng to tướng ấy nghiền nát mọi thứ giữa những tiếng loảng xoảng văng óc đing tai. Trong lúc nhóm xe ben ăn điểm tâm thì một bọn xe tải khác mở máy sinh sịch, đẩy một chiếc bàn chải khổng lồ cho quay tít lên và phun nước tung tóe ra bốn phía. Thành phố đang làm vệ sinh buổi sáng. Đây là một thành phố du lịch, mà là thành phố du lịch thì lúc nào cũng phải có “một ngoại hình hấp dẫn”, như ông thị trưởng đã tuyên bố. Thậm chí còn phải ăn mặc chải chuốt. Được tắm rửa, kỳ cọ, và trang trí bằng hoa mỗi sáng.

Cún Bụi phải cố gắng lắm mới không để mất dấu cửa hàng thịt. Nó lầm bầm: “Ài chà, họ đang mở chiến dịch diệt trừ các loại mùi!”

Nó phải tập trung gấp mười lần mọi ngày. Có lẽ vì thế mà nó không nghe thấy chiếc xe tải nhỏ màu xám đang từ từ tiến lại gần. Phải nói rằng chiếc xe ấy không hề gây ra một tiếng động nào. Nó bám theo Cún Bụi khá lâu, không nổ máy mà chỉ trườn dọc theo vệ đường, lặng lẽ như một con chó đang rình mồi. Và cũng nguy hiểm không kém. Nói tóm lại là Cún Bụi không nghe thấy gì. Khi chiếc vợt sắt chụp xuống, tất cả đã quá muộn.

- Lại thêm một chú!

Cún Bụi dộp ngay vào bàn tay đang cầm vợt, nhưng không ăn thua vì có một lớp gang bằng da dày che chở. Cánh cửa sắt mở ra. Cún Bụi bị đẩy vào một cái hố tối đen. Cánh cửa sập xuống. Người tài xế cho xe khởi động.

9. VÀO TRẠI CHÓ HOANG

Thì ra chú mày cũng bị tóm phải không?

Một giọng nói vang lên trong bóng tối. Phải một lúc Cún Bụi mới thấy lờ mờ kẻ đang hỏi nó.

- Chú mày còn trẻ tuổi, chú mày phải nhanh nhẹn hơn mới phải, lẽ ra chú mày có thể chạy thoát khỏi bọn họ.

Một giọng khác, cầm cẩu và nghiền ngẹt cất lên:

- Chính xác! Bọn trẻ bây giờ chúng chẳng cần biết gì cả! Cứ xông bừa lên mà không nhìn trước nhìn sau rồi đến lúc sa vào hố mới ngơ ngơ ngác ngác.

- Còn ngài? Ngài có vẻ tinh khôn lắm mà sao cũng bị vào đây? Giọng thứ nhất vắn lại với vẻ mệt mỏi.

- Tôi ấy à?... Chuyện tôi thì khác. Giọng thứ hai rít lên the thé. Họ tóm được tôi trong lúc tôi đang ngủ say! Nhưng tôi cũng xin nói để anh biết là họ không giữ được tôi lâu đâu! Chỉ cần họ hớ hênh một tích tắc là tôi vù ngay...

- Được rồi, được rồi. Ban đầu vào đây, ai cũng nói như ngài cả. Giọng thứ nhất lại cất lên, chủ nhân của nó là đồng lông xù to tướng nằm ở cuối xe. Tuy nhiên... nếu lần này thoát được...

Lúc bấy giờ Cún Bụi mới hỏi:

- Thế bây giờ chúng ta đi đâu?

Khịt Mũi kêu lên:

- Lại còn hỏi đi đâu! Anh bạn đúng là vừa từ cung trăng rơi xuống. Tại sao con toàn gặp phải những đứ đừ đần độn ngu si thế này cơ chứ?

Lông Xù nhe bốn chiếc răng nanh lấp lánh trong bóng tối nhờ nhờ, mắng:

- Này... vừa thôi nhé! Có để cho nó yên không?

Rồi quay sang Cún Bụi:

- Họ đưa chúng ta về trại dành cho chó hoang đấy.

- Nhưng tại sao? Cún Bụi cũng muốn hỏi thêm trại dành cho chó hoang là gì nhưng không dám đặt tất cả các câu hỏi đó cùng một lúc.

- Lại còn hỏi tại sao! Khổ quá chú nhóc ạ! Này, nghe cho kỹ nhé...

Quyết định ban hành ngày 1 tháng Bảy năm nay của Ủy ban Nhân dân Thành phố:

!!Nhằm mục đích làm sạch môi trường thành phố và khắc phục tình trạng có quá nhiều chó vô chủ gây mất mỹ quan đô thị, phương hại đến ngành du lịch, thành phố quyết định từ nay trở đi, hàng ngày sẽ có cơ quan chức năng đi thu gom tất cả chó hoang. TRONG THỜI HẠN BA NGÀY, nếu không có chủ đến trại dành cho chó hoang nộp phạt thì... xạch!

Khịt Mũi cười như mếu, thì thào:

- Tiếng xoạch là cửa tở thêm vào. Không phải là từ dùng trong văn bản hành chính nhưng nghĩa thì hoàn toàn tương tự.

Đến đây thì ai nấy nhìn nhau, nín bật. Chiếc xe vẫn chạy bon bon. Thỉnh thoảng lại thấy người tài xế tắt máy cho xe lăn bánh chậm chậm và khe khẽ đạp phanh. Có lúc xe phanh gấp và cửa được mở ra, sau đó là một chú cẩu bị vút mạnh vào trong. Một “vị khách” mới đến kêu lên:

- Này này... Các người bắt nhầm đấy. Các người có biết các người vừa mới bắt ai không?

Khi nghe những câu như thế, Khịt Mũi bật cười khúc khích.

Cũng có những chú cẩu khác vừa bị vút vào đã lăn ra ngủ ngay, không hề la hét.

Hoặc có chú tỉnh bơ như không:

- Chào các chiến hữu! Buổi sáng tốt lành đấy chứ?

Rồi hỏi luôn:

- Thời hạn là mấy hôm ấy nhỉ?

- Ba hôm. Long Xù đáp.

- Quá ba hôm là... xoạch đấy nhé! Khịt Mũi nói thêm.

Nhưng cũng có không ít lần chiếc xe dừng lại một lúc rồi nổ máy chạy đi mà không thấy cửa lồng sắt mở. Thế là cả bọn đang bị giữ trên xe đua nhau nhảy nhót reo hò. Khịt Mũi gào hăng nhất:

- Hụt rồi nhé! Lêu lêu, toàn một lũ ăn hại. Thế mà cũng gọi là thợ săn chó. Thợ săn rùa thì có! Hụt nhé! Xí hụt! Các người có cần đến lúc ốc sên không? Hụt rồi! Huuuýt rồi!

Ngay cả Long Xù cũng nhập cuộc. Một lát sau, tiếng la hét mới lắng dần và cuối cùng ngưng hẳn.

Bởi vì xét cho cùng, tình hình cũng không khô hài đến thế.

10. NỖI SỢ THẬT SỰ

Cái nơi gọi là trại chó hoang ấy chẳng có gì vui vẻ. Đó là một kỷ niệm kinh khủng nhất trong kiếp chó của Cún Bụi. Cứ mỗi lần mơ tới đoạn rừng rợn đó Cún Bụi lại bắt đầu la hét. Khiến ông Bồ Hôi giật mình tỉnh giấc càu nhàu: “Con chó quái quỷ ấy lại nằm mơ. Không thể mãi như thế được!” Trên thực tế, ông Bồ Hôi

cũng cảm thấy sợ. Tiếng thét vang dài lên từ trong ký ức của Cún Bụi khiến máu trong người ông như đông lại. Ông vội đánh thức bà Tiêu Cay để cảm thấy đỡ trống trải.

- Gì đấy anh? Chuyện gì đấy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Con chó nó đang nằm mơ. Ông thì thào đáp.

- Lại nó nữa! Bà Tiêu Cay la lên. Nhất định không thể kéo dài tình trạng này được nữa.

Bà Tiêu Cay tức tối nghiêng răng kèn kẹt.

Riêng Bé Táo vẫn ngủ say. Giấc ngủ hồn nhiên của những đứa trẻ mà ngay cả súng đại bác nổ bên tai cũng không đánh thức được.

Còn Cún Bụi đang bị nhốt kín trong nhà bếp. Một mình với cơn mộng mị. Một mình với những kỷ niệm của ngày tháng sống trong trại chó hoang.

Cảnh huyền ảo lên đến đỉnh điểm khi Cún Bụi cùng đám bạn đặt chân đến trại. Mái tôn và sàn xi-măng như muốn nổ tung dưới những tiếng reo hò, la hét!

Tất cả trại viên trong lồng sắt đều chạy ủa ra chỗ chắn song. Những tràng “gâu gâu” vang lên khắp bốn phía.

- Ê! Các chàng trai, có lính mới đấy!

- Thật vui khi có đồng bạn đến với chúng ta.

- Kìa, Khịt Mũi đấy à! Thế nào? To mồm như đảng ấy mà cũng để cho chúng nó tóm thêm lần nữa à?

- Ba ngày! Chỉ ba ngày thôi!

- Ngài thị trưởng muôn năm!

- Xúp ngoài ấy không ngon à?

Và vân vân...

Ồn ào như thế để ra điều ta đây mạnh mẽ, ra vẻ mình không biết sợ. Nhưng chẳng bao lâu sau, bầu không khí lại im phăng phắc như lúc còn ở trên ô tô, và tít tạt cùng sự im lặng ấy, mặc dù đã được nguy trang dưới nhiều vỏ bọc tự mãn, Nỗi Sợ Thật Sự đang bao trùm. Nỗi sợ mà trước đây Cún Bụi từng cảm thấy khi đứng trước thân thể bất động của Mõm Đen.

Nó cảm thấy nỗi sợ ấy lớn vồn khắp nơi trong những cuộc trao đổi nhỏ to giữa các trại viên xung quanh nó.

Một anh nói:

- Tôi sẽ không ở đây lâu đâu. Chỉ cần kiểm tra lý lịch là xong ngay.

Một anh khác hậm hực:

- Với tôi, kẻ đầu tiên động đến, tôi sẽ cắn cho biết tay!

- Tớ thì tớ bất cần... Dẫu sao cũng cứ mặc đời đưa đẩy...

Và điều kinh khủng nhất mà Cún Bụi nhận thấy rất rõ, đó là không ai tin vào những điều họ nói.

Cũng có những tay ngồi lẩm bẩm một mình:

- Họ nói rằng vì vệ sinh công cộng! Xin can các vị nhé! Cứ như bọn khuyến chúng tôi làm ô nhiễm môi trường không bằng! Thế ô tô của ai ngày nào cũng xịt khói vào mồm chúng tôi? Họ lại còn nói đến chuyện bài trừ bệnh dại. Nhưng chính các ông mắc bệnh dại chứ nào phải chúng tôi! Họ đánh nhau liên hồi kỳ trận. Hôm kia, trên phố Gióp-rơ-đô, tôi thấy có hai tay trong bọn ông nhảy xổ vào nhau chỉ vì tranh nhau chỗ đậu ô tô...

Một tay khác ngắt lời:

- Bác nói đúng. Chính họ mắc bệnh dại chứ ai, xem này, tuần trước tôi đã bị một người trong bọn họ cắn đấy!

Cũng có mấy tiếng cười khúc khích nổi lên đây đó.

- Nhưng thật thế mà, xin thề với các anh! Lão tự nhận là bạn của ông chủ tôi. Tôi lại gần lão, đầy tin tưởng, tôi giơ chân lên làm quen và khộp! Không ngờ lão đớp luôn cho tôi một phát!

- Thôi! Đủ rồi, ông tướng ạ, kết thúc đi!

Nhưng ngay sau đó, mọi người đều nín bặt. Chúng tỏ Nỗi Sợ Hãi Thật Sự đang luẩn quẩn đâu đây. Chúng tỏ không ai thực sự muốn trò chuyện. Chúng tỏ ai cũng đang lo lắng cho số phận của mình.

Và thời gian trôi đi. Những con chó có chủ mỗi lần nghe cánh cửa lớn bên ngoài mở ra là nhảy chồm lên. Mồm dán vào song sắt. Thỉnh thoảng, có một ông chủ đến thật. Thế là phải chứng kiến cảnh chủ và chó ôm chầm lấy nhau. Trong cảnh ấy, khó có thể biết ai là kẻ vui mừng hơn cả. Chú chó nhảy căng lên, kéo căng sợi xích buộc cổ còn ông chủ thì luôn mồm gọi tên của con cún cưng. Rồi hôn nhau, vuốt ve nhau, liếm láp nhau. Đủ các trò yêu thương!

Lông Xù nhận xét:

- Dĩ nhiên đó là hạng chó nhà nòi đấy.

(Trong trại chó hoang, nguyên một bọn bị tóm gồm Long Xù, Cún Bụi, Khịt Mũi và mấy tên chó khác được giam trong cùng một chuồng.)

Cún Bụi hỏi:

- Chó nhà nòi là chó gì hở bác?

Khịt Mũi bấu môi, giọng khinh bỉ:

- Đó là một giống chó do con người lai tạo ra, hoàn toàn mang tính chất “nhân tạo”. Họ chọn ra một giống chó nhanh như chó săn thỏ chẳng hạn, một giống chó khỏe như Bô-xơ và một loài chó dai sức như chó săn chuột của Anh rồi lại ba loại chó vờn nhau. Và thế là được một giống chó Đô-bơ-man rồi, họ không để lai tạp với các giống chó khác. Kết quả thu được gọi là chó nòi. Con người thích như thế. Nhân tiện nói thêm, đó là một giống chó đần độn, bởi vì bọn Đô-bơ-man, tớ có quen mấy tên trong bọn chúng nên tớ rất muốn nói cho các cậu biết rằng chúng không biết tìm xương có tủy. Nghĩ cũng tự nhiên thôi, vì chúng chỉ giao phối với những kẻ cùng huyết thống... Và một lũ xấu xa! Đã thế lại còn ra điều vênh váo và tự mãn!

Long Xù chữa lại:

- Chú mày nói hơi quá đấy. Tôi có một anh bạn Đô-bơ-man, anh ta rất tốt!

Khịt Mũi nhượng bộ:

- Tôi đồng ý là cũng có trường hợp ngoại lệ, nhưng nhìn chung thì...

Cún Bụi quay sang hỏi Long Xù:

- Còn bác? Bác có thuộc giống chó nhà nòi không?

Long Xù cố nặn ra một thứ tựa tựa như nụ cười.

- Tớ ấy à? Tớ là một con chó của tất cả các giống chó. Tất cả các giống chó đều là anh em của tớ. Ngay cả Khịt Mũi cũng không hoàn toàn giống tớ. Và, cả nhóc nữa, nhóc càng ít giống tớ.

- Thế bác không có chủ à?

Nụ cười trên mép Long Xù đột nhiên biến mất. Một khoảng dài im lặng. Dài ới là dài. Cuối cùng, Long Xù giải thích:

- Tớ đã từng có một bà chủ...

Im lặng.

- Rồi sao nữa hả bác?

Im lặng.

- Sau đó tớ đã lạc mất bà ấy.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao. Dưới mái tôn, cả trại chó hoang nóng như dưới địa ngục. Ai nấy đều thè lưỡi thở phì phì.

- Lạc mất thế nào?

- Như tớ đã nói rồi đấy. Có một buổi tối tớ đi chơi và sáng hôm sau, khi quay về, thì bà ấy không còn ở đó nữa. Căn hộ hoàn toàn trống trơn. Bà ấy đã chuyển đi nơi khác.

Khịt Mũi nói:

- Chuyện xưa như trái đất ấy mà. Bà ấy đi theo nhân tình đấy. Anh tình nhân rõ ràng là không thích chó. Mà giữa tình nhân và bác, bà ấy đã chọn anh kia.

Lông Xù trả lời:

- Có thể như thế lắm.

Cún Bụi lấy làm lạ:

- Nhưng tại sao bác không theo dấu của bà ấy?

- Còn tìm mà làm gì... Người ta đã không muốn mình nữa thì làm vậy phỏng có ích gì?

Khịt Mũi tán thành:

- Bác xử sự như thế là đúng. Chúng ta có danh dự của chúng ta chứ!

Lông Xù ngồi im. Mãi một lúc sau mới lên tiếng, bằng một giọng xa xăm như tự nói với chính mình;

- Nghĩ cho cùng, đó cũng là lỗi của tớ. Tớ đã không thuần hóa bà ta đúng cách...

Đến đó thì cuộc nói chuyện bị gián đoạn bởi một sự kiện mà Cún Bụi không bao giờ quên. Chính sự kiện mà kể từ hôm đó, đêm nào nó cũng giật mình la hét. Cánh cổng chính mở toang trong ánh chiều tà. Một chiếc xe tải màu đen từ từ chạy thụt lùi vào trại. Từ trên xe, mười người đeo găng tay da ào ào nhảy xuống. Họ mở cả một dây cửa chuồng, túm lấy những con chó đang bị giam và quăng bừa lên chiếc xe tải. Ông giám đốc trại với vẻ mặt rất nhân từ đứng giám sát nhân viên làm việc. Bọn chó sủa ầm lên, kháng cự bằng cả bốn chân và xông vào cắn. Nhưng vô ích. Mọi việc diễn ra rất nhanh. Chiếc xe tải mở máy chạy đi. Cánh cổng khép lại. Im lặng đầy chết chóc. Cơn gió của Nỗi Sợ Hãi Thực Sự vừa tràn qua. Bọn chó còn lại bàng hoàng nhìn dãy chuồng sắt trống trơn. Những chiếc chuồng của ngày thứ ba.

11. KHỊT MŨI

Hôm sau, bọn Cún Bụi được chuyển đến dãy chuồng của ngày thứ hai. Lại thêm một ngày mong ngóng và chờ đợi. Vào sáng sớm, một mẻ chó mới đã được đưa vào dãy chuồng mà bọn Cún Bụi vừa rời đi. Giống như ngày hôm qua, cả trại lại ồn ào để đón tiếp bọn mới đến.

Mọi việc diễn ra tương tự. Chỉ khác là nỗi khắc khoải đã tăng lên một chút. Mặt trời nhô cao và lơ lửng trên mái tôn cho đến khi cả trại nóng như dưới địa ngục. Nước trong các khay đựng nước bằng sắt tây ấm lên. Không một ai buồn động đến thức ăn. Thỉnh thoảng, một người chủ vào nhận chó của mình. Duy nhất một chú chó được thoát nạn. Nhiều niềm hy vọng khác tan vỡ.

Khoảng ba giờ chiều, một nhóm người kỳ lạ xuất hiện. Dẫn đầu là một thiếu nữ tóc vàng, giọng nói oang oang. Theo sau là một anh chàng râu tóc xồm xoàm, vác trên vai một cỗ máy màu đen có con mắt ở phía trước. Người thứ ba chính là ông giám đốc trại, lúc nào cũng mang theo vẻ mặt nhân từ. Vừa trông thấy họ xuất hiện, tất cả chó trong chuồng sắt lập tức đồng loạt sủa rộ lên:

- Các nhà báo! A, các nhà báo đây rồi! Xin bước lại gần đây, các nhà báo! Bước lại gần tôi đây! Tôi! Chính tôi chứ không phải hần!

Cún Bụi hỏi Long Xù:

- Có chuyện gì thế bác?

- À... đoàn phóng viên truyền hình. Họ đến quay phim. Cứ mỗi tuần họ đến một lần, chọn một chú chó để quay phim rồi cho phát trên sóng truyền hình địa phương để tìm cho chú ta một người chủ.

Cún Bụi hỏi tiếp:

- Thế ta phải làm gì để được chọn quay phim?

- Cần phải bảnh trai.

- Ồ, thế thì bác có cơ hội được quay phim rồi đấy! Trông bác rất bảnh trai! Cún Bụi reo lên. Long Xù thở dài:

- Cảm ơn chú mày. Nhưng tớ già rồi. Ngoài ngoại hình bắt mắt ra còn cần phải trẻ. Trẻ và không quá to béo.

- Trẻ và không quá to béo? Như cháu chẳng hạn? Cháu có thể được chọn quay phim, phải không bác?

Khịt Mũi ngắt lời:

- Mày đùa đấy chắc? Mày đã nhìn thấy mặt mũi của mày chưa? Xấu xí quá đi mất. Nhưng tao đây lại là chuyện khác.

Vừa nói Khịt Mũi vừa đẩy Cún Bụi để áp mình sát vào cửa lưới.

Phải chứng kiến tận mắt chuyện xảy ra tiếp theo thì mới có thể tin được. Từ hai hôm nay, Khịt Mũi luôn mồm nói xấu mọi người, ra vẻ tự cao tự đại, chê anh này anh kia theo chủ nghĩa hèn hạ, mồm lúc nào cũng xoén xoét nào là tự do, độc lập, phẩm cách... thế mà bây giờ lại dán mình vào cửa lưới mà rên rỉ bằng một giọng du dương thống thiết (lúc ấy giọng khịt mũi của hắn biến đâu mất) khiến người ta phải ngao ngán:

- Xin nghe tôi nói, hỡi các ông bà phóng viên... Tôi là một con chó lạc lõng bất hạnh. Bà chủ trước kia của tôi già yếu và đã qua đời... Xin ông bà rủ lòng thương tìm giúp tôi một gia đình khác có nhiều trẻ con... Với trẻ con, tôi luôn đối xử dịu dàng, tôi rất yêu chúng và tôi tôn thờ chúng!

Giọng nói van lơn, đầy sức thuyết phục, ăn đứt tất cả những anh chó khác. Đến nỗi cô nhà báo tóc vàng dừng ngay lại trước cửa chuồng, mắt ngân ngấn nước, giọng thốn thức:

- Chúa ơi, nó thật là xinh xắn. Ống Kính này, anh không thấy nó xinh xắn sao? Đáng để lên phim lắm, đúng không anh? Khá xinh đấy chứ! Hệt như loại chó Ték-ken lông dài. Nuôi làm chó cảnh thì tuyệt. Anh nghĩ thế nào, Ống Kính?

Ống Kính là anh chàng râu tóc xồm xoàm. Anh ta chỉ thấy cái máy quay quá nặng. Anh ta vãi mồ hôi như tắm. Anh trả lời đồng ý.

Hai giờ sau, sau khi quay phim xong. Khịt Mũi được đưa về chuồng. Vẻ vô cùng tự đắc. Bộ lông sáng ngời, lấp lánh.

- Tuyệt cú mèo, các vị ạ: trang điểm, ánh sáng, đệm bọc nhung... không, cực kỳ tuyệt vời, thật đấy. Chỉ mỗi tội phải quay phim cùng lúc với một ả mèo, giống Ăng-gô-ra hoặc đại loại như vậy. Sức nức mùi nước hoa. Trên cổ lại còn thắt nơ lụa. Thật lố bịch! Tớ phải kiềm chế lắm mới không nhảy xổ đến. Nhưng nếu lần sau gặp lại ở bên ngoài...

Ai nấy đều im lặng không nói gì. Họ cảm thấy ngượng thay cho Khịt Mũi. Nhưng Khịt Mũi không nhận ra điều đó. Nó vẫn tiếp tục lải nhải một mình.

- Thế là ổn. Sáng sớm ngày mai, các ông bà chủ “ứng cử viên” sẽ đến tìm tớ. Ít nhất cũng đến năm mươi người ấy chứ. Tớ chỉ việc lựa chọn. Chỉ còn chuyện bọn trẻ con là hơi rắc rối. Tớ ghét cay ghét đắng bọn trẻ con. Chúng khiến tớ phát bệnh. Tớ ghê tởm chúng. Nhưng cũng chẳng quan trọng lắm, bởi vì ngay sau khi các ông bà chủ mới quay lưng, hấp! Tớ sẽ chuồn. Các vị thấy đấy, những thứ tớ yêu thích là tự do và phẩm cách...

Khịt Mũi nói mãi, nói mãi. Không ai thèm nghe nó nói. Mặt trời đang từ từ lặn xuống. Mọi người cố không đưa mắt nhìn về phía cổng trại đang sắp sửa mở ra.

12. TÔM LUỘC, CÚ CÁI VÀ MẶT TRỜI

Hôm sau, quả nhiên có nhiều người đến tìm Khịt Mũi. Khoảng hơn một chục ông bà chủ tranh nhau Khịt Mũi. Người thì bảo là mình đến sớm nhất, kẻ thì gân cổ cãi rằng chính họ mới là người đến sớm. Chỉ còn mỗi việc thương căng tay hạ căng chân với nhau.

Thế rồi lại im lặng như tờ. Và chờ đợi. Lông Xù và Cún Bụi đã được chuyển đến dãy chuồng ngày thứ ba. Chúng ở đấy cả ngày. Bên ngoài, mặt trời đang lặn dần, kéo theo hy vọng cũng lịm tắt.

Lông Xù nói:

- Đã đến lúc chúng mình phải tỏ ra can đảm rồi đây.
- Vâng, đúng thế. Cún Bụi đáp. Rồi nó nép sát vào bộ lông rậm rạp của Lông Xù.

Cánh cổng mở ra.

Lông Xù nói:

- Đã đến giờ rồi đấy.
- Vâng. Đã đến giờ rồi. Cún Bụi nói. Và nó dúi hẳn đầu vào bộ lông rậm rạp của ông bạn già.

Lông Xù dịu dàng mắng khê:

- Phải dũng cảm chứ! Ngẩng đầu lên. Tất cả những thứ khác có thể mất nhưng lòng dũng cảm thì chúng ta nhất định không thể mất.

Cún Bụi vội ngẩng cao đầu. Nó ngồi giữa hai chân của Lông Xù. Cả hai chăm chú nhìn ra phía cánh cổng đang mở rộng, để lộ ra cảnh hoàng hôn với ráng chiều đỏ ngầu như máu.

Nhưng tiếng vào trại không phải là chiếc xe tải màu đen. Đó là một thứ khác. Ba người. Một ông to cao, mặc quần sooc, người đỏ ửng như tôm luộc, vẻ mặt hằm hằm tức giận. Một bà gầy như que tăm, đội mũ có cài hoa, người trắng bệch như củ cải và vẻ mặt cũng hằm hằm. Đi giữa là vật kỳ lạ nhất mà Cún Bụi chưa thấy bao giờ: Một con bé, bé tí xiu. Tóc đỏ hoe, thẳng đơ như bó đũa và trông như những tia mặt trời bao quanh đầu con bé táo. Hai bàn tay bé xiu nắm chặt lại như hai quả dấm. Và một cái mồm đang ngoác ra hết cỡ để hét:

- CON MUỐN CÓ NGAY MỘT CON CÚN!

Theo sau ba vị khách là ông giám đốc trại, vẻ mặt lúc nào cũng nhân từ.

Lông Xù cầu nhàu:

- Lại gì nữa đây!

Từ trong chuồng sắt, câu trả lời vang lên đồng loạt:

- Bọn du khách!

Nghe đến hai tiếng “du khách”, bọn chó trong trại nhảy chồm lên gây ra một cảnh hỗn loạn chưa từng thấy.

- Cút ngay, bọn du khách kia!

- Xéo đi!

- Tụi này bị tóm vào đây cũng vì các người đấy!

- Quyết định ngày 1 tháng Bảy của thành phố cũng chính vì các người!

- Du khách là hiểm họa đối với chúng ta!

- Đưa mấy tên du khách vào đây cho tớ ăn tươi nuốt sống!

Nhưng trong đám huyên náo đó, người ta chỉ nghe rõ duy nhất một thứ: tiếng hét vọng ra từ con bé mặt trời:

- CON MUỐN CÓ NGAY MỘT CON CÚN!

Ông Tôm lược giữ giọng bình tĩnh:

- Đừng la to như thế, con sẽ có một con cún ngay mà.

Bà Củ Cải dỗ dành:

- Con không thấy xung quanh con toàn chó là chó à?

- CON MUỐN CÓ NGAY MỘT CON CÚN!

- Biết rồi... chúng ta biết rồi. Bố mẹ sẽ chọn cho con một con.

- KHÔNG! CON MUỐN TỰ CHỌN MỘT MÌNH!

- Ừ, ừ... Con cứ chọn một mình đi... Này, con thấy con kia thế nào? Đẹp phải không? Hình như là chó xù đấy!

- CON KHÔNG THÍCH CHÓ XÙ!

Ban đầu, những tiếng la hét của con bé khiến cả bọn sững sờ, nhưng bây giờ, cả lũ đã lấy lại thái độ thù địch ban nãy. Có anh nhảy chồm vào cửa chuồng, có anh đập đầu cồm cộp vào tường và tất cả tranh nhau sủa:

- Đủ rồi đấy!

- Bảo con bé cầm mồm lại!
- Cút nhanh!
- Đừng làm khổ người khác nữa đi!
- Tắt loa phóng thanh đi!
- Đả đảo con bé to mồm!

Nhưng, trên tất cả những tiếng đó:

- KHÔNG! CON KHÔNG MUỐN MỘT CON CHÓ PHỐC!

Chỉ có Long Xù và Cún Bụi là vẫn im lặng. Tiếng hét của con bé mặt trời cứ xoáy vào tai khiến Long Xù và Cún Bụi nghiêng răng ken két: nhưng cả hai vẫn im lặng. Chúng đưa mắt nhìn bộ ba đang bước lại gần. Tự nhiên, Cún Bụi nép sát hơn nữa vào giữa hai chân của Long Xù.

Thế rồi, đột nhiên, bộ ba đứng lại. Ngay trước cửa chuồng Cún Bụi.

- CON MUỐN CON CÚN NÀY!

Bà Củ cải hỏi:

- Con Béc-giê lông xù phải không? Ý kiến hay đó con. Trông cũng đẹp đấy. Anh thấy thế nào anh yêu?

Tôm lược nhìn ra chỗ khác trả lời:

- Con nào cũng được, kể cả hươu cao cổ, miễn sao chuyện này kết thúc...
- KHÔNG! KHÔNG PHẢI CON ĐÓ, CON NÀY CỜ!

Ngón tay bé xíu của con bé Mặt trời run run chỉ vào Cún Bụi.

Bà Củ cải kêu lên:

- SAO? CÁI CON XẤU XÍ NÀY Á?
- ĐÚNG THẾ! CON ẤY ĐẤY!
- KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐÂU CON!
- CHỈ CON ĐÓ THÔI VÀ KHÔNG CON NÀO KHÁC!
- KHÔNG BAO GIỜ!

Trong cơn giận, tiếng hét của bà Củ cải cũng kinh khủng như đứa con gái. Nhưng Cún Bụi không còn nghe thấy gì nữa. Nó xoay mình lại, cúi đầu xuống, rúc vào bụng Long Xù, nó nói liền một mạch qua kẽ răng:

- Không, cháu không muốn thế, cháu muốn ở lại đây với bác. Cháu không muốn xa bác... Đừng để họ bắt cháu đi...

Lông Xù cố nén cảm xúc nói với Cún Bụi:

- Đừng ngốc như vậy cháu ạ, đó là may mắn của đời cháu, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt.

- Không được. Cháu quyết không xa bác! Cún Bụi nói xong liền bất ngờ nhảy xổ vào cửa chuồng, nhe cả mấy chiếc răng nhỏ ra, như thể sắp ăn thịt cả Tôm luộc, bà Củ cải và Mặt trời.

Bà Củ cải vừa kêu vừa lùi lại mấy bước:

- LẠI CÒN THẾ NỮA! NÓ BIẾT CẢN!

- HAY! HAY ĐẤY! NÓ BIẾT CẢN! CON MUỐN MỘT CON CHÓ THẬT DỮ! CON MUỐN CON NÀY!

13. CÚN CỦA CON

Thế là xong. Bộ ba đưa Cún Bụi đi. Bà Củ cải tức lắm nhưng con bé Mặt trời ghê gớm nhất định không nhượng bộ. Ông Tôm luộc cũng tức điên, nhưng cuối cùng đành nói với bà Củ cải:

- Cứ để nó bắt con chó ấy đi. Nếu không nó lại đình công tuyệt thực mất.

Cửa chuồng mở ra. Ông giám đốc trại cúi xuống, nét mặt đầy vẻ nhân từ. Cún Bụi nhe răng và bầu cả bốn chân xuống đất. Nhưng chính Lông Xù đẩy Cún Bụi ra ngoài. Duy nhất một cú huých bằng mõm. Bấy giờ Cún Bụi không chống cự nữa. Nó khóc ư ử trên cánh tay bé Mặt trời, đột nhiên cô ấy biến thành một cô bé dịu dàng đang vuốt ve nó và nhắc đi nhắc lại:

- Đây là Cún CỦA CON, đây là Cún CỦA CON. Con Cún này là CỦA CON.

Khi đó Cún Bụi đang quá đau buồn nên không còn bụng dạ nào nghĩ đến những điều đáng ngại chứa đựng những câu nói ấy.

Nó chỉ biết khóc. Nó cảm tưởng sẽ khóc như thế suốt đời. Không bao giờ ngừng được. Nhưng nỗi buồn kể ra cũng lạ. Cả trong những lúc đang rất buồn, người ta vẫn nhận thấy nhiều điều chẳng hề liên quan. Chẳng hạn như, dù đang khóc và biết rằng sẽ phải xa Lông Xù mãi mãi, nó vẫn nhận thấy con bé Mặt trời có mùi táo. Nhưng Cún Bụi sớm hiểu ra rằng: đối với cô chủ mới, làm gì có các mùa, làm gì có giờ giấc. Cái gì Bé Táo muốn, cô bé sẽ có ngay lập tức. Buổi chiều đó, cô bé đã muốn một quả táo. Và tối đó, cô bé muốn có một con chó.

Hai cánh cổng trại mở ra. Bộ ba du khách bước ra ngoài giữa tiếng la hét ầm ĩ của những con chó hung dữ. Đột nhiên, một bóng đen bao trùm cả khu trại. Tiếng sủa ngưng bật. Bên dưới bóng đen ấy, ngọn gió của Nỗi Sợ Thật Sự đang thổi tới.

14. MỘT CÔ CHỦ ĐƯỢC THUẦN HÓA TỐT

Cứ mỗi lần nằm mơ thấy những hình ảnh ấy là Cún Bụi lại giật mình tỉnh giấc. Chiếc xe tải màu đen. Ánh mắt cuối cùng của Long Xù. Cún Bụi mở choàng hai mắt. Nó bị đánh thức bởi tiếng thét của chính mình. Lần này, cả Bé Táo cũng thức giấc.

Không phải vì tiếng thét của Cún Bụi mà vì một điều gì đó bên trong nói với Bé Táo: “Dậy đi Bé Táo! Cún Bụi đang đau khổ đấy!”

Từ trong phòng ngủ, Bé Táo chạy vội ra ngoài. Cô chạy thẳng xuống nhà bếp. Cô ôm chặt Cún Bụi khi ấy đang run lẩy bẩy. Mặc dù đã được dặn, những Bé Táo vẫn đi chân không trên sàn gạch nhà bếp. Mặc dù không được phép, nhưng Bé Táo vẫn mang Cún Bụi vào phòng. Mặc dù bị cấm tuyệt đối, nhưng Bé Táo vẫn cho Cún Bụi nằm bên cạnh. Và Bé Táo bắt đầu thì thầm vào tai nó. Rất dịu dàng. Rất lâu.

- Lại nằm mơ thấy ác mộng phải không? Đừng sợ Cún ạ, đã có chị ở đây. Chị sẽ không bao giờ bỏ Cún đâu. Không bao giờ!

Cho đến khi Cún Bụi thiu thiu ngủ lại và hoàn toàn hết sợ. Cùng lúc, nó cảm thấy tự hào về mình. Đúng thế, tự hào, nó nhủ thầm: “Mồm Đen và Long Xù sẽ rất hài lòng về mình. Bé Táo là một cô chủ tốt. Mình đã thuần hóa được cô ấy!”

Tuy nhiên, chuyện ấy không hề dễ dàng...

Ồ! Không! Hoàn toàn không dễ chút nào!

15. HẢI ÂU MUÔN NĂM

Tất nhiên những ngày đầu diễn ra rất tốt đẹp. Bé Táo quyết định an ủi Cún Bụi hiện vẫn còn khóc từ sáng đến tối. Và khi Bé Táo quyết tâm làm một việc gì...

Bé Táo không rời Cún Bụi một bước. Cô ôm chặt Cún Bụi trước ngực và thủ thỉ bằng giọng dịu dàng. Cô không còn cái giọng như hôm trước ở trại chó hoang nữa. Một giọng nói từ bên trong mà khi nghe, Cún Bụi có cảm tưởng đang ở bên trong Bé Táo. Rất khó giải thích. Như thể mỗi lời nói của Bé Táo là một tấm chăn vừa ấm áp vừa phát ra những tiếng vo ve dành riêng cho Cún Bụi.

Dần dần Cún Bụi thôi không khóc nữa. Bé Táo đưa nó ra bãi biển. Nó chạy đuổi theo đàn hải âu.

Ông Bồ Hôi cười khinh bỉ:

- Nhìn con nỡm kia mà xem! Đến hải âu mà cũng không bắt được... rồi nó sẽ phải chạy đuổi theo chúng suốt đời thôi! Quả đúng là ngốc nghếch, tất cả lũ chó...

Rồi ông ta đứng lên và bắt đầu chạy như Cún Bụi. Có điều ông ta không đuổi theo cái gì cả. Ông ta chạy, ông ta ngồi thụp xuống, ông ta dang rộng hai cánh tay, ông ta thổi phì một tiếng thật to, rồi ông ta đứng lên, chạy tiếp... Cứ thế hàng giờ liền. Sau khi diễn xong cái trò ấy, ông ta quay về nằm dài bên cạnh bà Tiêu Cay, vẻ cực kỳ tự hào về mình. (Thực không thể hiểu nổi!)

Bà Tiêu Cay cầu nhàu:

- Ông còn chưa bơi đấy nhé.

Quả đúng thế thật: Ông Bồ Hôi chẳng bao giờ xuống biển, ấy thế mà mình mấy lúc nào cũng ướt đầm từ đầu đến chân.

Đang cố sức gập người cho trán chạm vào đầu gối, ông ta đáp:

- Thì cũng phải giữ dáng một chút chứ!

Vì cố gắng chạy giữ dáng và vã mồ hôi như tắm nên ông Bồ Hôi toát ra một mùi đặc trưng mà Cún Bụi nhận ra được ngay. Mùi mà trước đây ở bãi rác nó đã từng gặp. Ở chỗ xẻ thịt gia súc. Đó là mùi bốc lên từ đồng da cừu bị vứt ngoài nắng. Đạo trước, Cún Bụi cũng thích mùi ấy lắm nhưng Mồm Đen đã không cho đến gần những miếng da cừu và bấu môi khinh bỉ:

- Chỉ có tụi hải âu mới ăn những thứ ấy thôi.

Vì thế Cún Bụi không bao giờ đến cạnh ông Bồ Hôi. Nó cũng tránh bà Tiêu Cay. Bởi vì trong lúc ông Bồ Hôi chạy, nhảy, đổ mồ hôi, tập luyện cơ bắp và tạo mùi đặc biệt thì bà Tiêu Cay cũng dành hết thời gian vào việc lấy từ trong túi ra một cái lọ be bé kỳ lạ và xịt lung tung từ sáng đến chiều. Lần đầu tiên, bà ấy cho Cún Bụi một vố nhớ đời, khi ấy Cún Bụi đang nằm bên cạnh bà Tiêu Cay. Bà lấy cái lọ con trong túi xách ra, bà mở cái nắp cầu kỳ như mái nhà thờ, và bà xịt lên tóc, hai vai, bên dưới hai cánh tay, khắp nơi mọi chỗ. Có mấy giọt bắn vào mồm Cún Bụi làm nó hắt hơi không ngừng. Hắt hơi tưởng chết đi được. Như thể có ai cầm cả một lọ hạt tiêu cay đầy đổ vào mũi nó.

Đã thế bà Tiêu Cay lại còn tru tréo:

- Gì đấy? Cái gì đấy? Đừng có mà hắt hơi kiểu đó! Này! Đúng là mất vệ sinh, lũ súc vật này!

Bà ta hét to đến nỗi Cún Bụi phải chạy trốn dưới chân Bé Táo.

- Mẹ làm gì Cún CỦA CON vậy? Bé Táo hỏi với một giọng không báo trước điều gì tốt lành.

- Nhưng mẹ có làm gì nó đâu, con gái yêu! Chính nó vừa phun nước bọt bên cạnh mẹ, gớm ghiếc quá đi mất!

- Con Cún của con chẳng có gì gớm ghiếc cả. Bé Táo mỉm cười trả lời. Con khuyên mọi người đừng có ai gọi Cún CỦA CON là gớm ghiếc.

Nói xong Bé Táo cùng Cún Bụi chạy đuổi theo bọn hải âu làm những tia nước bạc bắn lên trời, kèm theo những tia chớp trắng phau của nhiều đôi cánh. Quả thực rất đẹp. Cún Bụi vừa chạy nhảy tung tăng. Thỉnh thoảng, thay vào chỗ con hải âu đã bay mất, Cún Bụi lại nhìn thấy một vật nổi bật trên nền trời xanh biếc. Nó màu trắng. Nó bằng sắt. Nó rất nặng. Và nó đang quay mấy vòng trên cao trước khi rơi xuống. Cún Bụi liền đứng sững lại và rống lên một tiếng dài như nó đã làm trước thân thể bất động của Mõm Đen. Sau đó, nó nhìn thấy ánh mắt sau cùng của Long Xù, và tiếng rống của nó cứ dài mãi, dài mãi, cho đến khi Bé Táo chạy đến ôm nó, siết chặt nó vào ngực và nó nghe giọng nói bên trong ấm áp của mình.

16. LỄ ĐẶT TÊN CHO CÚN BỤI

Một trong những kỷ niệm đẹp của ngày đầu là lễ đặt tên cho Cún Bụi.

Tối hôm đó, những người bạn đi cùng cắm trại đã quây quần quanh chiếc xe moóc cắm trại của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay. (Mỗi năm, cứ đến dịp nghỉ hè, họ lại cắm trại ở đây. Gần thành phố Ni-xơ).

Trời nóng kinh khủng nhưng mọi người vẫn đốt một đồng lửa. Cho thêm phần vui vẻ. Cún Bụi thấy chuyện ấy chẳng có gì là vui cả. Nó chỉ thấy nóng thêm. Bốn năm cái bàn được kê nối đuôi nhau thành hàng dọc. Thức ăn được dọn lên đầy ắp. Người ta đã xếp một rừng các chai rượu. Mọi người ngồi xung quanh bàn. Cún Bụi ngồi trên đùi Bé Táo. Và Bé Táo được ngồi trên chiếc ghế danh dự. Có lẽ vì thế mà tối hôm ấy, ông Bồ Hôi gọi Bé Táo là “công chúa yêu của bố”.

Và có lẽ vì uống nhiều rượu nên mọi người hát mỗi lúc một to hơn. Cún Bụi thấy chẳng có nhạc điệu gì cả. Nó thấy quá ồn ào. Thậm chí nó còn cảm thấy sợ. Nó chưa bao giờ trông thấy (cũng như chưa bao giờ nghe) nhiều người như thế cùng một lúc. Nó cố thu mình càng nhỏ càng tốt trên đùi Bé Táo. Để mọi người quên nó đi. Nhưng không ăn thua. Vì đột nhiên, ông Bồ Hôi cầm cốc rượu giơ lên thật cao và nói to:

- Còn điều này nữa. Chúng ta còn phải nghĩ đến chuyện đặt tên cho con quái này.

(“Con quái này” chính là Cún Bụi.)

Lúc nào khách mời cũng nghe theo ý kiến của ông Bồ Hôi. Tất cả bọn họ hét tương lên:

- Đồng ý! Đồng ý! Chúng ta phải tìm ngay cho nó một cái tên!

Bé Táo ôm Cún Bụi vào lòng, chặt hơn một chút nữa.

- Con nghĩ thế nào, công chúa yêu của bố?

Bé Táo đáp lửng lơ:

- Để xem đã. Bố định đặt tên cho nó là gì?

Đến đây thì tất cả mọi người im lặng nhìn nhau. Chưa ai từng nghĩ đến điều đó. Ừ nhỉ, thực ra, đúng ra, lẽ ra phải đặt tên gì? Và lần đầu tiên trong đời Cún Bụi được trông thấy con người “suy nghĩ”. Rất thú vị. Trước tiên người này nhìn người kia, nhướn mày, nhún vai. Sau đó họ bắt đầu nhìn lên trời, mỗi người nhìn một hướng, rồi đưa tay chống cằm. Rồi họ gãi đầu, rồi họ ngo nguẩy đôi chân, và cuối cùng, tất cả đồng loạt nhìn ông Bồ Hôi để hỏi ông đã tìm ra chưa.

Ông Bồ Hôi đáp:

- Tôi cũng đang tìm...

Và mọi người lại bắt đầu “suy nghĩ”.

Cún Bụi bắt đầu nhận thấy buổi tối hôm nay có vẻ thú vị. Dáng điệu ông Bồ Hôi khi suy nghĩ trông rất buồn cười. Trán ông nhăn lại như giống chó Bun-đốc và hàm dưới nhô ra. Như thế người ta sắp được chứng kiến ông ấy nhe nanh và nghe thấy đầu ông sôi lên sùng sục. Người ông ấy còn đỏ hơn những lúc bình thường. Khách mời im lặng nhìn ông. Cứ như thế trong một khoảng thời gian khá lâu. Cuối cùng, ông Bồ Hôi trịnh trọng tuyên bố:

- Tôi đã tìm được rồi.

Mọi người nhao nhao hỏi:

- Cái gì? Thế nào? Nói đi chứ! Anh tìm được tên gì?

Ông Bồ Hôi nhấp một ngụm rượu vang và nói:

- Mê-đo!

Ông lại nhấp thêm một ngụm nữa và hỏi:

- Các bạn thấy thế nào?

Mọi người đồng loạt vỗ tay:

- Hay quá! Hoàn hảo! Tuyệt quá! Rất độc đáo!

Ông Bồ Hôi tự đắc nhìn Bé Táo. Nhưng đến khi ông hỏi Bé Táo có chấp nhận cái tên Mê-đo hay không, Bé Táo trả lời rất đơn giản:

- Không. (Cún Bụi thở phào nhẹ nhõm).

- Không? Tại sao lại không kia chứ? Bà Tiêu Cay hỏi với hy vọng tránh được một cuộc cãi vã.

- Vì Mê-đo không phải là tên của những con chó thật mà chỉ là tên của những con chó trong sách. Hơn nữa, cái tên ấy đâu đâu cũng có. Đó là lý do tại sao “Không”. Và “Không”, nhất định là “Không”.

Mọi người im lặng lúng túng. Chỉ nghe tiếng ly cốc chạm nhau khe khẽ.

Để phá tan bầu không khí nặng nề, một vị khách đề nghị:

- Thế Mi-lu thì sao?

- Không, Bé Táo trả lời. Mi-lu cũng không được. Đó không phải là tên của chó thật, đó là tên của chó trong truyện tranh.

Lại im lặng. Mọi người bắt đầu nhận thấy rằng tìm một cái tên cho chó cũng chẳng hề dễ dàng. Không khí không còn vui vẻ như lúc ban đầu. Có thể nói rằng một đám mây đang lơ lửng trên bàn tiệc. Nhất là phía trên đầu ông Bồ Hôi. Một đám mây đen sẵn sàng tung ra sấm chớp lúc nào không hay. Lúc bấy giờ, mọi người chỉ còn cách cùng thử liều một chuyến.

Một ông đề nghị:

- Ta gọi nó là Rếc?

Một ông khác bảo:

- Hay là Pờ-ranh-xơ vậy...

- Mi-lo! Ông thứ ba đề xuất.

- Fi-đen! Suyn-tăng! Két! Pa-cha! Ba-rông!

Nhưng đề nghị nào cũng bị Bé Táo gạt phăng bằng một câu đơn giản:

- Không.

Thỉnh thoảng, Bé Táo cũng chiếu cố đưa ra một lời giải thích:

- Tên đó quá xấu. Tầm thường. Tự phụ. Tất cả các con chó khác đều có tên như vậy.

Cho đến khi đám mây đen trên đầu ông Bồ Hôi nổ tung.

- Được rồi! Có giỏi thì con tự đi mà tìm! Nào, tìm đi! Thế nào, vẫn chưa tìm được à? Sao? Được chưa? Mọi người đang đợi đấy!

Bé Táo điềm nhiên đáp:

- Cún.

- Đã đành nó là con cún! Ai chả biết! Nhưng con định đặt tên gì cho nó?

- Con Cún của con tên là “Cún”, Bé Táo kiên nhẫn trả lời.

Ông Bồ Hôi trợn tròn hai mắt:

- Sao lại là Cún? Đó không phải tên, từ đó có nghĩa là: con chó!

- Đó là cái tên độc đáo nhất, đẹp nhất và đơn giản nhất. Con chưa thấy một con chó nào tên là “Cún”. Trừ con chó của con. Vừa nói, Bé Táo vừa nhìn mọi người bằng ánh mắt cho thấy vấn đề đã được giải quyết, và không cần bàn thêm gì nữa.

Chỉ có bà Tiêu Cay cố gượng cười rồi nói:

- Nhưng tất cả các con chó đều được gọi là cún, con gái yêu à! Đó là tên trong từ điển! Con phải suy nghĩ lại đi!

Nói xong bà ngược nhìn các khách mời như tạ lỗi.

- Con đã suy nghĩ đâu vào đấy rồi. Con cún của con tên là Cún với chữ C viết hoa, bởi vì nó là duy nhất và chỉ độc nó mang cái tên đó thôi.

- Được, thế là kết thúc, ông Bồ Hôi ranh mãnh nháy mắt ra hiệu với mọi người. Nghĩ cho cùng, con có lý khi không đặt tên cụ thể cho nó, chắc chắn nó quá ngốc để có thể trả lời.

Bé Táo không cãi lại. Cô chỉ mỉm cười. Rồi cô bé đứng lên, và nói:

- Cháu chúc mọi người ngủ ngon!

Lúc đó, Cún Bụi vẫn ngồi trên ghế, chưa biết phải làm gì, Bé Táo không quay nhìn lại, chỉ gọi:

- Nào Cún! Đi chứ?

Cún Bụi vội chạy theo ngay. Như thế từ trước đến nay nó vẫn được gọi bằng cái tên đó.

17. CÚN BỤI SAY XE

Thế rồi kỳ nghỉ hè kết thúc. Mọi người quay về Pa-ri. Ông Bồ Hôi, Bé Táo và bà Tiêu Cay sống ở đây. Ở Pa-ri.

Đối với Cún Bụi, chuyển về nhà này chẳng dễ chịu nào. Đã đành cũng có lúc thú vị nhưng cũng có lúc này lúc khác... Trước hết, đây là lần đầu tiên Cún Bụi được đi ô tô. (Không tính những lần đi ô tô từ Ni-xơ đến khu cắm trại vì toàn đi theo đường thẳng). Đó là lần đầu tiên Cún Bụi “rẽ”. Ông Bồ Hôi cho ô tô chạy vào đoạn đường núi dọc bờ biển (vùng Êt-tơ-ren), bởi vì, theo ông nói, đi đường đó mới ra vẻ “du lịch”. Bà Tiêu Cay phụ họa: “Vả lại cũng “kinh tế” nữa”. Cún Bụi ngồi phía sau, bên cạnh Bé Táo.

Mỗi lần đến một khúc quanh, nó cảm thấy như tất cả quay cuồng bên trong nó. Quay mãi đến độ cuối cùng nó nôn ra hết. Trông thấy Cún Bụi nôn, Bé Táo nhột nhạt như đám mây và đến lượt Bé Táo cũng nôn thốc nôn tháo. Nghe tiếng nôn ọe của Bé Táo, bà Tiêu Cay vội vàng mở cửa sổ để nôn ra ngoài. Những tiếng nôn ọe làm ông Bồ Hôi nổi cáu, gây sự với tất cả những người lái xe ô tô khác. Những lúc như thế, ông cho rằng chỉ mỗi ông là biết lái xe. Ông đạp mạnh ga và chiếc xe phóng nhanh như gió (với thùng xe mooc lăn bánh lộc cạch phía sau.)

Cún Bụi đưa mũi ra phía cửa sổ, sung sướng đến ngây ngất. Tất cả mùi vị trên thế gian đang cuộn lên trước mũi nó. Vô cùng thú vị! (Bây giờ nó bắt đầu quen dần với những đoạn đường vòng; thậm chí nó còn cho rằng ô tô quả là một phát minh tuyệt diệu của con người.)

Thỉnh thoảng, ô tô dừng lại để cả nhà uống nước cho đỡ khát, tiếp thêm xăng hoặc để cho động cơ nguội bớt. Trong những dịp ấy, có khi ông Bồ Hôi gặp lại một trong số những người mà ông đã chỉ trích cách lái xe. Nhưng cuộc gặp gỡ như thế khiến Cún Bụi mê mẩn. Ông Bồ Hôi vừa tiến lại gần người lái xe kia vừa gồng cơ bắp, với vẻ cực kỳ hăm dọa. Nếu người kia cũng lực lưỡng như ông Bồ Hôi thì anh ta cũng gồng cơ bắp lên. Rồi cả hai bắt đầu đấu võ mồm. Những màn như thế Cún Bụi đã có dịp chứng kiến ở bãi rác. Hai anh chó vạm vỡ xông đến, mặt đối mặt, gầm gừ, lông dựng đứng trên đôi vai cuộn cuộn cơ bắp. Nghe chúng gầm gừ dọa nhau, đầu ngẩng cao, hai tai vểnh lên, nhất là nhìn thấy những chiếc răng nanh nhọn hoắt lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cún Bụi cứ tưởng rằng chúng sẽ tàn sát lẫn nhau. Nhưng thậm chí chị Mõm Đen còn chẳng thèm liếc mắt nhìn chúng mà chỉ mỉm cười:

- Mày tưởng chúng đánh nhau thật à? Chúng không mấy may chạm vào nhau đâu. Tất cả chỉ để lòe khán giả thôi.

Thật vậy, sau khi lượn quanh nhau hai, ba vòng, mỗi anh lảng về một phía và vênh váo giò chân đá vào bánh của một chiếc xe ô tô đỗ vệ đường, như thể chúng vừa lập được một chiến công hiển hách.

Con người cũng hết như thế. Bàn tay nắm chặt thành quả đấm, cả hai gầm gừ nhìn nhau từ đầu đến chân. Nụ cười khẩy của họ để lộ ra những chiếc răng bít

vàng sáng chói. Chốc chốc, họ lại đưa mắt liếc nhanh về phía khán giả (đối với ông Bồ Hôi, đó là Bé Táo và bà Tiêu Cay đang ngồi trên mui xe, đối với anh chàng kia là một Bé Táo và một bà Tiêu Cay khác.) Nhưng cuối cùng, cả hai cùng rời đấu trường mà chẳng hề làm đau nhau. Mỗi ông đi vào một gian nhà nhỏ đặc biệt, Cún Bụi đồ chừng là vào đến đó rồi cả hai cũng giơ chân lên. Khán giả xem ra rất hài lòng với “màn trình diễn”.

Rồi đến đường cao tốc. Rộng thênh thang. Ô tô chạy mãi... chạy mãi... Cún Bụi không bao giờ tưởng tượng nổi người ta có thể làm nhiều đường đến thế để đi từ nơi này đến nơi khác.

Đường cao tốc tránh đi vào thành phố nhưng nó vẫn xuyên vào những luồng mũi từ thành phố tỏa ra. Thành phố nối tiếp thành phố. Bé Táo và bà Tiêu Cay đang ngủ. Ông Bồ Hôi im lặng.

Cún Bụi nhủ thầm: “Người ta đang đưa mình đi mỗi lúc một xa hơn”. Từ trước đến nay, nó quen sống ở một chỗ, nên nó bắt đầu cảm thấy nhớ nhà. Người ta đang kéo nó ra khỏi tuổi thơ của nó. Cùng với nỗi buồn đó, những kỷ niệm không vui khác trong đời lũ lượt trở về: Mồm Đen nằm bên cánh cửa tủ lạnh, Lông Xù nói về sự can đảm sau cùng...

Mặt trời lặn dần xuống. Đột nhiên, nó nhìn thấy xác một con chó bị ô tô cán chết bên rìa đường cao tốc. Nó lại nhớ lại lời dặn của Mồm Đen “né đòn, né đòn” và nó không sao ngăn được những tiếng nức nở đang trào lên trong cổ họng. Chúng vỡ òa như những bong bóng buồn phiền, trong chiếc xe ô tô hoàn toàn im lặng.

18. CON CÚN CỦA CON? CON CÚN NÀO?

Chính Pa-ri đã chia rẽ Bé Táo và Cún Bụi. Cho đến lúc đó Bé Táo đã rất tuyệt vời. Cô tỏ ra vô cùng dễ thương với Cún Bụi đến nỗi Cún Bụi nhà ta cứ đinh ninh đã thuần hóa được Bé Táo. Nó vẫn tự nhủ “Trước đây có lẽ Bé Táo đã có một con cún nào đấy. Tay này đã thuần hóa Bé Táo rất cừ!”

Không, Bé Táo chưa từng nuôi một con vật nào trước Cún Bụi. Ngay khi vừa bước vào căn hộ ở Pa-ri. Cún Bụi đã nhận thấy ngay điều này. Chưa từng có một con cún nào sống ở đây. Mèo cũng không, chim chóc lại càng không. Nếu có hẳn phải có mùi lưu lại. Trong căn hộ chỉ có mùi người, ngoài ra không có mùi nào khác. Không, Cún Bụi đã hiểu rất nhanh: khi đến trại chó hoang tìm Cún Bụi, Bé Táo đã nghe theo một sở thích nhất thời. Bây giờ, khi trở về với ngôi nhà của mình, về căn phòng quen thuộc, gặp lại những đồ chơi cũ, bạn bè cũ, những thói quen cũ, Bé Táo có lẽ đã hoàn toàn quên Cún Bụi.

Giá mà có một ngôi nhà đúng nghĩa, với một mảnh vườn thì có lẽ mọi chuyện sẽ không nghiêm trọng đến vậy. Cún Bụi sẽ chơi ngoài đó suốt ngày. Chỉ một chút gì đó cũng đủ làm nó khuây khỏa: mấy con chim, một chút gió thổi qua vòm lá, hai ba tiếng động khả nghi để có dịp sửa vu vơ mấy tiếng, một vài dấu vết để có thể nghech mũi dò tìm và nó sẽ không biết thời gian đang trôi đi. Chỉ có điều: các căn hộ ở Pa-ri làm gì có sân ngoài. Tất cả mọi người đều sống bên trong. Mà sống bên trong thì còn đâu là thú vị. Trước hết, phải nói là quá chật. Đối với chó thì càng chật hơn là đối với con người. Do có quá nhiều chỗ bị cấm. Không được trèo lên tràng kỷ hay ghế bành, không được nằm trên thảm ở “phòng khách”, và thảm ở phòng khách cũng có nghĩa là toàn bộ “phòng khách”! Không được bèn mảng vào phòng của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay... Không gian còn lại chỉ là lối ra vào cửa chính (hai mét vuông), gian bếp nhỏ xíu (khi bà Tiêu Cay không có mặt ở đó để trổ tài nấu nướng), đoạn hành lang (nhưng ở đây thì lại bị người trong nhà giẫm lên) và phòng của Bé Táo (trừ ban đêm). Nhưng, chính Bé Táo lại không muốn Cún Bụi ở phòng mình.

- Ra ngay... Để tao chơi yên tĩnh một lát, hãy ra chỗ của mày ấy!

Cún Bụi tiu nghỉu ra chỗ hành lang. Nó thở dài nằm xuống trước cánh cửa của phòng Bé Táo.

Nhưng như đã có sắp đặt từ trước, đúng lúc ấy, bà Tiêu Cay từ trong phòng riêng đi ra, vấp vào nó và bắt đầu la hét bằng giọng vô cùng chói tai:

- Ôi, cái con chó này! Lúc nào cũng luẩn quẩn bên chân tao! Mày không thể ra chỗ khác nằm được à?

Cún Bụi đứng lên, đầu cúi gằm, lủi thủi chui dưới gầm bàn trong nhà bếp. Nó nằm ở đó cho đến giờ ăn trưa thì bà Tiêu Cay lại đuổi một lần nữa.

- Trong lúc tao nấu ăn thì không thể có chó trong bếp được, mất vệ sinh quá đi mất! (“vệ sinh” và “mất vệ sinh” là những từ thường dùng của bà Tiêu Cay và Cún Bụi bị xếp vào loại “mất vệ sinh”).

Thế là nó lại đứng lên, rời nhà bếp để chạy lánh nạn ở cửa ra vào, nó nằm cuộn tròn dưới chân cây móc áo mà rên ư ử. Nhưng bất thành linh, cánh cửa mở toang: Ông Bồ Hôi đi làm về. Ông treo áo măng-tô lên cây móc áo. Khoảng hai lít nước đổ ào xuống người Cún Bụi. Nước của cơn mưa ban nãy vẫn đọng lại trên áo. Hoảng hốt, Cún Bụi nhảy ngay vào phòng khách, và nó vẩy lông lia lia như vệt vừa lặn dưới ao lên. Những giọt nước long lanh bắn ra bốn phía khơi mào cho cuộc cãi vã nảy lửa. Bà Tiêu Cay kêu lên một tiếng rùng rờ:

- Phòng khách của tôi!

Lúc đó bà đang dọn bữa. Mắt bà long lên. Bà chĩa một ngón tay đang run run vì giận dữ về phía ông Bồ Hôi:

- Lại nước trên áo mưa của anh đổ xuống con chó chứ gì! Đã bao nhiêu lần tôi bảo anh là nếu gặp mưa thì phải giữ áo cho khô rồi hẵng bước vào nhà?

- Thế cô có nhớ bao nhiêu lần tôi bảo cô không cho con chó nằm ở cửa ra vào không? Đấy có phải chỗ cho chó nằm đâu? Ông Bồ Hôi nói với giọng ầm ầm.

- Thế ai đã bằng lòng đưa con chó này về nhà? Tôi chắc?... Anh cũng biết là tôi luôn phản đối kia mà!

- Đã nói thế thì hãy nói luôn một thể! Nếu hôm đó tôi mà không ngăn lại thì cô đã rước con béc-giê có bộ lông xù ấy rồi. Cửa nợ ấy mà án ngữ ở cửa thì hết mong mở cửa! Ông Bồ Hôi cười khẩy.

- Không, thưa ông! Nếu lúc ấy ông chịu nghe tôi thì hôm nay đã không có con chó nào trong nhà cả. Chính ông đã chiều theo sở thích nhất thời của con bé, như mọi khi ông vẫn làm đấy!

- Này, bố mẹ không thể ngừng cãi nhau được à? Giọng thứ ba vang lên. Bố mẹ làm con không đọc sách được và đó là tấm gương xấu cho con búp bê của con đấy.

- À! Con ra thật là đúng lúc, con gái ạ! Con không thể để mắt đến con chó CỦA CON một chút à?

Ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay đang liên kết để đối phó với Bé Táo. Bé Táo tay vẫn cầm quyển sách, đứng tựa vào phòng khách, điềm nhiên nhìn bố mẹ. Cún Bụi ngồi ở giữa ba người, không biết phải có thái độ như thế nào. Nó hoảng lên trước phản ứng của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay. Nhưng Bé Táo làm nó thất vọng. Hôm đó, Bé Táo khiến nó đau lòng hơn bao giờ hết. Bởi vì khi hai người lớn bảo “Con phải để mắt đến con chó của con chứ!”, Bé Táo đã đáp lại bằng một câu rất bất ngờ. Cô ấy đưa mắt tò mò nhìn khắp phòng khách như định tìm cái gì đó rồi nhìn vào phòng ăn: cô ấy cũng giả bộ liếc cửa ra vào và nhìn vào nhà bếp rồi vừa mở to hai mắt vừa hỏi một cách lạnh lùng:

- Chó nào kia?

Và cô ấy quay thẳng về phòng.

19. LÒNG TỰ TRỌNG

Tình trạng đó kéo dài suốt một thời gian. Và đó là một cực hình.

Buổi sáng, Bé Táo và ông Bồ Hôi đến công ty làm việc. Chỉ còn bà Tiêu Cay ở nhà. Sự có mặt của bà càng làm tăng thêm nỗi cô đơn của Cún Bụi. Bà Tiêu Cay

chăm sóc tất cả mọi thứ trong nhà, tất cả mọi thứ, trừ Cún Bụi. Sau khi dọn dẹp phòng mình xong, bà dọn đến phòng Bé Táo, rồi hút bụi sang các phòng khác, lau chùi cửa kính trong nhà và đánh bóng vô số những đồ mỹ nghệ bày trong phòng khách cho đến khi chúng trở nên bóng lộn phản chiếu được toàn cảnh xung quanh. Sau cùng, bà xuống bếp sửa soạn bữa trưa.

Bà làm tất cả những công việc đó *như thể Cún Bụi không hề có mặt trong nhà!* Và dần dần, Cún Bụi đâm ra nghi ngờ về sự tồn tại của chính mình. Bởi thế vào cuối mỗi buổi sáng kinh khủng ấy, nó thường vô cớ sủa ầm lên, chỉ để được nghe tiếng sủa của chính mình.

Từ trong nhà bếp, bà Tiêu Cay sừng sỏ chạy ra:

- Mà làm gì thế? Mà điên à? Có cần mồm lại không? Hàng xóm họ sẽ nói cho mà xem!

Bấy giờ Cún Bụi mới cảm thấy yên tâm: nó thật sự tồn tại.

Đến trưa, ngày nào cũng thế, chồng và con gái về nhà bà Tiêu Cay lại mách ngay:

- Con chó này sủa suốt buổi sáng đấy!

Ông Bồ Hôi lại đáp bằng một câu hỏi như mọi khi:

- Thế em có nhớ dắt nó ra ngoài một lát hay không?

Bà Tiêu Cay trợn mắt:

- Dắt nó ra ngoài? Anh làm như em chỉ có mỗi một việc đó không bằng!

Bao giờ câu kết luận của ông Bồ Hôi cũng là:

- Chính vì thế mà nó sủa đấy! Nó muốn được ra ngoài.

Và bao giờ ông cũng quay sang nhìn Bé Táo:

- Con cũng phải tập thói quen dẫn con chó CỬA CON ra ngoài mỗi ngày trước bữa trưa chứ.

- Không được! Con còn phải sửa soạn sách vở cho buổi chiều nay.

Rồi không để ông Bồ Hôi kịp có phản ứng, Bé Táo đi luôn về phòng, đóng cửa lại và bà Tiêu Cay cũng rút lui vào nhà bếp. Chỉ còn lại ông Bồ Hôi và Cún Bụi. Ông ngồi trên cao nhìn xuống nó, nhếch mép khinh bỉ:

- Được rồi! Tôi đã hiểu, việc phục dịch này là dành cho tôi!

Ông đến chỗ móc áo, lấy sợi dây xích tưởng như có thể xích được một con bò mộng, ngoắc cái lò xo vào vòng da Cún Bụi đang đeo trên cổ, vừa lôi nó ra ngoài đường vừa cầu nhàu:

- Này, liệu mà nhanh nhanh lên nhé!

Nhưng đối với những chuyện đó thì loài chó không bao giờ nhanh nhanh được. Trước hết phải đi một vòng xem xét độ mười cái bánh xe ô tô để tìm được một mùi “dễ thương”. Khi tìm được rồi, còn phải ngửi thật lâu để xem đó là mùi của ai. Chỉ sau khi kiểm tra cẩn thận xong mình mới có thể giơ chân xẹt lên cái bánh xe đã chọn. Nhưng phải để dành những mùi khác cũng “dễ thương” như mùi đầu tiên. Đây là vấn đề nguyên tắc mà không anh chó nào dám xem thường. Về điểm này, Mồm Đen từng có lập trường rất rõ ràng. Chị thường nói: “Đừng bao giờ quên rằng chúng ta là một đại gia đình!”

Nhưng đối với ông Bồ Hôi, tất cả những nguyên tắc ấy đều chẳng có ý nghĩa gì sất. Cún Bụi vừa đưa mũi kiểm tra bánh xe thứ nhất thì ông đã bắt đầu giật giật sợi dây xích. Cún Bụi cố hết sức ghì lại. Ông Bồ Hôi kiên nhẫn thêm một giây nữa. Nhưng rồi ông thấy mình đang làm trò cười cho người qua đường, ông giật một cái thật mạnh. Cún Bụi bị xách bổng lên, để lại một vệt nước dài trong không khí. Và họ quay về nhà.

Tóm lại, những lần đi ra ngoài của Cún Bụi đều diễn ra như thế.

Khi ngồi vào bàn ăn, ông Bồ Hôi vẫn còn lộ vẻ bất bình:

- Thật tôi không hiểu tại sao bọn chó nhất định phải dái vào *tất cả* bánh xe ô tô!

Cho đến năm giờ chiều, ngôi nhà vắng tanh. Bé Táo và ông Bồ Hôi, người đi học, kẻ đi làm, bà Tiêu Cay bận dán mắt vào tủ kính các cửa hàng. Ở nhà chỉ còn mỗi Cún Bụi. Nó thích như thế. Ít nhất nó cũng không khiến ai phải bực mình. Và nó có thể suy nghĩ nhờ có bầu không khí tĩnh lặng. Vậy nên nó bắt đầu suy nghĩ. Cún Bụi không ngạc nhiên về thái độ của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay đối với mình: hai người đó vốn không yêu thương gì nó. Nhưng còn Bé Táo? Bé Táo...

Tại sao Bé Táo lại có thể thích rồi lại không thích nó nữa một cách đột ngột như vậy, không hề có lý do? Nó đã làm gì mà Bé Táo lại bất ngờ thay đổi thái độ đối với nó như thế? Chẳng gì hết! Quả là một cô chủ lạ lùng!... Con người thật khó lường!

Nó buồn lắm, chắc chắn là vậy. Nhưng bên cạnh nỗi buồn, một tình cảm khác trỗi dậy: hổ thẹn. Nó vừa hổ thẹn vừa giận mình. Nó đã không biết cách thuần hóa Bé Táo, đó là sự thật! Có lẽ Mồm Đen giận nó lắm. Mồm Đen bảo nó lên thành phố không phải chỉ đơn thuần để tìm một người chủ mà còn có nhiệm vụ thuần hóa

người chủ ấy. Thế mà nó đã thất bại. Trong cơn hứng bất ngờ của Bé Táo, nó đã để cô bé nâng niu như một đứa trẻ hay làm nũng. Và đến khi cô bé chán nó, nó không biết phải làm gì. Nhưng làm thế nào mà thuần hóa được một người *thậm chí không thèm nhìn đến mình*? Tất cả những câu hỏi đó cứ quay cuồng trong đầu nó cho đến khi nó không biết mình đang suy nghĩ những gì nữa. Những lúc như thế, nó cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng, nó luôn nhớ câu nói của Long Xù về chuyện bị bà chủ bỏ rơi: “Đi theo bà ấy để làm gì? Bà ấy đã không muốn thì mình đi theo làm gì?”

Rồi Khịt Mũi đã nhắc đến “lòng tự trọng”.

“Lòng tự trọng”... Cún Bụi đã bắt đầu có chút ý niệm về cái được gọi là lòng tự trọng.

Suy cho cùng, đúng là Bé Táo đã bỏ rơi nó. Hệt như bà chủ của Long Xù. Nhưng nó vẫn ngồi ở đây và chờ đợi. Chờ đợi cái gì? Chờ tình yêu của Bé Táo quay trở lại như một phép màu? Chuyện hão huyền! Hay đơn giản là lối sống tiện nghi cùng món xúp bô béo mỗi ngày đã giữ chân nó lại nơi đây? Ôi chao! Lòng tự trọng của Cún Bụi mới hay hóm làm sao! Thế mà hôm nọ nó đã thấy hổ thẹn vì thái độ của Khịt Mũi trước các phóng viên!... Nhưng chính nó, Cún Bụi, nó có gì hơn Khịt Mũi khi vẫn còn lưu lại trong ngôi nhà này, nơi Bé Táo coi nó như không hề có mặt trên đời, bà Tiêu Cay lại thấy rằng nó xuất hiện quá nhiều và ông Bồ Hôi trông một sợi dây vào cổ nó dắt đi như thể nó là một con điều?

Khi đã suy xét kỹ càng, người ta sẽ rút ra được một vài kết luận.

Khi quyết định làm một việc gì, chắc chắn người ta sẽ làm.

Nó đã quyết định bỏ trốn.

Và nó trốn thật.

20. BỎ TRỐN

Đúng thế... nó đã trốn khỏi nhà Bé Táo. Ai có thể tin chuyện đó khi nhìn nó, lúc này đang ngủ trên giường Bé Táo một cách thanh thản, không mộng mị? Ai có thể tin rằng trước đây đã có lúc Bé Táo không yêu thương Cún Bụi?

Lúc này Bé Táo đang ngồi trên giường. Cô dựa lưng vào chiếc gối kê đầu. Cô lấy khăn quàng trùm lên ngọn đèn ở đầu giường để Cún Bụi không giật mình thức giấc. Bé Táo giở trang sách nhẹ nhàng, cố gây càng ít tiếng động càng tốt.

Rồi bỗng nhiên Bé Táo ngừng đọc và nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve Cún Bụi. Trong giấc ngủ, Cún Bụi buột một hơi thở dài. Bé Táo cầm sách lên đọc tiếp. Trước cảnh tượng ấy, thử hỏi có ai dám ngờ rằng chỉ mới đây thôi, Cún Bụi đã bỏ trốn không?

Hôm ấy là thứ Năm hay thứ Sáu gì đó. Mọi người trong nhà đi vắng hết. Bà Tiêu Cay để ngỏ cửa sổ nhà bếp. Cho thoáng khí. (Bà vẫn luôn cho rằng trong nhà lúc nào cũng có mùi chó. Bạn xem...)

Cún Bụi thận trọng thò đầu ra ngoài. Rồi nó nhòai người ra phía cửa sổ và ngồi gọn lỏn trong cái chậu ươm mà bà Tiêu Cay đã treo trên ban công. Ngay khi ấy, mùi của mùa thu bắt chợt xộc vào mũi nó. Mùi lá úa nặng nề bốc lên trời. Ngồi trên lớp đất mùn trong chậu ươm, Cún Bụi ngẩn ngừ: “Mùi mùa thu mà nồng như thế này thì đến khi mùa đông sang, trời sẽ lạnh lắm đây”. Nó rung mình vì lạnh. Bên dưới cửa sổ là mái nhà của người gác cổng. Và dưới nữa là dãy nhà chứa thùng rác. Cạnh những thùng rác là cửa sân. Đang mở toang. (Vừa có người mang dầu đốt đến để dự trữ cho mùa đông). Màn đêm đang buông xuống. Bà Tiêu Cay sẽ về trong một hai phút nữa. Và Cún Bụi vẫn còn do dự.

Nhưng rồi nó nghe thấy giọng thì thầm: “Sẽ là quá muộn, nhóc ạ... Đừng quên rằng kẻ thù đáng sợ của loài chó là do dự” (giọng của Mõm Đen!) Một giọng nói khác vang lên: “Thế lòng tự trọng đâu rồi? Cậu đã làm gì với lòng tự trọng của mình?” (giọng Long Xù!)

Cún Bụi đáp: “Vâng, cháu biết... cháu biết, nhưng cháu không quen biết ai ở bên ngoài. Thành phố này quá rộng, nó làm cháu sợ, và trời cũng sắp lạnh, mùa đông năm nay sẽ rất lạnh!...” Ngay khi ấy, Cún Bụi nhận ra giọng nói thứ ba, một giọng nghèn nghẹt, chế giễu: “Này, cậu ngốc! Cậu thích cái gì hơn? Được sưởi ấm và nhận những cán chổi hay là tự do chạy nhảy ngoài trời lạnh? Chó là loài sống độc lập, bạn thân mến à! Đ-Ộ-C-L-Ậ-P!”

Cuộc đối thoại giữa Cún Bụi và các giọng nói bên trong có lẽ sẽ kéo dài mãi, nếu như đúng lúc ấy không có một giọng nói khác, một giọng cực kỳ thực sự, vang lên từ giữa sân. Đó là bà Tiêu Cay, hai tay chống nạnh, quát:

- Mày đang làm cái gì trên cửa sổ đấy? Lại còn ngồi vào chậu hoa của tao! Chờ tao lên rồi sẽ biết!

Nhưng Cún Bụi không chờ. Khi bà Tiêu Cay bước bậc một để lên nhà thì nó đã nhảy phốc xuống mái nhà người gác cổng, rồi trèo xuống dãy nhà chứa thùng rác và nó đã ở bên ngoài.

Bên ngoài. Trong thành phố Pa-ri. Một mình! Việc đầu tiên của nó là chạy. Như mọi chú chó sống nhà khác. Nó chạy, chạy miết và nhất định không bao giờ quay về. Thậm chí nó còn nín thở để sau này không tìm được mùi của chính nó để quay về. Chạy mà không thở là một chuyện rất tốn sức! Thế là nó ngã dúm dui, hoàn toàn kiệt sức, bên cạnh một ki-ốt bán báo sặc sỡ đủ màu sắc. Và trong khi ngồi thở, nó cố gắng suy nghĩ. Làm gì bây giờ? Tìm một cô chủ khác ư? Xin kiếu!

Nó chợt nghĩ đến bác hàng thịt ở Ni-xơ. Trong một giây nó thử tìm lại mùi hoa oải hương, nhưng rồi nó nhận ra đó là một điều thật điên rồ! Dù là mũi nó có thính đến đâu, nhưng với khoảng cách gần nghìn cây số... Hơn nữa, cái thành phố này sao mà to quá! Từ mùi xăng gần nhất đến mùi khói của nhà máy xa nhất, người ta có cảm tưởng là nó mở rộng không ngừng. Mà liệu đó có phải là thành phố không nhỉ? Hay chính là cả trái đất này với không biết cơ man nào là nhà đột nhiên mọc lên tua tủa? Nghĩ đến đó, Cún Bụi đâm ra hoảng sợ thật sự: “Mình phải rời Pa-ri ngay lập tức, bằng bất cứ giá nào. Mình phải tìm một bãi rác để trở về nếp sống cũ, gặp gỡ các bạn đồng loại, một nơi nào khác để mình không còn cảm thấy cô đơn, lạc lõng.”

Trong khi những ý nghĩ đó nhảy múa trong đầu Cún Bụi thì màn đêm đã thừa cơ buông xuống thành phố. Và sau đó một hiện tượng kỳ lạ đã xảy ra. Cái ki-ốt bán báo ở trên đầu Cún Bụi khép cánh cửa gỗ cuối cùng. Như nhận được hiệu lệnh, tất cả đèn ngoài phố đồng loạt sáng trưng và ánh sáng ở mọi ô cửa sổ quanh đấy cùng tắt ngấm và từ tòa nhà lớn, mọi người ùn ùn đổ ra ngoài. Đông đến hàng nghìn người. Đổ ra từ bốn phía. Cửa sắt của các cửa hàng đều hạ xuống, cửa các văn phòng cũng đóng lại, tiếng ổ khóa khua lách cách. Từ những con phố nhỏ lân cận, nhiều ô ô chạy vọt ra để tụ lại thành một khối khối khổng lồ trên đại lộ chính rồi trôi chầm chậm trước mặt Cún Bụi như một dòng sông già cỗi.

Trên vỉa hè, người đi bộ bước vội vàng. Họ lặng lẽ đi riêng từng người hoặc theo từng nhóm nhỏ và thì thầm trò chuyện với nhau. Rồi những người đi một mình và những người đi từng nhóm hòa lẫn vào nhau tạo thành một đám đông, và đám đông đó từ từ biến mất vào trong lòng đất, như bị một miệng hang đen ngòm mở toang trên các đại lộ sáng trưng nuốt chửng. Quang cảnh kỳ lạ đó đã giúp Cún Bụi lấy lại can đảm. Nó nghĩ là những người kia cũng như nó, đều đang tìm cách rời thành phố. Nó tưởng tượng rằng họ đã đào những đường hầm (như trước kia bọn chuột đã đào bãi rác) để trốn đi, và quyết định bám theo. Thế là nó chen vào dòng người, và cùng họ chui vào lòng đất. Nó chạy dọc theo dãy hành lang dài ốp gạch men sáng loáng và tiếng giày của người đi trốn vang lên cồm cộp trong tai nó. Rồi nó đến một sân ga. Nó biết đó là sân ga vì đúng lúc ấy, có một thứ tựa tựa như tàu hỏa vừa mới đỗ lại trong âm thanh ầm ầm của những thanh sắt va vào nhau. “À, đúng là tàu hỏa”, Cún Bụi nghĩ thầm, nó đã nhìn thấy tàu hỏa ở phía trên bãi rác Vi-ơ-nơ-vờ. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, nó nhảy lên một toa đang mở cửa. Theo bản năng, nó nằm dưới gầm ghế để người ta tưởng nó là chó đi cùng với chủ. (Nó là con chó độc nhất lạc giữa một rừng người: nên cẩn thận là hơn). Có tiếng chuông kêu leng keng, cửa toa đóng lại và đoàn tàu lăn bánh.

Đoàn tàu đó dừng liên tục. Ở một vài nhà ga, gần như tất cả hành khách đều bước xuống. Do vậy, Cún Bụi đi theo nhóm hành khách đông nhất bao gồm những

người lúc nào cũng có vẻ vội vàng. Nó lẻo đẻo theo chân họ, dinh ninh sẽ cùng họ đến một vùng quê nào đó. Nhưng không phải, đám đông ấy chẳng bao giờ chịu chui lên. Họ lại vào những dãy hành lang ốp gạch men khác, xô lấn nhau ở một nhà ga, bước lên một đoàn tàu rồi lại bước xuống để đi dọc theo dãy hàng lang dài hàng ki-lô-mét trong lòng đất. Và Cún Bụi vẫn lẻo đẻo chạy theo bằng đôi chân ngắn giữa vô số những đôi giày lúc nào cũng hối hả bước thoăn thoắt, và lúc nào cũng khua rộn lên. Rồi lại một đoàn tàu khác, cửa toa đóng lại. Bây giờ có lẽ họ đã xa thành phố lắm rồi. Hành khách càng lúc càng thưa thớt. Họ càng lúc càng có vẻ mệt mỏi vì chặng đường dài. Và cứ mỗi lần chuyển tàu, họ lại nhanh hơn. Mãi cho đến khi chỉ còn một mình Cún Bụi trên toa cùng một người đàn ông, ông ấy cũng chỉ có một mình và mệt mỏi đến nỗi không hề chú ý đến sự có mặt của Cún Bụi. Khi hành khách cuối cùng này bước khỏi tàu, Cún Bụi vội vã đi theo, hy vọng ông ta sẽ trở lên mặt đất. Và ông ta lên thật. Ông ta nặng nhọc leo từng bước trên các bậc cầu thang vương vãi những tấm vé tàu và mẩu thuốc lá. Cuối cùng, mảng trời đen thẫm của màn đêm cũng hiện ra phía trên đầu ông ta và Cún Bụi. Điên lên vì vui sướng, Cún Bụi kêu lên một vài tiếng thảng trợn và nhảy luôn ba bậc phóng ra ngoài.

Cảm giác của nó lúc bấy giờ thật không sao tả được. Nó dờ dẫm đến nỗi phải ngồi phịch xuống và giữ nguyên tư thế đó trong một khoảng thời gian khá lâu. Quanh nó, những ngôi nhà khổng lồ đang chĩa bộ mặt ngủ say lên trời. Không phải ngôi nhà nào khác. Chính xác là những ngôi nhà nó từng thấy trước khi nó quyết định đi theo đám đông xuống cái lỗ to khoét sâu trong lòng đất! Nó nhận ra ngay cái ki-ốt bán báo sau hàng cửa gỗ, những cửa hàng đóng kín mít, những văn phòng vắng tanh sau ô cửa kính tối om. Nó đã quay về đúng chỗ cũ! Những con phố lân cận và đại lộ chính vẫn sáng rực đèn. Nhưng vắng tanh vắng ngắt. Nó ngồi như tượng đá, tru lên một hồi, tru mãi đến không kịp thở, hai mắt nhắm nghiền, cổ vươn ra trước, mõm chum lại thật tròn... Có lẽ nó sẽ vẫn còn tru cho đến tận ngày hôm sau nếu như lúc ấy không có một giọng nói đột ngột thì thầm bên tai nó:

- Này này, chú mày định đùa dai hả? Định đánh thức cả khu phố này hay sao thế?

21. ANH LINH CẦU

Cún Bụi giật mình nhảy vọt lên và khi bốn chân chạm đất, nó nhe răng, toàn bộ lông trên người dựng đứng hết lên. Đứng sững trước mặt nó là một hình thù khủng khiếp mà đời nó chưa bao giờ nhìn thấy! Đầu tiên là đôi mắt vàng rực, sáng quắc nhìn nó trừng trừng. Kế đó là cái mõm to, đen thui, méo mó trong một nụ cười hung ác, điểm thêm hai chiếc răng nanh trông chắc khỏe như hai cái móc sắt treo thịt ở cửa hàng thịt. Trên đỉnh đầu là một túm lông bù xù, mọc chẳng thành

hàng lối. Bộ lông hoang dại có màu vàng bản xen lẫn sọc đen. Nhất là, đặc biệt hơn cả chính là đôi chân trước cao hơn, vạm vỡ hơn đôi chân sau và viền quanh một cái ức rất lớn. Hình thù ấy cao to gấp ba, gấp bốn lần Cún Bụi và đang đứng yên không nhúc nhích. Cún Bụi cũng không nhúc nhích, lông xù trên người dựng đứng tua tủa, găm gù, sẵn sàng sổng mái một trận với đối phương. Bây giờ nó mới nhớ là đã trông thấy một cái gì giống giống hình thù ấy. Một hôm, Bé Táo để một quyển sách mở rộng trên đầu gối và chỉ cho nó xem một cái hình:

- Nhìn cái này mà xem: Linh Cầu đấy! Trông ghê gớm không? Bé Táo nói với vẻ thán phục.

Kể trông cũng ghê gớm thật nhưng trong hình vẽ thì không đáng sợ bằng một con linh cầu bằng xương bằng thịt đột nhiên đứng sừng sững trước mặt mình trong thành phố vào giữa đêm khuya.

Không biết Linh Cầu có đọc được những ý nghĩ của Cún Bụi hay không? Chỉ biết anh ta phá lên cười và lạnh lạnh tuyên bố:

- Thực ra mà nói, bộ dạng của anh quả tình cũng khó làm chú mày yên tâm được. Trông anh giống linh cầu phải không? Đừng trả lời ngược lại đấy nhé, anh biết điều đó mà. Vả lại, quanh đây mọi người đều gọi anh là Linh Cầu. Nhưng mà nói thật, chú mày cũng xí trai chả kém gì anh, chú mày biết đấy...

Sau câu nói đó, anh chàng Linh Cầu lại bắt đầu cười, kiểu cười giống như một tràng những tiếng khùng khục.

("Bọn Linh Cầu hình như lúc nào cũng cười." Trước đây Bé Táo đã từng giải thích với Cún Bụi như thế.)

Nhưng ngay sau đó, anh ta đột nhiên không cười nữa và nói với Cún Bụi:

- Liệu chú mày có thể kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy đến với chú mày thay vì run lẩy bẩy như chiếc lá và nhe mấy cái răng bé tí kia được không?

Một điều lạ là (Cún Bụi không biết nên xem đó là một chi tiết đáng yên tâm hay đáng ngại) anh chàng Linh Cầu có một giọng nói dịu dàng và có phần xa xăm. Sau một hồi cố gắng trấn tĩnh, Cún Bụi mới bật ra được một câu:

- Em bị lạc đường.

Anh chàng Linh Cầu cười to:

- Từ giờ phút này trở đi, chú mày không sợ bị lạc đường nữa. Anh thuộc Pa-ri như lòng bàn tay. Thế chú mày định đi đâu?

- Em chỉ muốn rời Pa-ri. Cún Bụi trả lời với giọng yên tâm hơn.

Anh chàng Linh Cầu lại hỏi nhưng hai mắt vẫn không rời Cún Bụi:

- Rời Pa-ri để đi đâu?

- Em không biết... xuống phía Nam. Cún Bụi vừa trả lời vừa nhìn thẳng vào hai mắt sáng xanh như có lân tinh của Linh Cầu.

- Thật đúng lúc, bây giờ anh phải ra ga Ly-ông chờ chuyển tàu đêm không giờ mười hai phút. Chú mày đi theo anh!

Không đợi Cún Bụi trả lời. Linh Cầu xoay người và bước đi

Ban đầu, Cún Bụi vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Anh chàng Linh Cầu có dáng đi kỳ cục. Mỗi bước đi, đôi vai vạm vỡ của anh ta đẩy hai chân trước lên không hùng dũng và oai vệ lắm. Nhưng hai chân sau, vì ngắn cùn cốn nên lê theo một cách ỉ ạch. Thỉnh thoảng, anh ta tỉnh bơ dùng mõm hất đổ một cái thùng rác và hỏi Cún Bụi, nhưng không hề quay đầu lại:

- Chú mày có đói bụng không?

Một lát sau, Cún Bụi dần dần thu hẹp khoảng cách giữa nó và Linh Cầu. Chẳng bao lâu sau, nó đã đi sánh đôi với Linh Cầu. Lúc này nó cảm thấy đầy tự hào. Như thể nó vừa thuần hóa được một mãnh thú. Và mặc dù Linh Cầu không đặt câu hỏi nào nữa, nhưng Cún Bụi bắt đầu kể những chuyện xảy ra trong đời nó. Nó nói không ngừng, như những người đã lâu không có ai để chuyện trò nên cứ ngỡ mình có rất nhiều chuyện để kể. Linh Cầu vừa nghe vừa nhíu đôi lông mày đen nhánh và bóng loáng như lông hổ. Thỉnh thoảng, anh ta cũng hỏi một câu:

- Cái ông mà chú mày gọi là Bồ Hôi ấy, ông ta không bao giờ để cho chú mày xẹt vào bánh xe ô tô à?

- Không bao giờ.

- Không có gì đáng ngạc nhiên cả.

- Tại sao điều đó lại không làm anh ngạc nhiên?

- Sau này, anh sẽ giải thích cho chú mày. Bây giờ chú mày hãy kể nốt đi.

Cún Bụi tiếp tục kể. Nó kể không theo một trật tự nào. Và giống như tất cả những ai đang có chuyện buồn, nó cứ nhắc đi nhắc lại mãi một điều: thái độ kỳ lạ của Bé Táo.

Linh Cầu hỏi:

- Chỉ hôm trước hôm sau mà con bé đã bỏ rơi chú mày chứ gì?

- Vâng. Đùng một cái... không hề báo trước!

- Không có gì đáng ngạc nhiên.

- Tại sao anh lại cho là không đáng ngạc nhiên? Vừa hỏi Cún Bụi vừa dừng lại.

- Anh sẽ giải thích cho chú mày sau. Đừng đứng lại như thế, anh đang vội lắm.

Từ những đại lộ sáng trưng đến những hẻm tối tăm, những hẻm nhỏ tối tăm đến những lối đi tối om, cả hai đã đến kho chứa hàng của nhà ga. Những khối nhà đen thui đồ sộ nằm im lìm trong bóng tối. Cún Bụi không nhìn thấy gì nữa. Chỉ thấy đôi mắt lấp lánh của Linh Cầu ở bên cạnh. Xung quanh toàn mùi nhựa đường, mùi ẩm ướt, mùi han rỉ và mùi xỉ than đá.

Linh Cầu thì thầm với giọng pha chút lo lắng:

- Không yên tâm lắm phải không?

Và như để dọa cho Cún Bụi sợ thêm, Linh Cầu bật ra một tràng cười dài rền vang hồi lâu trong dãy nhà kho ngoắt ngoéo tựa một mê cung.

Cuối cùng, cả hai trèo lên một mỏm đá cao được đắp bằng sỏi. Nhiều viên sỏi lăn xuống phía dưới khi Linh Cầu và Cún Bụi bước lên. Lên đến đỉnh, Cún Bụi cảm thấy có cái gì đó lạnh buốt dưới chân. Phía trên bầu trời, một đám mây đang bị xé vụn ra. Trong một thoáng, Cún Bụi trông thấy những đoạn đường ray lấp lánh tận chân trời.

Linh Cầu nói:

- Đấy... Miền Nam ở títt dưới kia, ngay trước mặt chú mày... Vĩnh biệt.

Và Linh Cầu biến mất.

Mây tụ lại che kín bầu trời. Cún Bụi không bao giờ nghĩ đêm có thể đen như thế. Đen như mực. Thậm chí nó không thể nhìn thấy ngón chân của chính nó. Nó đứng chôn chân ở đó với nỗi sợ trong bao lâu? Chỉ mới mấy giây. Nhưng nó cứ tưởng phải đến hàng giờ. Thế rồi, khi không thể chịu nổi nữa, nó kêu toáng lên:

- Anh Linh Cầu! Anh Linh Cầu! Đừng bỏ em lại...

Không lời đáp lại. Chỉ có bóng đêm. Và một ngọn gió nhẹ mang đến những thứ mùi cũng đen kịt như bóng đêm.

- Anh Linh Cầu, em xin anh!

Giọng Cún Bụi run run như sắp khóc.

Tiếng cười của Linh Cầu vọng lại. Rất xa rồi lại thật gần. Rồi lại vang xa. Và lại gần. Tiếng cười dày đặc khắp nơi.

Bỗng nhiên Cún Bụi nổi khùng:

- Đừng làm em sợ nữa đi! Dừng lại đi! Nếu không...

- Nếu không thì thế nào? Một giọng nói thật dịu dàng vang lên ngay cạnh Cún Bụi.

Cún Bụi chưa kịp trả lời thì bị đẩy xuống cái hố dưới mỏm đất.

Nó choáng váng đứng lên, hai mắt vàng rực của Linh Cầu đang chăm chăm nhìn nó:

- Thế nào? Không định xuôi về Nam nữa chứ?

Lại một tràng cười mới. Rồi Linh Cầu ra lệnh:

- Chú mày đi với anh, chúng ta đi tìm Lợn Rừng.

22. LINH CẦU VÀ LỢN RỪNG

Có lẽ nên nói nhiều một chút về Linh Cầu. Một nhân vật khá phức tạp. Trước hết, anh thích đùa. Đùa với tất cả mọi người, đùa trong mọi trường hợp và những trò đùa ấy không phải lúc nào cũng lịch sự. Sau khi đùa xong, anh còn cho mọi người nghe tiếng cười lạnh như băng của mình. Tuy nhiên, chẳng ai giận anh được. Thậm chí mọi người còn yêu mến anh... không thể tin được! Nhưng điều đó lại làm anh nổi cáu. Có lẽ anh thích mọi người xem mình như là một anh chàng Linh Cầu hung dữ, một mãnh thú.

- Hình thù anh như thế này thật chẳng mấy lịch sự phải không?

Nhưng thật tình, anh rất dễ thương. Vô cùng dễ thương. Ngay từ khi nghe Cún Bụi khóc anh ta đã quyết định che chở cho Cún Bụi. Lúc nào anh ta cũng giúp đỡ người này người khác, chống lại sự bất công, và tìm cách thông cảm với mọi người... Đó là bản tính của anh, như mọi người thường nói.

Từ lúc chào đời, anh đã mang cái tật ấy rồi: anh rất ghét cắn nhau.

Câu nói được điểm xuyết bằng một nụ cười ngượng ngùng để lộ hai chiếc răng nanh to, vàng khè và bị mòn một chút ở đầu, bởi anh không còn trẻ trung gì nữa.

Cún Bụi hỏi:

- Nhưng ví dụ có ai đánh Lợn Rừng, liệu anh có tiếp cứu không?

Linh Cầu đột nhiên thay đổi nét mặt và Cún Bụi cảm thấy khiếp sợ hết như lần đầu tiên gặp Linh Cầu trong tối nay.

- Lợn Rừng, bao giờ cũng là Lợn Rừng. Không ai được động đến ông ấy!

Và anh ta nói thêm cùng giọng cười đặc biệt chỉ có ở Linh Cầu:

- Không kẻ nào được động đến bạn bè của anh.

Lợn Rừng là nhân viên soát vé hay lái tàu hoặc cái gì đó tương tự như vậy. Nhân viên đường sắt. Đó là nghề của ông ấy.

Tối ấy, khi Linh Cầu và Cún Bụi ra ga đợi chuyến tàu không giờ mười hai phút của Lợn Rừng, ông ấy đã đón tiếp chúng thật đơn giản.

- Chào Linh Cầu. Cậu dẫn bạn đến à? Bạn cậu trông cũng rất hay. Lại thêm một kiệt tác của tạo hóa!

Linh Cầu cười ngật nghẻo. Sau đó cả ba đưa nhau về nhà Lợn Rừng.

Đúng là khi bỏ chiếc nón lười trai ra, đầu của Lợn Rừng giống hệt đầu của một chú lợn rừng chính cống: một cái đầu to, đen xì, tóc và lông mày cứng như rễ tre không thể lấy tay vuốt được. Hơn nữa, thân hình lực lưỡng cùng bộ dạng rất “ngầu” (Linh Cầu thường bảo: “Khi hai chúng tôi cùng bước lên tàu điện ngầm, lập tức hành khách nhường chỗ luôn.”)

Căn nhà của Lợn Rừng thật sự là một cái kho “tạp-pín-lù” với tranh treo kín tường và tượng gỗ do Lợn Rừng tạc từ những thanh tà-vẹt vút lẫn lóc khắp nơi. Một vài món trong số các tác phẩm nghệ thuật ấy là chân dung của anh chàng Linh Cầu. Nhưng trong tác phẩm, Linh Cầu trông xinh trai hơn, một Linh Cầu mà lẽ ra mọi người có thể gặp trong thực tế, nếu như tạo hóa khi cho Linh Cầu ra đời khéo tay hơn một chút. Điều mà ai cũng nhận thấy trong công trình nghệ thuật của Lợn Rừng là cách ông diễn tả để làm nổi bật trí thông minh, lòng dũng cảm, sự vô tư và tính thích đùa của Linh Cầu. Và ẩn sâu bên trong những điều đó là nét nghiêm nghị của Linh Cầu, như một nỗi buồn xa xôi mà mắt thường không nhìn thấy được, ngay cả trên các bức ảnh cũng không nhìn thấy được. Giống, thật sự giống. Thật sự vô cùng giống!

Nhưng khi nhìn thấy những tác phẩm treo trên tường hoặc để trên mặt lò sưởi, Cún Bụi đã nhận ra ngay:

- Ơ, đúng là anh rồi!... Làm thế nào mà khi lên tranh anh lại điển trai thế nhỉ?

- Đó là do con mắt của tình yêu..., Linh Cầu đáp lại với vẻ mặt vô cùng khiêm tốn.

Thế là Cún Bụi ung dung đóng đô tại nhà của Linh Cầu và Lợn Rừng. Đúng, phải gọi là nhà của Linh Cầu và Lợn Rừng, vì thực ra không thể nói căn nhà đó là của riêng Lợn Rừng. Linh Cầu cũng có quyền ngang với chủ (nhưng Linh Cầu không bao giờ gọi Lợn Rừng là “chủ” mà chỉ gọi là “bạn”) và phòng nào Linh Cầu cũng có quyền ra vào thoải mái chứ không bị cấm. Tuy nhiên, anh không bao giờ tranh thủ đục nước béo cò.

- Anh mày không bao giờ ngủ trên giường của ông ấy. Chú mày hiểu chứ: to như anh mày và ông ấy, chật và vướng lắm.

Cứ cách ngày, Linh Cầu và Cún Bụi tiễn Lợn Rừng ra ga Ly-ông. Có khi vào buổi sáng, có khi vào buổi tối. Sau đó chúng lang thang dạo khắp thành phố Pa-ri.

23. GIẢI PHÁP DUY NHẤT PHẢI BIẾT LẤY LÒNG NGƯỜI KHÁC

Đạo chơi xong, chúng đưa nhau về nhà Lợn Rừng. Linh Cầu biết mở cửa, đối với một con chó, làm được như vậy là đã rất giỏi. Nhưng Linh Cầu lại còn giỏi hơn một bậc khi biết cả “đóng cửa”.

- Nếu muốn trở thành một anh chó tự do, ta phải học những mẹo vặt ấy: đóng cửa, chùi chân trên thảm, uống nước ở vòi...

Cún Bụi hỏi:

- Nhưng ai đã dạy anh những mẹo vặt đó?

- Lợn Rừng chứ còn ai!

Cún Bụi thật không hiểu tại sao Lợn Rừng là chủ của Linh Cầu mà lại có thể dạy cho Linh Cầu trở thành một anh chó tự do.

Linh Cầu đáp:

- Lợn Rừng không phải là chủ của anh mà, Linh Cầu vẫn thường nhắc đi nhắc lại hàng trăm lần, đó là một “người bạn”!

Cún Bụi lại hỏi:

- Thế sự khác nhau giữa người chủ và người bạn là gì?

Cứ kiên trì, Linh Cầu giải thích.

Linh Cầu dạy cho Cún Bụi tất cả. Tất cả những gì mà trước đây Mõm Đen chưa kịp dạy.

Tất cả những gì mà nếu như gặp nhau không phải trong trại chó hoang, có lẽ Long Xù đã sớm dạy cho Cún Bụi.

- Không ngờ hai vị ấy đã dạy cho chú mày lắm thứ đến thế. Nhờ Mõm Đen mà chú mày đọc được các mùi tài hơn ai hết, chỉ cần liếc qua một cái là chú mày có thể chọn được ngay món ngon nhất và tránh được nguy cơ bị ô tô chẹt chết! Còn ông bạn ở trại chó hoang, chẳng phải ông ấy đã dạy cho chú mày lòng dũng cảm? Tình bạn? Rằng đó là những đức tính làm vinh danh gia đình cho chúng ta? Thật là những bậc chó đáng kính! Chú mày quả thực may mắn khi gặp được những người như thế.

Linh Cầu nói đúng. Và bây giờ, anh dạy cho Cún Bụi những điều còn lại. Anh giảng cho Cún Bụi nghe về con người. Về mối quan hệ giữa con người và loài chó.

- Ví dụ có người định đánh chú mày thì chú mày sẽ làm gì?

- Em sẽ ra tay trước! Cún Bụi đáp, lông lá dựng ngược cả lên.

- Ngốc thật! Chú mày thậm chí sẽ chẳng dọa nổi con ruồi.

Cún Bụi cãi:

- Không đúng! Đạo trước ở Phương Nam, em đã khiến một bà to béo tóc vàng sợ đấy.

- Anh biết. Anh đã nghe chú mày kể rồi. Nhưng đó là do bà ta cận thị; bà ta tưởng chú mày là chuột. Con người luôn sợ loài chuột.

- Thôi được rồi... Nếu như em bị tấn công, em sẽ phải đối phó như thế nào?

- Chú mày chỉ cần ngồi xuống đất, càng ra vẻ dần dần càng tốt, và chú mày vừa nhìn thẳng vào người ấy vừa nghiêng đầu sang phải hoặc sang trái, một tai vểnh lên, một tai rũ xuống.

- Rồi sau đó?

- Sau đó thì người ta mềm nhũn ra, thật vô cùng đơn giản, họ trở nên hiền lành như một con cừu. Chẳng có ai cưỡng lại được đâu, kể cả những người hung dữ nhất.

Đến đây, Linh Cầu trầm ngâm một lúc rồi nói với Cún Bụi:

- Cún Bụi anh sẽ nói cho chú mày biết một cái mẹo này, một mẹo vô cùng quan trọng.

- Vâng, anh nói đi.

- Thế này... Khi anh và chú mày, cả hai chúng ta đều xấu xí như này, chỉ có một giải pháp duy nhất: đó là phải biết lấy lòng.

- Lấy lòng là thế nào?

Đầu của Linh Cầu như biến mất sau những nếp nhăn suy nghĩ.

- Chúng ta phải biết làm cho người khác “yêu mến” chúng ta.

- Nhưng bằng cách nào?

Im lặng. Nhìn rất lâu. Thở dài.

- Rồi anh sẽ dạy cho chú mày cái đó.

24. NHỮNG ĐỨA TRẺ THẤT THƯỜNG

Dĩ nhiên Cún Bụi kể rất nhiều về Bé Táo. Nó mô tả cô bé dưới mọi khía cạnh: bướng bỉnh, hay nổi giận, dịu dàng trong thời gian đầu, “quyền lực” của cô bé đối với người lớn và tàn nhẫn không thể tin được lúc sau này, tất cả.

- Anh không có ý làm cho chú mày thất vọng, Linh Cầu vừa ngáp vừa trả lời (Đêm đã khuya, nhưng hai anh bạn của chúng ta vẫn nói chuyện). Nhưng nói thật, Bé Táo ấy chẳng có gì đặc biệt cả. Nó cũng giống mọi con bé khác thôi: nó sắp trở thành người lớn; chỉ có điều trong lúc này, nó vẫn còn thất thường.

- Thất thường?

- Đồng bóng, nếu như chú mày thích, đó là từ mà người lớn thường dùng. Nhưng cũng không hẳn là đồng bóng, đó là sự thất thường. Chính con bé cũng không biết nó muốn gì.

Vì Cún Bụi vẫn chưa hiểu, Linh Cầu dẫn Cún Bụi đi xem một số trẻ con *thất thường* khác. Đó là một buổi chiều có mây xám và chút nắng nhẹ, vào khoảng ba, bốn giờ. Vườn trẻ và những khoảng sân chơi dành cho trẻ con đột nhiên trở nên đông nghịt bởi những đứa trẻ bé xíu và ồn ào. Ngồi cạnh nhau quan sát tấm lưới sắt, Cún Bụi và Linh Cầu bắt đầu quan sát.

Bọn trẻ đang chơi dưới những tán cây dẻ. Chơi đùa? “Liệu có thể gọi đó là chơi đùa không nhỉ?”, Cún Bụi tự hỏi. Chúng lặng lẽ tham gia những hoạt động phức tạp, theo từng đôi hoặc từng nhóm nhỏ. Thế rồi đột nhiên, cả bọn quay ra đánh nhau. Những trận gây gổ đó kết thúc cũng nhanh như lúc nó nổ ra và chúng lại tiếp tục chơi đùa như cũ, với tinh thần hết sức nghiêm túc.

Ở góc vườn, bên cạnh chiếc cầu tụt, Cún Bụi nhìn thấy một thằng bé cao to, hồng hào, ngồi bệt trên đôi mông to và ngoạc mồm kêu khóc. Nước mắt như suối từ hai con mắt gương thao láo. Nó tự nhủ trước khi sắp ngất xỉu: “Thằng bé đang chết dần vì buồn phiền”. Nhưng đúng lúc ấy, một cái lá dẻ rơi xuống trước mặt thằng bé to béo, hồng hào. Lập tức nó thôi khóc, rồi say đắm nhìn chiếc lá và mỉm cười một cách sung sướng như thể ngoài chiếc lá ấy, nó không cần biết trên đời này còn có gì khác.

Trên lối đi chính, một con bé đang kể lại một câu chuyện hồi hộp cho con bé khác đứng nghe với vẻ mặt say sưa. Một con bé thứ ba đi ngang qua chỗ hai con bé kia. Con bé nghe kể chuyện liền bỏ ngay con bé kể chuyện để đến với con bé thứ ba. Con bé kể chuyện vẫn tiếp tục kể một mình như thể chẳng có gì xảy ra, và cứ sau một câu nói lại phá lên cười. Rồi một lát sau, nó đi đến cái thùng đựng cát. Chính tại đó, Cún Bụi gặp thằng bé Tỉ Mỉ. Thằng bé có một cái xô, một cái xẻng nhỏ và nó vừa xây xong ngọn tháp thứ mười bốn của tòa lâu đài cát. Một ngọn tháp thật đẹp với lỗ châu mai, lan can có lỗ ném đá, bẫy chết người, tất cả những thứ cần phải có của một ngọn tháp. Nó đeo kính và dồn hết tâm trí vào công việc. Những ngọn tháp được nối với nhau bằng thành lũy có đường viền gắn những viên đá giả mà nó đã dùng đầu ngón tay vẽ lên. Lúc này, nó đang dùng lưới xô xoa nhẵn ngọn tháp thứ mười bốn, thổi khe khẽ cho những hạt cát thừa rơi xuống

và ngắm tác phẩm của mình, vẻ đầy âu yếm. Không biết nó đã mất bao nhiêu thời gian để xây tòa lâu đài này nhỉ? Kiên nhẫn thật!", Cún Bụi nghĩ thầm.

Nhưng đột nhiên thằng bé Tỉ Mỉ ngẩng đầu nhìn lên. Hai mắt nó lóe lên một tia sáng kỳ lạ. Nó giậm chân nhảy lên, dang rộng hai tay và miệng nó bắt đầu phát ra những tiếng ầm ầm như tiếng động cơ đang chạy. Mất một lúc lâu, nó bay lượn vòng quanh tòa lâu đài như một con chim gấn động cơ, và bất thành linh, nó hét lên một tràng "Tạch-Tạch-Tạch-Tạch-Bùm!" rồi đưa chân đập mạnh vào tường thành và tòa tháp. Những tiếng nổ, từng nắm cát vọt lên trời, bụi tung mù mịt, hố bom sâu hoắm, một thảm họa thực sự! Không còn chút dấu tích của tòa lâu đài tuyệt đẹp với mười bốn ngọn tháp. Rồi thằng bé Tỉ Mỉ đột nhiên ngừng ném bom. Nó nhặt chiếc xẻng nhỏ lên rồi nhẹ nhàng cho vào trong xô và bỏ đi một nơi khác như thể không có chuyện gì xảy ra.

Im lặng. Những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi.

Cún Bụi vẫn chưa hoàn hồn.

Sau cùng, Linh Cầu lên tiếng:

- Thế nào? Chú mày đã hiểu chưa?

Cún Bụi ngồi im, không mở được mồm để trả lời. Nó thầm nghĩ: "Linh Cầu nói đúng: trẻ con đứa nào cũng giống hệt Bé Táo, hoàn toàn thất thường. Chúng thay đổi trò chơi, mỗi quan tâm hay nét mặt cũng nhanh như gió đổi hướng. Và không thể lường trước được. Chỉ giây trước giây sau, chúng đã không còn là chúng nữa rồi."

Lúc đó, Cún Bụi chợt nhớ lại thời kỳ mà đối với nó là xa xăm lắm rồi, lúc nó chưa đủ khả năng để trong mỗi lần chỉ theo một mùi. Đạo ấy, nó cũng thất thường, cũng như bọn trẻ con kia. Và lần đầu tiên, nó hiểu được câu nói của Linh Cầu:

- Điều bi kịch chính là, chúng ta lớn nhanh hơn chúng nó đến bảy lần.

Đúng thế. Trong khi Cún Bụi đã trưởng thành, dù nó không hề nhận ra điều ấy, thì Bé Táo vẫn là một đứa trẻ con. Thất thường. Như tất cả những đứa trẻ khác.

Lúc này, trời đang mưa nặng hạt. Vườn trẻ vắng tanh. Cún Bụi đang mãi thả hồn mơ mộng thì nghe như tiếng Linh Cầu vẳng lại từ xa:

- Đi thôi, đi theo anh, đi đón Lợn Rừng thôi.

25. SUNG SƯỞNG QUÁ

Linh Cầu không bao giờ nhàm về giờ giấc của đoàn tàu. Như thể anh ta có thêm một cái mũi thứ hai rất thính. Lúc nào Lợn Rừng cũng trông thấy Cún Bụi và Linh Cầu ngồi đợi ở ga tàu số 6. Cả ba cùng dắt nhau về nhà, vô cùng sung sướng khi gặp lại nhau.

Cả ba cảm thấy thật sung sướng. Nhiều lúc Cún Bụi tự hỏi tại sao họ lại có thể sung sướng đến thế. Điều đó khiến nó lo lắng. Sợ rằng những điều tuyệt vời không bền lâu mãi được. Lợn Rừng và Linh Cầu không hề đặt câu hỏi như thế bao giờ. Họ có vẻ coi hạnh phúc của mình là rất đổi bình thường. Cún Bụi vẫn chú tâm quan sát họ. Họ quá quen nhau đến nỗi không bao giờ phải biểu lộ tình cảm của mình. Hoặc nếu có thì chỉ cần biểu lộ thật ít. Mỗi lần Lợn Rừng về nhà, Linh Cầu kín đáo vẫy đuôi còn Lợn Rừng thì xoa nhẹ đầu Linh Cầu rồi ngồi xuống nói chuyện với nhau một cách tỉnh bơ như thể đang nối lại câu chuyện còn dang dở.

Cả ba càng hạnh phúc khi ở bên nhau bao nhiêu thì Cún Bụi càng cảm thấy trong lòng gợn lên nỗi buồn khó tả bấy nhiêu. Nó nghĩ thầm: “Lạ thật, hay là chính mình không được bình thường?” Nhưng nỗi buồn đó còn mạnh hơn lý trí của nó. Khi nhìn thấy Lợn Rừng cầm cây cọ vẽ, neho mắt nhìn Linh Cầu và phết những vệt màu đầu tiên lên khung vải mới tinh, còn Linh Cầu thì chọn một tư thế oai phong lẫm liệt và không hề cử động. Cún Bụi không sao ngăn được những hình ảnh khủng khiếp đang hiện ra trong đầu nó.

Tất nhiên là vẫn là những hình ảnh đó: Cánh cửa tử lạnh quay tít trên không, xác của Mồm Đen nằm sòng sọc giữa đồng rác, chiếc xe tải màu đen ở trại chó hoang, ánh mắt của Long Xù, xác của một con chó bị cán chết trên đường cao tốc. Những hình ảnh ấy vẫn không ngừng trở lại. Nó cảm thấy hổ thẹn. Nó không kể cho Linh Cầu biết. Chỉ có điều, không gì có thể qua mắt Linh Cầu.

- Này Cún Bụi... Có chuyện gì xảy ra thế? Mặt mũi sao lại ỉu xiu thế kia?

- Không, không, mọi chuyện đều tốt. Em nói thật đấy!

- Tùy chú mày thôi...

Linh Cầu không truy vấn nữa, vì theo kinh nghiệm, nếu một ngày nào đó Cún Bụi bị suy sụp tinh thần, nó sẽ nói ra tất cả những gì mà hôm nay nó còn giữ kín.

Và tất nhiên, chuyện đó đã xảy ra. Một hôm, Cún Bụi bị suy sụp. Nó nằm ngủ trong bầu không khí hạnh phúc đầy thắc thỏm và những giấc mơ hãi hùng cũng không buông tha nó. Thế rồi nó choàng tỉnh giấc và kêu to đến nỗi Lợn Rừng giật mình bóp nát cả ba ống màu đang nằm trong bàn tay lực lưỡng, còn Linh Cầu dựng lông tua tủa như con nhím.

- Kia! Cún Bụi, có chuyện gì thế? Nói đi! Nói điều gì đi chứ!

Cún Bụi hỏn hển nói:

- Nó đã xảy đến với em,nó đã xảy đến với em... Nó đã xảy đến với em, vì em quá hạnh phúc khi ở cùng các anh! Đó là điều không thể! Đó là điều không có thực! Thực tế không phải như vậy! Thực tế khác! Hoàn toàn khác! Trong thực tế chỉ có những con chó bị chẹt chết trên đường cao tốc! Những con chó khi chết bị vứt trong bãi rác! Chiếc xe tải có màu đen! Ông giám đốc trại chó hoang mang bộ mặt nhân từ! Những chiếc tủ lạnh đè chết chúng ta! Những con chó bị chìm xuống nước vì chúng quá xấu! Trong thực tế, toàn những điều như vậy! Đối với em, cả hai anh cũng chỉ là một giấc mơ! Các anh không có thực! Các anh quá đẹp! Quá đẹp để có thể có thực! Em sẽ tỉnh dậy! Bên cạnh đường cao tốc! Trong một bãi rác thành phố! Và em sẽ chết ở đó một mình. Như một con chó! Như tất cả những con chó khác! Bị chủ bỏ rơi! Bởi lẽ làm gì có bạn! Toàn chuyện bịa! Chúng ta chỉ có những người chủ thôi! Những người chủ luôn xem chúng ta là bọn ngu đần! Xấu xí! Vương vúi! Mất thời gian vì chúng ta gửi bánh xe ô tô! Họ giật mạnh sợi dây xích làm chúng ta ngạt thở! Họ đè chết chúng ta bằng tủ lạnh của họ! Bằng ô tô của họ! Họ vứt xác chúng ta bên đường cao tốc! Trong bãi rác thành phố! Một mình! Một mình trong khi ô tô thản nhiên chạy qua! Một mình trong đồng rác rưởi! Một mình...

Và cứ như thế, những điều u ám nhất trong thế giới loài chó đã vỡ òa, vào một buổi tối buồn, thành những tiếng thở than khóc lóc kéo dài bất tận trong cổ họng của bất cứ chú chó bất hạnh nào ngày hôm nay.

Lợn Rừng đứng đó, hai bàn tay hộ pháp bê bột màu vẽ đang chảy thành giọt xuống tấm thảm trải sàn. Ông ta đưa mắt lên lên nhìn về phía Linh Cầu như muốn bảo: “Kìa! Làm gì đi chứ! Làm một điều gì đó đi chứ, lạy Chúa!” Nhưng Linh Cầu không thể làm gì, anh chờ đợi.

Trút xong những buồn phiền chất chứa trong lòng, Cún Bụi gần như hết hơi và nó đứng đó, hoảng hốt, tim đập thành thịch, bốn chân bải hoải, cổ họng khô đắng và mũi nóng bừng. Khi Cún Bụi đã nói hết, hết sạch và vô cùng bối rối, bấy giờ Linh Cầu mới cất tiếng:

- Nào bây giờ đi với anh, Cún Bụi, anh sẽ cho chú mày thấy cái này. Để chú mày còn bảo đây là giấc mơ nữa hay không?

Giọng nói của Linh Cầu đầy uy lực khiến Cún Bụi cảm thấy như bị giội một thùng nước lạnh. Linh Cầu mở cửa bước ra và đứng chờ ở bậc cầu thang. Cún Bụi lẳng lặng đi theo.

26. NGHĨA TRANG CHÓ

Cả hai đi xuyên qua thành phố Pa-ri. Màn đêm đã buông xuống từ lâu. Đi được một đoạn, Linh Cầu gần như ngay lập tức chạy vụt ra từ góc phố nơi anh

vừa khuất dạng. Miệng ngậm một con chim lớn và chạy thục mạng. Đuổi theo Linh Cầu là một ông to béo quần tạp dề màu trắng đang kêu thất thanh: “Bắt hộ tôi thằng ăn cắp!” Người đi đường ai cũng cười. Linh Cầu chạy như bay qua chỗ Cún Bụi ngồi. Cún Bụi chần chừ một giây (thời gian một tia chớp lóe sáng) rồi lấy đà phóng thẳng vào giữa hai chân ông to béo đang đuổi theo Linh Cầu.

Một tiếng rú rất to, một tiếng rơi như tiếng máy bay gãy cánh, bầu trời đen như sụp xuống và Cún Bụi nhảy thật nhanh lên vỉa hè, rồi không cần suy nghĩ mặc dù vẫn còn hơi choáng váng, ba chân bốn cẳng chạy theo Linh Cầu lúc đó cũng vừa biến mất sau một góc phố khác.

Bây giờ chúng bước song song bên nhau và Cún Bụi náo nức hỏi một thôi một hỏi:

- Chúng mình đi đâu?... con chim này để làm gì?... còn lão Tạp Dề Trắng, anh có nghĩ là lão đã chết không?... Chúng mình đi đâu hả anh?

Nhưng Linh Cầu chỉ cậm cùi bước thật nhanh, miệng cắn chặt con mồi, im lặng, cặp mắt còn sáng hơn bình thường.

Cuối cùng, chúng cũng ra đến được bờ sông Xen. Đó là giới hạn bóng tối của Pa-ri. Ở đó có những nhà máy nằm im lìm trong ánh sáng vàng lờ mờ của những cây đèn đường cũ kỹ. Dòng sông lặng trôi, đen thẫm chẳng khác nào bầu trời trên cao. Một cây cầu bắc ngang qua sông. Và cây cầu với những ngọn đèn sáng ấy đã chiếu rọi màn đêm xung quanh, tạo thành một vầng sáng chói mắt. Hình như Linh Cầu có vẻ do dự trong một giây. Cặp lông mày của anh nhíu lại, con ngươi trong mắt nhỏ lại. Anh hướng về chỗ có ánh sáng, dăm dăm lục soát bóng tối. Cún Bụi quan sát anh. Đột nhiên, ánh mắt của anh sững lại. Cún Bụi nhìn về hướng Linh Cầu đang nhìn. Thoạt tiên, Cún Bụi không nhìn thấy gì, nhưng rồi một khối đen thình lình hiện ra, bên kia bờ sông, ở phía cầu: một hàng cây. Những thân cây khổng lồ! Mặc dù bị những tiếng ầm ầm trong thành phố át đi, nhưng ở đây người ta vẫn nghe được tiếng lá reo xào xạc. Rặng cây nhô lên từ một hòn đảo nhỏ nằm giữa luồng nước xoáy. Được chiếu sáng từ bên dưới, những tán lá lay động như đang truyền tới bóng đêm bức thông điệp ngắn lấp lánh màu trắng bạc. Linh Cầu tiếp tục đi. Cún Bụi theo sau, bước lên cầu, đi giữa hai bức tường ánh sáng đẹp rực rỡ. Và lần đầu tiên nó nhìn thấy rõ con chim mà Linh Cầu ngậm trong miệng. Bộ lông đẹp thật! Màu vàng và màu đỏ còn hơn tất cả những sắc đỏ khác. Và hàng chục màu khác thậm chí còn rực rỡ hơn màu vẽ của Lợn Rừng. Cún Bụi bắt đầu đặt câu hỏi:

- Con chim này để làm gì hả anh?... Nhưng trước hết, đó là con chim gì hả anh, thuộc họ nào? Nó là chim vẽ hay chim thật?

Linh Cầu vẫn không trả lời. Anh tiếp tục đi, đầu ngẩng cao, cổ vươn ra vì trọng lượng của con chim. Một con chim rất to, to hơn Cún Bụi nhiều.

Sau cùng chúng cũng sang đến đầu cầu bên kia, trước một hàng hiên lớn được ghép bằng những tảng đá rời. Có dòng chữ khắc bên trên nhưng dĩ nhiên Cún Bụi không đọc được. Cánh cổng làm bằng sắt uốn đang mở toang như mời mọc. Nhưng Linh Cầu không vào vội. Anh tiến lên phía trước hai bước, đặt con chim giữa hai trụ cổng rồi lùi lại ngồi chờ. Cún Bụi cũng ngồi xuống bên cạnh, thì thào hỏi khẽ:

- Chỗ này là chỗ nào hả anh?

Linh Cầu đáp, mặt không biểu lộ một chút cảm xúc:

- Đây là nghĩa trang chó.

- Thế chúng ta đang đợi cái gì vậy? Cún Bụi thì thì thào hỏi, trong bụng nửa muốn tiến qua cổng ngay lập tức nửa muốn bỏ chạy.

- Chúng ta chờ thôi. Rồi chú mày sẽ thấy.

P phía sau cánh cổng, mọi vật tối om. Trong bóng tối mờ mờ, khu nghĩa trang có vẻ rất hoang vắng. Chỉ nhìn thấy một cái bóng đồ sộ của pho tượng tạc một chú chó Xanh-béc-na cổ đeo lưng lủng lẳng một thùng rượu rum nhỏ, mồm ngậm khế khàng một đứa bé. Gió thổi rì rào. Nước vỗ bập bênh vào bờ sông quanh đảo. Sau một thời gian chờ đợi khá lâu, một con mèo xuất hiện. Một cô nàng mèo Ai Cập rất đẹp, thân hình thon dài, chắc nịch, bộ lông vàng sẫm. Như thể cô ta do bóng tối sinh ra. Cún Bụi giật nảy mình và gầm gừ đe dọa.

Linh Cầu ra lệnh:

- Chú mày có im đi không?

Cô nàng mèo ngồi đối diện đưa mắt nhìn chúng. Ra vẻ ung dung, thoải mái, không hề nao núng. Chờ cho Cún Bụi hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô nàng Ai Cập mới cúi xuống ngậm ngang cổ con chim lôi vào trong nghĩa trang. Bấy giờ, Linh Cầu mới ra lệnh:

- Ta vào đi thôi!

Thực ra nghĩa trang không tối như nhìn từ bên ngoài. Ánh sáng của cây cầu hắt ra đây đó giữa những cành cây thấp trông giống như tia nắng chiếu xiên trên mỗi ngôi mộ, hết như cảnh trong giáo đường. Khắp xung quanh đều là đêm tối. Có đủ kiểu mộ, những ngôi mộ nguy nga như một tòa nhà hoặc những ngôi mộ nhỏ, hình vuông bằng đá cẩm thạch, đá hoa cương hoặc xi măng đơn giản với đủ thứ khắc bên trên: Pô-lút, Mi-lo, Tác-canh (bằng chữ mạ vàng), Pê-pe, Pơ-lút, Bi-bích, Lúc-ky, Mu-mút (thậm chí còn khắc vào mặt đá hoặc viết bằng sơn lên mặt xi

măng). Linh Cầu kính cẩn đọc từng cái tên và những câu bày tỏ lòng thương tiếc mà người chủ đã ghi ở phía dưới: *Vĩnh biệt Mu-mút thân yêu, người bạn của chúng ta. Lúc nào chúng ta cũng nghĩ đến con - Nơi yên nghỉ của Phăng-tu, người bạn đồng hành trong những ngày hạnh phúc cũng như những ngày buồn khổ - Vĩnh biệt Lây-la, ta khóc thương con - Bi-sông, người bạn tốt, tốt hơn bản thân tôi,...* và tất cả những lời tiếc than của những người chủ bị mất chó mà khách đến viếng nghĩa trang tưởng như còn nghe đâu đây.

Ngôi mộ nào cũng có hoa. Nhiều cây to mọc xen giữa những ngôi mộ tươi tốt và răn rỗi lạ lùng.

Linh Cầu cho biết:

- Đó không phải là cây mà là hóa thân của những con chó đấy!

Nhưng điều làm Cún Bụi ngạc nhiên hơn cả là trong nghĩa trang có rất nhiều mèo. Như thể nơi này là giang sơn của chúng. Một trong bọn chúng, một con mèo đen mảnh khảnh, mềm mại, hiền lành đang dùng móng chân vạch thêm một nét thật đẹp trên lớp cát phủ quanh một ngôi mộ bằng đá pô-fia màu hồng được trang trí bằng những lông chim. Những chiếc lông chim mà Cún Bụi ngay lập tức nhận ra.

Linh Cầu gật gù:

- Thế đấy! Mộ của loài cho chúng ta ban ngày được con người gìn giữ và trang trí, nhưng ban đêm, đó là bọn mèo... Và chúng chăm sóc rất chu đáo! Anh hát hàm ra hiệu cho Cún Bụi chú ý đến một đôi mắt vàng rực ở gần đấy đang chăm chăm nhìn hai đứa, không hề chớp mắt.

Ngay cổng nghĩa trang, bên phải lối vào, là ngôi mộ có rất nhiều hoa của một chú chó vô chủ sống rất cô độc, nhưng chú đã chọn đây là nơi yên nghỉ cuối cùng, bên cạnh những người bạn đồng loại hạnh phúc.

Cún Bụi muốn đi xem vòng nữa. Linh Cầu bằng lòng. Cún Bụi muốn Linh Cầu đọc lại lần nữa những cái tên ghi trên mộ. Linh Cầu đọc lại tên những chú chó ở nghĩa trang. Cún Bụi muốn nghe lại những câu chữ khắc trên bia. Linh Cầu chiều ý, đọc lại những câu khắc trên bia. Cún Bụi muốn đi thêm vòng thứ ba. Linh Cầu từ chối:

- Không, chúng ta còn phải về nhà.

Cả hai đi ra cổng. Lặng lẽ, "Con người quả thực khó lường!" Cún Bụi đại khái đã nói như thế. "Nhưng mèo cũng chẳng hơn gì!" Cún Bụi đại khái đã nói thêm như vậy. Nó không có khả năng nghĩ lâu hơn nữa. Câm lặng, choáng váng, lóa mắt, lặng đi như bị thôi miên, nó có cảm giác đang bước trên mây.

Cả hai đã ra đến cổng. Vừa nhắc đến thì gặp ngay con mèo đang ngồi ở đó. Cô mèo Ai Cập lúc này. Bắt chước Linh Cầu, Cún Bụi ngồi xuống trước mặt cô ta. Cô mèo nheo mắt, hất hàm trở vào một góc nghĩa trang và đứng lên đi, đuôi dựng thẳng như bọn mèo vẫn thường làm mỗi khi kéo nhau đi ăn.

Linh Cầu nói:

- Đi theo cô ấy, I-ta-li mời chúng ta đi ăn tối đấy.

27. ANH CHÀNG I-TA-LI NGHỆ SĨ VÀ CÔ NÀNG AI CẬP.

I-Ta-li là lãnh tụ của bọn mèo (tất cả bọn mèo ở nghĩa trang). Linh Cầu quen biết hẳn từ rất lâu rồi. Họ là bạn thân của nhau. Mọi người gọi anh ta là I-ta-li vì anh là con mèo cưng của ông diễn viên già người Ý rất giàu có và phong lưu, ông ta cho mèo ăn toàn cá hồi, thịt gà lôi và trứng cá muối chính hiệu. Những người hàng xóm thì thầm với nhau: “Thật chướng mắt! Trong khi bao nhiêu người khác đang chết đói!” Nhưng có điều là nhà ông Diễn viên luôn mở cửa với mọi người, còn nhà của những người hàng xóm luôn cửa đóng then cài.

I-Ta-Li sống ở nhà ông Diễn Viên cùng ba người bạn thân: cô nàng Ai Cập, Nghệ Sĩ và chị Hồng. Nghệ Sĩ là chú mèo đen có thân hình mềm mại vừa mới trang trí ngôi mộ bằng đá pô-fia hồng lúc này. Còn ngôi mộ đó là nơi yên nghỉ của chị Hồng, một chị chó già to béo có bộ lông phớt hồng, dịu dàng như một cô giữ trẻ. Chị đã sống suốt mười tám năm qua trong ngôi nhà của ông Diễn Viên. Vì tuổi đã cao, cuối cùng chị Hồng cũng kiệt sức. Chị leo cầu thang ngày một chậm và lười thè ra cũng ngày một dài thêm. Đến nỗi chị hầu như không thở được nữa. Rồi một buổi sáng, khi I-ta-li thức dậy, chạy đến cọ vào chân chị rồi kêu gừ gừ như mọi khi, chị vẫn nằm yên, không phe phẩy đuôi, cũng không nhăn mũi, thậm chí không mở lấy dù chỉ một mắt. Chị đã ngừng thở. Hít thở đã trở nên quá khó khăn đối với chị.

Ông Diễn Viên khóc như mưa. Hàng xóm cười khẩy: “Có mỗi con chó mà cũng khóc như cha chết!” Cũng nên biết là những người hàng xóm này sốt ruột mong bà của họ nhanh quy tiên để được hưởng thừa kế. Sau đó cần phải tổ chức lễ an táng cho chị Hồng. Ông Diễn Viên cho xây một ngôi mộ bằng đá pô-fia hồng ánh xám hết như màu lông của “người quá cố”.

Và kể từ đó I-ta-li, cô nàng Ai Cập và Nghệ Sĩ thay phiên nhau gác khu nghĩa trang. Rất nhanh sau đó, những chú mèo khác hay tin, vội tìm đến, đăng ký vào đội gác. Vì trong suốt cuộc đời, một chú mèo chỉ gặp được một anh hay một chị chó đáng cho mình yêu mến. Bọn chó khác thì không thể chịu đựng được, nhưng anh hay chị chó này lại là tri âm: đời là vậy.

I-ta-li cùng cô nàng Ai Cập và Nghệ Sĩ dọn đến ở trong một “*Căn hộ chó*” rộng rãi, bị bỏ hoang đã lâu ở cuối nghĩa trang, ngay cạnh nhà người gác cổng. Khi Linh Cầu và Cún Bụi đến nơi, cô nàng Ai Cập liền kêu meo một tiếng, thật ra thì phải nói cô nàng đã gừ gừ. I-ta-li vội chạy ra đón tiếp. Anh có một bộ lông hai màu đen, trắng, dáng vẻ sang trọng quý phái, và to gấp đôi Cún Bụi. Trông anh như đang mặc áo giắc-két hay bộ lễ phục, trước ngực có tấm *giáp* màu trắng, làm nổi bật một vùng lông đen giống hệt chiếc nơ hình con bướm. Anh có vẻ vui tính, dịu dàng và tươi cười. Nhìn những cử chỉ khoan thai của anh, mọi người cảm thấy anh xem việc tiếp khách là một nghi thức quan trọng. Anh đứng trước mặt Linh Cầu và Cún Bụi, nở một nụ cười niềm nở kín đáo. Linh Cầu giờ chân trước đặt lên vai I-ta-li để chào – một cử chỉ thân mật. I-ta-li ưỡn lưng rồi cọ người vào ngực Linh Cầu. Sau đó anh đưa mắt nhìn Cún Bụi. Vừa rụt rè vừa lúng túng, Cún Bụi cũng giờ chân lên, trong bụng nghĩ thầm: “Có lẽ mình không thể đặt chân lên vai I-ta-li được”. Nhưng I-ta-li vội khom mình xuống, nhẹ nhàng xoay lưng rồi cọ vào ngực Cún Bụi. Trong một thoáng, Cún Bụi có cảm giác mình cũng rất to lớn và thấy trong lòng dậy lên một niềm tự hào.

Với Nghệ Sĩ, nghi thức đón tiếp cũng giống như vậy. Bộ lông của anh ta đen bóng đến mức phản chiếu được ánh đèn của cây cầu nằm xa tít dưới kia, tạo thành những vệt sáng sinh động đẹp lạ lùng. Sau khi chào hỏi xong, mọi người bước vào nhà. Khắp nơi đều được Nghệ Sĩ trang hoàng rực rỡ bằng những chiếc lông chim, những tấm rèm vải, hoa và những mảnh lông thú không biết đã “chôm” ở những đâu. Giữa khung cảnh lộng lẫy đó, con gà lôi do Linh Cầu đánh cắp lúc này đã được vật lông và cắt ra một cách khéo léo đang nằm sẵn trên bàn đợi các thực khách. Họ ăn một cách kính cẩn. Và sự im lặng đó là một vinh dự cho cô nàng Ai Cập, người đã chuẩn bị bữa ăn này và giờ đây, cô nàng đang nằm duỗi dài trên những tấm da thú. Dù sao đi nữa, Cún Bụi vẫn chưa thể thốt ra thành lời. Nó vẫn chưa hoàn hồn. Nó cảm giác như đang bay lượn mỗi lúc một cao hơn, bên trên thực tại. Cuối cùng, khi ai nấy chia tay nhau ra về, đèn trên cầu đã tắt và mặt trời mọc, và theo thông lệ phải nói một lời gì đó, một lời cảm ơn, một lời khen hay bất cứ một câu nào đó để làm vui lòng nhau, Cún Bụi quay sang Linh Cầu, ấp a ấp úng:

- Anh nói hộ em... buổi tối hôm nay thật là... thật là tuyệt vời... Cứ ngỡ như... trong mơ vậy!

Vừa nghe Cún Bụi nói những câu đó, hai mắt Linh Cầu bỗng rực sáng một cách kỳ lạ. Như tia chớp của một cơn thịnh nộ lạnh lùng. Hay một cái gì đó tương tự như vậy.

Linh Cầu dăm dăm nhìn I-ta-li và Cún Bụi nhận thấy trong mắt I-ta-li cũng có một tia chớp kỳ lạ giống như của Linh Cầu.

Nó nhủ thầm: “mình đã nói gì?... Hay mình đã lỡ nói một câu nào đó không phải?”

Nhưng trước khi Cún Bụi tìm được câu trả lời, nó đã nghe roạt một tiếng – một chiếc móng dài từ bàn chân I-ta-li nhô ra – chỉ một chiếc móng, nhưng rất đáng sợ! Rồi tiếng gió rít và Cún Bụi cảm thấy một bên má nó rất bỏng.

Sang đến bên kia cầu Linh Cầu mới đuổi kịp Cún Bụi.

- Em đã làm gì? Em đã nói gì? Cún Bụi thút thít khóc và vẫn còn run vì sợ. Tại sao anh ấy lại cào em?

Nó đưa chân sờ lên chỗ má đang rớm máu.

Linh Cầu nói:

- Chính anh đã bảo hấn làm việc đó.

- Anh? Nhưng tại sao anh lại bảo anh ta làm như thế?...

- Để chú mày thấy những việc vừa rồi không phải là giấc mơ.

Nói xong Linh Cầu tiếp tục đi, phong thái bình thản nhất trần đời.

o O o

Mấy hôm sau, vết thương của Cún Bụi lành hẳn. Nó tạo thành một vết sẹo xám xám và lông ở chỗ đó không mọc lên nữa. Mỗi lần sờ vào cái sẹo ở trên má, Cún Bụi lại cảm thấy hạnh phúc hiện tại không phải là chuyện trong mơ. Và nó bắt đầu sống hạnh phúc bên cạnh Linh Cầu và Lợn Rừng, không sợ hãi, không nghĩ ngợi lung tung, không còn ác mộng. Và hạnh phúc đó lẽ ra sẽ kéo dài đến suốt đời. Tuy nhiên, hạnh phúc ấy không kéo dài mãi được. Cún Bụi phải xa hai bạn của mình. Vì sao? Chuyện không đơn giản. Có lẽ vì Linh Cầu vẫn thường nói: “Vấn đề của cuộc đời chính là cho dù nó không bao giờ thay đổi, nhưng nó lại thay đổi từng giây từng phút.”

28. BÉ TÁO

Đó là vào tháng năm. Mùa xuân đã về. Ngày dài ra. Cún Bụi đi chơi một mình trong thành phố Pa-ri. Nó có thói quen đi chơi loanh quơ như thế vì bây giờ nó đã thông thạo đường sá và các trạm xe điện ngầm không kém gì Linh Cầu. Nó và Linh Cầu, mỗi đứa đi một hướng và buổi tối về đến nhà, chúng kể cho nhau nghe những chuyện đã gặp trên đường. Điều khiến Cún Bụi băn khoăn mãi chính là chuyện về “những đứa trẻ thất thường”. Thành thử không biết từ khi nào, nó có thói quen đứng trước cổng trường vào giờ tan học. Khoảng bốn giờ chiều, nó ngồi trên vỉa hè bên kia đường nhìn đám học sinh từ trong trường chạy bổ ra. Lần nào cũng vậy, như bị bắn ra từ một cái nôi áp suất vừa nổ tung, bọn trẻ bổ nhào ra

đường khiến các anh cảnh sát giao thông lo sốt vó và các bác tài xế ô tô phải đạp mạnh chân phanh.

Thế rồi chuyện gì đến cũng đã đến. Một buổi chiều, nó đang ngồi trước một ngôi trường có treo cờ tam sắc, chăm chú theo dõi bọn trẻ con tan học trên vỉa hè đối diện, bỗng nhiên Cún Bụi nghe thấy một giọng chói lói gọi tên nó thất thanh:

- CÚN! CÚN!

Lập tức, dòng xe cộ ngược xuôi dừng lại. Người đi đường giật mình, dựng hết tóc gáy. Cún Bụi cảm thấy máu trong người tự dừng chảy ngược. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là giọng nói của cô ấy, đó là Bé Táo! Cô bé đứng trước cổng trường, mồm ngoác thật to giữa mớ tóc màu hung đỏ.

- CÚN! LẠI ĐÂY NGAY LẬP TỨC!

Cún Bụi ngây người, không biết chính mình đang cảm thấy như thế nào. Vui mừng vô hạn? Kinh hoàng tột độ? Muốn chạy ngay đến vòng tay của Bé Táo? Muốn bỏ chạy càn nhanh càng tốt? Nhưng nó không nhúc nhích. Bé Táo cũng không nhúc nhích. Cô chỉ nắm hai bàn tay lại và gọi mỗi lúc một to hơn:

- CHỊ BẢO SANG ĐÂY NGAY LẬP TỨC!

Có lẽ Trái Đất đã ngừng quay. Có cái mặt trời đỏ hung bên kia đường đang bắt đầu giậm chân:

- HAY ĐỂ CHỊ SANG BẮT EM VỀ?

Nói xong Bé Táo bước qua đường, kéo theo cái cặp da còn to hơn mình. Tiếng phanh rít, tiếng còi xe, tiếng còi cảnh sát, tiếng chửi nhau của các tài xế, cả một rừng âm thanh hỗn loạn đã kéo Cún Bụi ra khỏi trạng thái sững sờ. “Không thể để Bé Táo tóm được, mình phải chuẩn ngay!” Và khi Bé Táo sang đến bên kia đường, Cún Bụi đã chạy xa được mười mét. Nó dừng lại để nhìn cô bé rõ hơn. Mặc dù đó vẫn là Bé Táo nhưng cô ấy đã thay đổi. Lớn hơn một chút. Tóc không cứng như trước mà hơi cong thành từng lọn. Nhưng giọng nói vẫn vậy:

- CÓ LẠI ĐÂY KHÔNG?

“Không!” Cún Bụi nghĩ thầm và lùi thêm mười bước khi thấy Bé Táo tiến lên. Bị cái cặp to cản trở, Bé Táo liền vứt cặp đi. Thật lạ là điều đó khiến Cún Bụi thích thú: cái cặp đó luôn là đối thủ số một của nó. Lúc này Bé Táo bắt đầu chạy. Cún Bụi để cho cô bé đến gần, gần như có thể chạm vào được nó, rồi nó nhảy phóc lên và chạy một mạch đến cuối đường. Bé Táo đứng sững lại. Miệng há thật to, nhưng lần này không hét lên tiếng nào. Sau đó cô ngậm miệng lại, mím môi, nắm chặt hai bàn tay, mắt nhìn đăm đăm về phía trước và bắt đầu bước đi. Cô tiến chậm chậm. Cún Bụi đứng chờ, không động đậy. Khi chỉ cách Cún Bụi hai, ba mét, cô dừng lại,

đưa mắt nhìn xung quanh. Trên vỉa hè có một công trường. Người ta đang sửa chữa cái gì đó. Nhanh như cắt, Bé Táo cúi xuống nhặt một viên đá, và giơ cao quá đầu. Cô nhắm vào Cún Bụi. Cún Bụi do dự trong một thoáng. Nhưng thay vì bỏ chạy và nhe răng thủ thế, nó ngồi phịch xuống, làm ra vẻ ngơ ngác nhất trần đời, đầu nghiêng nghiêng, một tai vểnh lên, bên kia cụp xuống. Hiệu quả tức thì: Bé Táo thả lỏng bàn tay và hòn đá nhẹ nhàng rơi xuống chân. Giọng nói của cô bé táo cũng dịu dàng hơn:

- Cún, lại đây đi!

Suýt nữa Cún Bụi không cầm lòng được. Có cái gì đó tan chảy trong nó, cái gì đó giống như một cơn lũ hạnh phúc đang tràn về. Nhưng thay vì nhảy lên phía trước, nó lùi lại. Khi Bé Táo tiến thêm một bước, nó bắt đầu chạy.

Và cứ như thế, Cún Bụi dần đưa Bé Táo đi xa khỏi trường học. Ban đầu, Bé Táo thử áp dụng lối tấn công đột ngột. Cô bước đi, thản nhiên như một du khách Mỹ, rồi bất thành linh nhảy xổ tới. Nhưng Cún Bụi vẫn để mắt đề phòng. Bàn tay của Bé Táo chỉ chụp vào khoảng không. Và một lần nữa, Cún Bụi lại ngồi trước mặt Bé Táo, ở ngoài tầm tay của cô bé táo. Cô bé liền nổi giận, la hét, dọa nạt, giậm chân thành thịch. Những lúc khác, Bé Táo cho tay vào túi lấy ra một cái kẹo, ngồi thụp xuống, giơ miếng mồi lên, kiên nhẫn như người đi câu cá. Cún Bụi cũng ngồi chờ. Chờ đến khi Bé Táo cất cái kẹo buồn cười ấy vào túi. Rồi Bé Táo lại đi. Giờ chúng đã cách trường học một quãng rất xa. Cũng không phải là buổi chiều nữa, mà là buổi tối. Con bé táo không dùng đòn đột kích nữa. “Không thoát được đâu Cún ạ”. Cún Bụi đọc được câu nói ấy trong đôi mắt đầy quyết tâm của Bé Táo. “Được rồi! Xem ai mệt trước nhé!” Nhưng mọi chuyện nào có diễn ra như vậy. Bé Táo cảm thấy hai chân mỏi rã rời. Vì thế cô bé chuyển sang cách khác. Cô bắt đầu khóc! Khóc nỉ non, vừa khóc vừa nhìn Cún Bụi như thể nó là tên đao phủ hung dữ nhất trần gian. Chưa bao giờ Cún Bụi thấy nhiều nước mắt đến thế. Một trận lụt nước mắt. Nó có thể đọc ác đến thế ư? Một con quái vật thật sự? Nó chuẩn bị chạy đến vòng tay của Bé Táo thì một giọng nói cất lên:

- Này cháu bé! Cháu có chuyện gì vậy? Chuyện gì mà khóc nhiều thế? Cháu bị lạc đường à? Cháu có muốn bác đưa về nhà không?

Đó là một người đàn ông đứng tuổi, tay xách túi da, chân đi giày bóng lộn.

- CHÁU BÉ NÀY KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ CẢ! NÓ RẤT ỔN! ÔNG ĐI MÀ LO CHUYỆN CỦA ÔNG! ÔNG KHÔNG THẤY NGƯỜI TA ĐANG BẬN À? ĐI ĐI HAY ĐỂ TÔI GỌI CẢNH SÁT!

- Nhưng mà... Nhưng mà... Ông đứng tuổi tốt bụng lấp bắp rồi men theo bờ tường đi mất.

Bé Táo đứng giữa vĩa hè, giận run lên, nhất là tự giận mình. Cún Bụi hiểu ngay. Mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu. Nó và Bé Táo lại đi trên những đại lộ dài bất tận, băng qua những quảng trường rộng mênh mông, loay quanh không tìm thấy lối ra trong mê cung của những con hẻm nhỏ, chui xuống những lối đi ngầm trong lòng đất, trèo lên cầu thang dốc đứng. Cho đến khi trời tối hoàn toàn. Bé Táo không còn biết chúng đang ở đâu nữa. Hai chân nó đau nhức. Nhưng nó bất cần. Nó chỉ chú ý đến Cún Bụi. Cún Bụi đang đứng cách nó mấy bước chân, đôi mắt lạnh nhạt và vẫn không tài nào lại gần được.

Cô bé đành thử lần cuối cùng:

- Đúng rồi. Cún ạ! Em đã thắng. Nếu em không thích theo chị về nhà, em muốn đi đâu thì cứ đi đi. Chào em!

Nói xong Bé Táo quay gót và cả quyết đi ngay.

Cún Bụi nhìn theo Bé Táo khuất dạng sau góc phố. Nó vẫn ngồi nguyên một chỗ. Ba giây, mười giây, mười lăm giây trôi qua, Cún Bụi vẫn đăm đăm nhìn về góc phố. Khoảng một phút sau, cái đầu nhỏ xíu với mái tóc hung đỏ lại ngấp nghé nơi mé tường. Nhưng không phải là mặt trời đỏ rực lúc này. Mà là một vầng mặt trời đã tắt ngấm. Một cái đầu nhỏ nhắn đáng thương đang lo lắng không biết Cún Bụi còn ngồi chờ ở đấy hay không. Còn, Cún Bụi vẫn ngồi ngay giữa vĩa hè, ngẩng đầu cao và chờ đợi. Nhưng nó chờ cái gì? Nó chờ cái gì? “Nó chờ cái gì?” Bé Táo tuyệt vọng tìm ra câu trả lời. Về phía Cún Bụi, nó cũng chờ xem Bé Táo có tìm được câu trả lời không. Hai bên cứ nhìn nhau như thế thật lâu. Thế rồi giữa lúc Bé Táo và Cún Bụi chuẩn bị nản lòng thì bỗng nhiên việc đó xảy ra. Bé Táo bước lại gần. Cún Bụi không lùi lại. Khi đến sát bên Cún Bụi, Bé Táo không tìm cách bắt Cún Bụi. Cún Bụi cũng không tìm cách chạy trốn. Bé Táo buông mình ngồi phịch xuống vĩa hè. Cún Bụi cúi đầu, len lén liếc mắt nhìn. Bé Táo bắt đầu nói. Cô nói:

- Đúng thế Cún ạ! Em có lý. Chị hung dữ, ích kỷ và ngu ngốc nữa, chị đã làm khổ em, chị đã bỏ rơi em, đó là sự thật. Nhưng em giờ em muốn chị nói gì đây? Chị chỉ muốn em về nhà, chị nhớ em lắm. Chị đã khóc vì em đấy, chị rất hối hận. Dĩ nhiên chị không có quyền bắt em trở về và có nói là từ nay trở đi, chị sẽ không đối xử với em như trước nữa cũng chẳng ích gì. Và chị cũng không buộc em phải tin chị. Nhưng chị biết là chị sẽ không thế nữa... nhất định sẽ không làm thế nữa! Chị thề với em đấy...

Tất cả những điều ấy đều được thổ lộ bằng một giọng thổ thề, gần như là thì thầm, lúng túng như không tìm được từ để diễn đạt, và vừa nói Bé Táo vừa cời giày cời tất. Hai bàn chân nhỏ bé của cô bé, thực là một thảm họa!

Chúng quyết định về nhà bằng tàu điện ngầm. Chúng lên tàu ở trạm Mác-đo-moay, đổi tàu ở trạm Mác-ca-đét Moa-son-ni-ê, rồi lại đổi tàu ở Bác-be Rô-sơ-su-

at và trạm Sta-lin-grat. Tàu lắc lư đưa cả hai đến cửa ô Ý (quận 13 của Pa-ri). Trong toa tàu, Bé Táo cầm đôi giày trên tay, Cún Bụi nằm khoanh trên đùi cô bé. Bé Táo cuối cùng cũng bình thản, dịu dàng như những ngày hạnh phúc và Cún thở phào chiến thắng.

29. BÉ TÁO VÀ CÚN BỤI

Nào, chúng ta cùng trở lại thời điểm hiện tại. Tính đến bây giờ, hai tháng đã trôi qua kể từ ngày Cún Bụi gặp lại Bé Táo. Và Cún Bụi gặp lại ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay cũng đã được hai tháng. Chẳng dễ chịu chút nào khi Bé Táo về đến nhà cũng vào khoảng nửa đêm, hai chân rướm máu, tay ôm khư khư Cún Bụi, ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay trước đó gọi đến bệnh viện, đồn cảnh sát và trạm cứu hỏa, “Con gái chúng tôi bị mất tích! Con gái chúng tôi bị mất tích!...” Cả hai đứng ngồi không yên. Bà Tiêu Cay cho rằng Bé Táo bị bắt cóc, bồn chồn ngồi chực sẵn điện thoại chờ tin bọn bắt cóc đòi tiền chuộc. Những người hàng xóm cố an ủi:

- Không phải bị bắt cóc đâu, có thể nó chỉ bị đụng xe thôi.

- Hay là nó đến thủ đô Ka-man-du của Nê-pan!

- Hoặc rơi xuống sông Xen...

Họ cố nêu mọi tình huống có thể xảy ra.

Ông Bồ Hôi đi vòng quanh nhà như con gấu bị cắt khẩu phần mật ong thường nhật. Ông không ngớt nhắc đi nhắc lại:

- Kẻ nào dám làm hại đến con bé táo, kẻ nào dám động đến một sợi tóc của nó....

Và ông ngồi nhìn những người hàng xóm trùng trùng đến nỗi họ phải quay mặt đi nơi khác. Rồi bỗng nhiên, ông gục xuống và ôm đầu khóc:

- Ôi công chúa của bố, có ai tìm nó giúp tôi không?

Thình lình chuông cửa kêu lên. Lúc đó đã quá nửa đêm. Mọi người chạy ủa ra mở cửa. Bé Táo! Chân đất, ôm khư khư Cún Bụi trên tay.

- Như thế này là thế nào? Con đi đâu? Con đi đâu mà mãi đến giờ này mới về? Con có biết mọi người đã lo như thế nào không? Con không xấu hổ à? Con có ý thức về chuyện đang làm không? Nói gì đi chứ? Bố mẹ đã gọi cả cảnh sát, bệnh viện, trạm cứu hỏa! Con có biết làm vậy nhà mình sẽ tốn bao nhiêu tiền không? Và những người hàng xóm! Rồi họ sẽ nói gì? Đấy, con nhìn đi, họ đang cười chế nhạo kia kìa! Tất cả cũng chỉ vì con chó này, đúng? Bố chắc chắn là do con chó chết tiệt này gây ra!

Thế là Cún Bụi trở thành mục tiêu của những cái lườm nguýt. Còn nhiều hơn dạo trước. Và mặc dù thời gian trôi đi, nhưng tình hình không hề có chuyển biến tốt đẹp. Thậm chí tình hình còn ngày trầm trọng hơn trong mấy ngày gần đây. Nhưng Cún Bụi bất cần. Bé Táo rất yêu nó và tình yêu đó đối với nó là quá đủ rồi. Trong vòng hai tháng, nó đã thuần hóa được Bé Táo. Cô chủ đã trở thành một người bạn. Nó bắt đầu dạy cho Bé Táo hiểu rằng nó còn quan trọng hơn cái cặp, những con búp bê, đĩa nhạc và sở thích thất thường của Bé Táo. Sau đó, nó đã thắng thừng từ chối làm trò cười trước công chúng như làm dáng hay giơ chân trước lên “bắt tay”. Nó dạy Bé Táo không được đối xử với nó như một con rối trong rạp xiếc, mà như với một con cún thực sự. Giơ chân trước “bắt tay” Bé Táo thì được; làm dáng với Bé Táo cũng được; ngồi cho Bé Táo hóa trang thành ca sĩ nhạc rock cũng tạm được. Nhưng những chuyện đó chỉ được diễn ra trong phòng riêng của Bé Táo! Bí mật tuyệt đối! Chỉ nó và Bé Táo biết với nhau! Nó còn chỉ cho Bé Táo cách nhận biết một con cún bị ốm hay khỏe mạnh. Mũi khô và nóng là ốm. Mũi ươn ướt và mát là khỏe mạnh. Hoàn toàn khác với con người. Nó đưa mũi quẹt thật mạnh vào tấm giẻ lau nhà cho đến khi mũi nóng lên và ram ráp như tờ giấy ráp. Rồi nó làm vẻ thiếu não nhất có thể và lê đi một cách khó nhọc như thể nó không còn chút máu nào trong người khiến Bé Táo hoảng hốt kêu lên: “Ôi chúa ơi! Này Cún, Cún bị ốm đấy! Lại đây để chị chăm sóc!” Và ngay sau đó Bé Táo đi pha sữa, cho cả lòng đỏ và vỏ trứng được nghiền thành bột vào: “Tốt cho răng, Cún ạ! Nhiều chất can xi lắm.” Nói tóm lại, Cún Bụi rất biết tùy cơ ứng biến. Nhiều khi Bé Táo nổi giận vô lý (thỉnh thoảng cô bé vẫn trái khoáy như thế), Cún Bụi quay ngoắt mặt đi không nhìn cô bé trong một, hai hoặc ba ngày liền cho đến khi cô chịu xin lỗi mới thôi. Bé Táo cũng biết xin lỗi cơ đấy. Bù lại, nó quan tâm đến nỗi buồn nhỏ nhất của Bé Táo. Nó nhịn ăn mỗi khi Bé Táo bỏ bữa, lau nước mắt cho Bé Táo mỗi khi Bé Táo khóc. Mỗi khi Bé Táo bị bố mẹ mắng, nó trừng trừng nhìn ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay với vẻ trách móc khiến họ đỏ cả mang tai. Những việc như thế này chú chó nào cũng biết làm thành thạo. Hàng ngày, nó đưa Bé Táo đến trường và đón cô bé về nhà. Nó là một con cún thông minh, biết phân biệt những ước muốn thật sự với những sở thích nhất thời. Nó rất trung thành nhưng độc lập. Nhiều lần nó đã rời nhà Bé Táo để đi thăm Linh Cầu. Người ta không bỏ rơi bạn bè. Không bao giờ. Với bất cứ lý do nào!) Linh Cầu rất vui khi gặp Cún Bụi.

Nó giải thích với Linh Cầu:

- Em ở lại với Bé Táo. Anh cũng biết đấy, Bé Táo là Lợn Rừng của em.
- Chú mày làm thế nào mà “thu phục” được Bé Táo thế?

Cún Bụi mỉm cười rung mấy sợi râu mép. Nó thì thầm:

- Em chỉ làm cho Bé Táo thích em thôi...
- Thế còn bố mẹ con bé? Linh Cầu hỏi lại.

Cún Bụi cười nhẹ:

- Không quan trọng anh à.

- Anh lại không nghĩ như thế. Chú mày còn phải thuần hóa cả hai người đó nữa, nếu chú mày muốn yên thân.

Thỉnh thoảng, nó ở lại với Lợn Rừng một hai ngày để đi lang thang với Linh Cẩu. Ban đầu, Bé Táo giận dữ. Nhưng rồi cô cũng hiểu. Cún Bụi đã để nó được tự do chơi đùa với mấy đứa bạn của nó! Mỗi bên có một cuộc sống riêng: đó là bí mật của tình bạn.

Nhưng bố mẹ Bé Táo lại là chuyện khác.

- Vẫn con chó *ma-cà-rông* chết rắp! Nó lại từ đâu về đấy? Nhìn mà xem, nó bẩn thỉu thế kia! Ngoài phố có bao nhiêu là rận rệp, không khéo nó lại mang hết về nhà này...

Nói xong, bà Tiêu Cay lại mở toang tất cả các cánh cửa cho thoáng như thể khí ga đang rò rỉ và sắp có vụ nổ khí ga đến nơi, rồi lau chùi lia lịa, chạy đua ma-ra-tông với chiếc máy hút bụi. "Ôi! Lông chó đâu mà lấm thế!" và dọn dẹp đến từng mi-li-mét. Thật khác xa với căn hộ ngổn ngang đồ đạc của Lợn Rừng! Ở đây, mọi thứ phải đúng vị trí đã định. Không bao giờ có sự thay đổi vị trí. Cũng may là còn có phòng Bé Táo. Lúc nào Cún Bụi cũng chui vào đấy. Và Bé Táo lúc nào cũng quần quýt không rời Cún Bụi.

Điều đó khiến ông Bồ Hôi bắt đầu cảm thấy bức mình. Càng ngày ông càng trở nên cau có và ít nói hơn.

- Sao chẳng khi nào bố mẹ thấy con đi một mình? Con lúc nào cũng phải mắng theo con chó kè kè bên cạnh à?

Và một cái lừ mắt hằn học chĩa vào Cún Bụi.

- Bực chết đi được với con quái này.

Cún Bụi vẫn chưa biết đó là cái mà người ta gọi là sự ghen tỵ. Ghen tỵ thật là kinh khủng. Vô cùng nguy hiểm.

30. CHUÔNG RIÊNG

Chúng ta đang ở đúng đoạn đã đề cập đến trong chương một của quyển truyện này. Bầu không khí ngày càng trở nên ngột ngạt. Bé Táo kiên quyết tuyệt thực. Cún Bụi cũng thế. Có vẻ như người ta đang âm thầm sắp đặt một việc gì đó. Cún Bụi không biết chuyện gì. Những cơn ác mộng đã vắng bóng từ mấy tháng nay giờ bỗng xuất hiện trở lại. Đêm giờ! Nửa đêm, Cún Bụi giật mình tỉnh giấc la hét. Bé Táo vội chạy đến. Nó nằm xuống giường cô bé, ngủ lại. Cô bé ngồi

bên cạnh, đọc một quyển truyện viết về chuyến phiêu lưu của Ba-din. Bé Táo rất thích *Ba-din phù thủy*. Cô ấy sợ đến phát run lên đồng thời vẫn bật cười thích thú. Thật lý tưởng! Thỉnh thoảng, cô ấy rời mắt khỏi trang sách, đưa tay vuốt ve Cún Bụi và thì thầm: “Phù thủy của chị”. Cún Bụi thở dài khoan khoái. Hai bên ria mép phập phồng.

Nhưng cửa phòng đột nhiên bật mở và “một ngày như mọi ngày” lại bắt đầu:

- Con chó này làm cái gì trên giường của con vậy? Mẹ đã cấm con hàng trăm lần rằng không được cho nó ngủ chung như thế! Chuyện này phải chấm dứt ngay thôi, Táo ạ!

Bé Táo hỏi, giọng nhẹ nhàng:

- Chấm dứt cái gì hả mẹ?

- Chuyện này! Tất cả chuyện này! Bà Tiêu Cay thận trọng trả lời lửng lơ.

Rồi bà bước ra ngay.

Mười phút sau, Bé Táo đưa Cún Bụi vào phòng ăn sáng. Ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay ngừng ngay câu chuyện đang nói dở. Im lặng. Chỉ có tiếng nhai bánh mì nhóp nhép.

Rồi bà Tiêu Cay đột ngột mở đầu:

- Ngày mai cả nhà ta sẽ đi nghỉ mát!

Bé Táo ngược mắt nhìn lên. Cô nhìn bà Tiêu Cay không chớp mắt. Khóe miệng còn đọng một mẩu sô-cô-la đang khô lại.

- Ở đâu hả mẹ? Cuối cùng Bé Táo hỏi.

- Ở bãi biển chứ ở đâu! Cả nhà ta đi Ni-xơ! Ông Bồ Hôi vẫn không nói gì. Bé Táo nhìn ông và bà Tiêu Cay, rồi nhìn mẩu bánh mì đang ăn dở. Trước khi chấm bánh mì vào tách sô-cô-la, Bé Táo hỏi:

- Con Cún có được đi cùng chúng ta không ạ?

Do dự trong giây lát, rồi bà Tiêu Cay vui vẻ đáp:

- Tất nhiên! Nó cũng đi cùng!

Lạ thật! Tự nhiên lại vui vẻ như thế!

Bé Táo gặng hỏi:

- Thật chứ mẹ?

Ông Bồ Hôi đưa tay nhìn đồng hồ, nói xen vào:

- Con không nghe mẹ nói sao?

- Chỉ là... Bé Táo bắt đầu. Nhưng ngay lập tức cô bé bị ngắt lời.

- Chẳng lẽ chúng ta lại bỏ nó ở Pa-ri một mình! Con nghĩ bố mẹ là loại người nào? Con Cún sẽ cùng đi với cả nhà, có thể thôi!

Ông Bồ Hôi nói luôn một tràng.

Bé Táo chờ ông Bồ Hôi nói tiếp. Nó không phải chờ lâu, vì ông Bồ Hôi cầm cái thìa nhỏ xoay xoay trong tay và nói thêm

- Bố chỉ có một điều kiện thế này.

- À... Bé Táo chỉ kêu lên một tiếng, chứ không hỏi điều kiện gì.

- Nó phải ngồi phía sau, trong thùng xe.

Ông Bồ Hôi tiếp tục sau một thoáng im lặng: Như thế tiện hơn, nhớ nó có nôn...

Bé Táo gật đầu:

- Được ạ.

Ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay nhìn nhau. Họ không ngờ Bé Táo có thể dễ dàng đồng ý như thế.

Ông Bồ Hôi đứng lên. Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng trước kỳ nghỉ của ông.

- Con sẽ ngồi sau với con Cún, Bé Táo nói.

Ông Bồ Hôi ngồi xuống:

- Không được

- Tại sao?

- Ngồi như thế là bị cấm.

- Bị cấm thì tại sao bố mẹ lại cho con Cún ngồi?

- Chỉ cấm người thôi chứ chó thì không.

- Ai bảo thế? Bé Táo hỏi lại, để mặc tách sô-cô-la đang nguội trên bàn.

- Luật giao thông. Ông Bồ Hôi trả lời, ông đang bị muộn giờ làm.

Cún Bụi chăm chú theo dõi cuộc nói chuyện. Nó cảm thấy người ta đang định đoạt số phận của nó trong những giây phút này.

Bé Táo nhất định không nhượng bộ. Ông Bồ Hôi chỉ vào đồng hồ phản đối. Bé Táo vẫn giữ nguyên lập trường. Cuối cùng, ông Bồ Hôi đứng lên, cầm chìa khóa tầng hầm rồi bước ra ngoài. Mẩu bánh mì của Bé Táo nằm lăn lóc cạnh tách sô-cô-la như một con cá bị ai vớt bỏ. Bà Tiêu Cay lui vào cổ thủ trong bếp, nói phát ra tiếng đĩa va vào nhau lạnh lạnh.

Từ dưới tầng hầm đi lên, ông Bồ Hôi vác theo một cái thùng gỗ thật to, đặt xuống giữa phòng khách.

- Đây này! Ông Bồ Hôi nói với Bé Táo.

Cái thùng có thể mở ra và đóng lại nhờ một tấm cánh cửa trượt. Cực kỳ khéo léo.

- Thế còn những cái lỗ? Bé Táo hỏi luôn.

- Những cái lỗ gì?

Những cái lỗ để con Cún có thể thở được!

- Ừ nhỉ! Thế mà bố quên bém mất! Ông Bồ Hôi kêu lên, rồi chạy đi lấy cái khoan điện.

Khi những cái lỗ được khoan xong, Bé Táo lại nhắc:

- Không có cửa sổ hả bố? Chẳng nhẽ nó lại đi du lịch trong bóng tối như vậy sao?

- Ừ, một cái cửa sổ nhỏ! Một thôi nhé! Ông Bồ Hôi đồng ý với giọng vui vẻ như anh bồi bàn ở các quán cà phê Pa-ri. Ông đưa máy cưa khoét một vòng tròn, nhanh và gọn không thua những nhân vật trong phim hoạt hình.

Ngôi nhà riêng của Cún Bụi đã có một cái cửa sổ tròn xinh xinh.

Bé Táo đi xung quanh thùng gỗ, tay chống cằm, suy nghĩ một lát rồi phán:

- Con đồng ý!

Ông Bồ Hôi vội giơ cái áo mưa, và phóng nhanh đến chỗ làm. Ông bị muộn ít nhất phải một tiếng.

Và đột nhiên, tất cả đều trở nên vui vẻ. Tách sô-cô-la của Bé Táo đã nguội từ lâu. Bé Táo đưa cho Cún Bụi và Cún Bụi vừa ngoe nguẩy đuôi vừa liếm trực tiếp trong cốc. Bé Táo chạy nhanh vào phòng và mang ra nhiều thứ rất đẹp để trang trí tổ ấm mới của Cún Bụi. Cô trang trí mất một ngày. Trong khi Bé Táo biến thùng gỗ thành một tòa lâu đài nguy nga, lộng lẫy, Cún Bụi nằm nghĩ vãn chờ đến cuộc đi chơi sắp tới. Thế là nó sẽ gặp lại thành phố Ni-xơ! Rồi nó sẽ ra bãi biển đuổi theo bọn hải âu. Nó sẽ làm một chuyến hành hương về thăm bãi rác. Và nó

cũng sẽ đi qua ngôi nhà bà béo tóc vàng đã tưởng nó là con chuột. Chuyện đã thành kỷ niệm, bây giờ hồi tưởng lại thấy thật buồn cười.

Cả một thời thơ ấu... Nó sắp được sống lại thời thơ ấu đó. Dĩ nhiên nó sẽ không đến thăm trại dành cho chó hoang, nhưng ở đó, ở Ni-xơ, nó sẽ nhớ đến Long Xù với tất cả tấm lòng của mình.

31. NÉM QUA CỬA SỔ

Ngày hôm sau. Đến lúc này, ô tô đã lăn bánh được một thời gian khá lâu. Cứ theo những khúc quanh, Cún Bụi biết rõ là họ không chạy đường cao tốc. Mà đúng thế. Trước khi khởi hành, một phiên họp ngắn của bộ tham mưu đã diễn ra. Ông Bồ Hôi tuyên bố:

- Ta không theo đường cao tốc mà đi theo những con đường nhỏ: như thế có vẻ “*du lịch*” hơn.

- Và “*kinh tế*” nữa, bà Tiêu Cay thêm vào.

- Con đồng ý. Bé Táo ủng hộ, với nó, đường nào cũng như nhau mà thôi.

Đường đi khá quanh co, Cún Bụi cũng hơi lo lắng. Ngoài điều đó ra, nó cảm thấy sung sướng như vua. Tổ ấm của nó rất rộng, trang trí vô cùng đẹp và tấm nệm nó đang nằm còn êm hơn ghế ô tô. Tính kỹ lại, nằm trong thùng xe thoải mái hơn nhiều. Nó không phải nghe tiếng kêu the thé của bà Tiêu Cay, lời cầu nhàu của ông Bồ Hôi. Lúc này có lẽ ông ta đang bắt đầu gây sự với những người lái xe khác. Chỉ có Bé Táo khiến nó nhớ. Nhưng mỗi lần ô tô dừng lại, cửa thùng xe mở ra, căn biệt thự của nó cũng được mở, Bé Táo lại chạy đến, tóc bù xù, hai má ửng đỏ vì nắng nóng. Rồi đến những cái hôn tới tấp như thể chúng đã xa nhau mười năm. Sau đó, Cún Bụi giơ chân lên và xịt vào một gốc cây. Xong xuôi, nó tung tăng đuổi theo năm sáu hướng sức nức mùi hương thôn dã. Nó tha hồ chạy ngoằn ngoèo như số tám như những ngày còn bé táo. Ôi, cỏ... Ôi! Mùi hương của cỏ... Nhưng Bé Táo đã gọi. Lại những vòng tay của Bé Táo, lại trở về với tổ ấm và thùng xe đóng lại. Lại tiếp tục đi. Từ khi khởi hành, ô tô đã dừng lại hai, ba lần như vậy. Có lẽ bây giờ họ đã xa Pa-ri lắm rồi. Họ đang ở miền Trung nước Pháp. Đường sá quanh co đến chóng mặt. Cún Bụi chưa bị nôn quả là một phép lạ. Lúc nào ô tô cũng dừng đúng lúc. Cún Bụi cho là: “Nhờ Bé Táo”. Cô ấy hiểu Cún Bụi...

Một lần nữa ô tô lại dừng. Và chương trình hoạt động của Cún Bụi lặp lại hết như mấy lần trước. Chỉ có mùi của Miền Trung, nhưng đã thoang thoảng mùi miền Nam quen thuộc, Cún Bụi thầm nghĩ: “Thế là ta đã đi được già nửa đường rồi”. Vả lại, trời cũng bắt đầu tối. Ô tô dừng ở một bãi đỗ xe để tiếp đầy xăng, mua thức ăn và làm một vài động tác thể dục. Ông Bồ Hôi khom lưng, chạm ngón tay vào mũi bạn chân rồi đan chéo ngón tay ra sau đầu, quay mình sang phải sang

trái rồi thở phì phò như ống bễ. Sau cùng, ông nhảy tại chỗ và dẫm vào khoảng không. Trong bãi cỏ có rất nhiều xe tải chở hàng đang đỗ. Đó quả thực là những khối sắt khổng lồ đang bốc khói phì phì. Ông Bồ Hôi đang trò chuyện rôm rả với hai ba bác tài xế. Bà Tiêu Cay ngủ gà ngủ gật trong ô tô Bé Táo và Cún Bụi chơi trốn tìm trong các bụi cây quanh đấy. Lần nào Cún Bụi cũng tìm được Bé Táo ngay, nhưng thỉnh thoảng nó cũng giả vờ nhầm lẫn.

Có tiếng còi xe. Lại đi thôi. Ông Bồ Hôi đã trang bị một cái còi của Ý có mười hai âm điệu không thể lẫn với tiếng còi của những ô tô khác. Bé Táo đưa Cún Bụi vào “biệt thự”, đóng cửa thùng xe và ô tô bắt đầu mở máy. Nhưng đột nhiên, cửa thùng xe lại mở rồi cánh cửa “biệt thự” cũng mở. Hai bàn tay có đeo găng da trùm một cái chần lên Cún Bụi. Nó chưa kịp vùng vẫy thì đã bị nhấc bổng lên. Cửa thùng xe nhẹ nhàng đóng lại và Cún Bụi sợ lạnh toát người khi nghe thấy ô tô của ông Bồ Hôi từ từ lăn bánh, như thể không có chuyện gì xảy ra. Nó cố giãy giụa, định sửa lên. Nhưng không được. Tiếng sửa của nó bị tấm chần dập tắt. Mọi việc diễn ra trong chớp mắt, trong tĩnh lặng tuyệt đối. Bé Táo đã bước lên ô tô. Ông Bồ Hôi đã ngồi vào tay lái. Cún Bụi không nhìn thấy gì. Kẻ lạ mặt đã ôm nó cũng bắt đầu chạy. Hắn ta trèo lên hai, ba bậc sắt. Một cánh cửa mở ra rồi đóng sập lại. Có tiếng máy nổ. Tiếng động cơ rú lên ầm ầm như sấm. Qua tiếng máy ầm ầm, Cún Bụi nghe thấy hai người đang nói chuyện rồi phá lên cười. Nó bị giữ chặt đến nỗi không tài nào nhúc nhích được. Nó sợ bị ngạt dưới tấm chần này. Hai chiếc găng tay bằng da vừa rồi khiến nó nhớ lại những chiếc găng tay tương tự. Trại chó hoang! Những nhân viên của trại! Chỉ cần nhớ đến nơi đó thôi cũng khiến nó cảm thấy như có một lưỡi kiếm to lạnh buốt xuyên qua người. Sợ đến mức vãi cả đái ngay trên đuôi của kẻ lạ mặt đang giữ chặt nó. Anh ta kêu một tiếng giận dữ còn người tài xế kia phá lên cười ha hả. Thế là Cún Bụi bay ra. Thật sự nó đang bay! Nó bị ném qua cửa sổ, mạnh đến nỗi tấm chần tung ra. Và khi mở mắt ra được, Cún Bụi thấy mình đang bay lơ lửng giữa trời. Điều đầu tiên nó nhìn thấy, đó là mặt đất đang gần lại với một tốc độ chóng mặt. Cún Bụi nhắm mắt. Một cú va chạm mạnh đến choáng váng. Nó lăn xuống hố và nảy bật lên như chiếc tủ lạnh ở bãi rác dạo nào. Sau cùng, nó ngất đi.

32. TRÊN ĐƯỜNG GIÓ BỤI

Khi nó tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống. Một đêm trăng sáng vằng vặc. Thoạt đầu, Cún Bụi không cử động. Nó rất sợ mình bị gãy cái xương nào. Thêm vào đó là nỗi thất vọng. Bởi nó không cần phải suy nghĩ nhiều cũng hiểu được một sự thật hiển nhiên: người ta vứt bỏ nó. Như hàng nghìn con chó khác trong những dịp hè. Chính ông Bồ Hôi đã giở trò độc ác này. Ông ta đã nhờ hai tài xế xe tải thực hiện. Với sự thông đồng của bà Tiêu Cay giả vờ nằm ngủ trên ô tô. Họ làm thế vì ghen tị. Họ thậm thụt bàn bạc với nhau từ mấy ngày nay. Không còn nghi

ngờ gì nữa. Và Bé Táo hoàn toàn không biết gì. Chúa ơi! Bé Táo! Cô ấy sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy thùng gỗ trống trơn? Và hai người đó sẽ nói gì với Bé Táo?

Dần dần. Cún Bụi cảm nhận trong lòng nó xuất hiện một điều gì đó khác với sự hoảng hốt ban đầu. Một tình cảm gì đó giúp nó suy nghĩ rất nhanh và sáng suốt lạ thường. Và điều đó giúp nó ấm lòng. Giận dữ. Giận dữ thật sự. “Có lẽ đó là điều mà con người vẫn gọi là cơn đại chướng?” Cún Bụi nghĩ thầm. Và cùng với đó là mong muốn báo thù. Ý nghĩ báo thù khiến sức mạnh của nó tăng lên gấp bội. Nó tung mình lên, bất cần biết mình đã làm điều đó như thế nào.

Nó đứng thẳng dậy. Không, không có xương nào bị gãy. Từ dưới hố, nó nhảy ba bước lên mặt đường. Có thể vì rơi vào đám cỏ và bụi cây nên nó cảm thấy đỡ đau hơn. Nó đứng lặng lẽ dưới ánh trăng. Làm gì bây giờ? Đuổi theo họ hay quay về Pa-ri? Nó suy nghĩ. Rất nhanh. Và nó quyết định: Pa-ri! Nó chỉ nghĩ đến báo thù. Ngay từ giây phút này, đầu óc nó đã sẵn sàng cho chuyện đó. Nó bước ra giữa đường. Mũi nó xuống lớp nhựa đường để tìm. Tìm cái gì? Mùi của chính nó. “Đúng thế! Ông Bồ Hôi ạ! Ông có biết tại sao bọn chó chúng tôi cứ gặm bánh xe ô tô là giờ chân lên để xịt không? Để luôn tìm được những nơi đã đi qua. Đây là “bí kíp” mà Linh Cầu đã truyền cho tôi đấy. Chắc chắn ông sẽ là một trong những kẻ ngốc chỉ biết thốt lên thán phục khi nhìn một con chó bị bỏ rơi vượt hàng nghìn ki-lô-mét để tìm về nhà chủ cũ. Ngu xuẩn! Đúng là con người không hề có chút tưởng tượng nào...” Vừa nghĩ Cún Bụi vừa đưa mũi tìm mùi của chính mình trong vô vàn các mùi khác. Nó kiên nhẫn tìm kiếm. Nó biết nó sẽ tìm được. Và khi đã tìm được rồi... “Khi tôi đã tìm được rồi, thưa ông Bồ Hôi, ông cứ tin đi, tôi sẽ theo đến cùng. Hàng triệu triệu mũi tỏa thành một mạng lưới bao khắp hành tinh này chính là hệ thống thông tin địa lý của họ hàng nhà chó chúng tôi đấy, ông Bồ Hôi ạ! Chẳng cần bản đồ, chẳng cần cột mốc chỉ đường, chẳng cần hỏi đường ai: một khi đã nắm được đầu dây, chúng tôi nhất định không buông ra. Và ông Bồ Hôi ạ, tôi cũng xin thưa với ông, đầu dây ấy, tôi nắm được rồi!”

33. DƯỚI BÓNG ÔNG ANH LINH CẦU

Mười một ngày sau, vào khoảng sáu giờ sáng, có tiếng cào cửa nhà Lợn Rừng, Linh Cầu vĩnh tai nghe ngóng. Lại có tiếng cào nữa. Lợn Rừng cũng vừa thức dậy, đi ra mở cửa.

- Ơ, hóa ra là chú mày à? Nhưng sao chú mày lại trong tình trạng như vậy? Thôi, vào nhà đi đã.

Cún Bụi bước vào. Nó chạy một mạch xuống bếp, uống liền hai lít nước và chén sạch chỗ thức ăn của Linh Cầu. Sau đó không cần đến ba mươi giây, Cún Bụi đã trình bày cho Linh Cầu hiểu chuyện gì xảy ra. “Thì trước đây chẳng phải anh đã

khuyến cáo nên đề phòng hai con người ấy là gì!", Linh Cầu thì thầm. Nhưng nó giữ cho riêng mình. Không nên xát muối vào vết thương của thằng bé.

Linh Cầu thì hỏi:

- Thế bây giờ chú mày định làm gì?

Cún Bụi trình bày kế hoạch của mình trong hai câu ngắn gọn. Rất đơn giản, nhưng cũng rất khủng khiếp. Chưa bao giờ Linh Cầu thấy mắt Cún Bụi ánh lên như vậy. Chưa bao giờ Linh Cầu được nghe một giọng nói đầy uy lực như vậy.

- Khi nào thì khởi sự? Linh Cầu hỏi.

- Ngay bây giờ!

- Không được! Trước hết chú mày cần được chăm sóc và nghỉ ngơi.

Cún Bụi do dự một lát.

- Anh nói đúng, Cún Bụi thừa nhận. Em phải lấy lại sức đã.

- Này Cún Bụi! Lại đây một chút xem nào!

Đó là tiếng của Lợn Rừng. Ông ấy đã chuẩn bị sẵn một chậu nước tắm. Thường thì Cún Bụi không mặn mà lắm với chuyện tắm tấp. Nhưng Lợn Rừng cố ép.

- Lại đây. Không có gì đâu, tắm rửa sẽ làm chú mày khỏe ngay thôi.

Mà đúng thật, nước ấm giúp Cún Bụi thư giãn, và Lợn Rừng nói rất dịu dàng:

- Đưa chân ra nào... Ái chà! Chú mày cừ thật!

Tắm xong, Lợn Rừng bế Cún Bụi ra khỏi chậu và lấy khăn lau khắp người nó, vừa lau vừa ca ngợi lòng dũng cảm, sự dẻo dai, lòng trung thành và rất nhiều điều dễ chịu khác. Giọng Lợn Rừng trầm ấm và sâu lắng. Nó ép sát vào ngực Lợn Rừng nên có cảm giác giọng nói của Lợn Rừng đang vang lên từ bên trong. Thật yên lòng. Gần giống giọng của Bé Táo khi cô an ủi Cún Bụi trong lần gặp gỡ tại trại chó hoang, hay như lời cầu nhàu của Mồm Đen để ngủ. Nhắc đến chuyện ngủ, Cún Bụi thấy hai mi mắt trĩu xuống. "Bây giờ mình không được phép ngủ, mình phải đi ngay lập tức." Nhưng, trong khi Cún Bụi nói như vậy, nó cảm thấy trong miệng nó thoang thoảng một vị rất lạ nhưng cũng rất quen. Vị hạt dẻ. Nó ngay lập tức nhận ra. Vị sữa từ bầu vú Mồm Đen. Không bao giờ quên được. Giọng nói quen thuộc ấy thì thầm: "Đừng vội vàng. Hãy nghỉ ngơi lấy sức! Phải thật khỏe thì mới làm được những việc cần làm – Vâng, Cún Bụi trả lời, nhưng chị phải ở lại đây trong khi em ngủ. – Chị sẽ ở lại, đừng lo nghĩ gì em nhé, em sẽ không gặp ác mộng đâu, Mồm Đen thì thầm. – Vâng, em ngủ đây". Cún Bụi trả lời, nhưng thực ra Cún Bụi đã ngủ say từ lâu rồi.

34. NHỮNG NGƯỜI BẠN

Khi Cún Bụi tỉnh dậy, căn nhà vắng lặng. Trong bếp, một đĩa đựng cơm và thịt đang đợi nó. Chỉ một loáng, chiếc đĩa đã sạch bóng như chưa từng đựng gì bên trong. Đã khá hơn nhiều. Nó cảm thấy sức lực đã phục hồi. Bắt tay vào việc thôi. Dễ chừng nó đã ngủ đến hay, ba tiếng đồng hồ rồi. Thế nên không được chậm thêm phút nào nữa. Và cơn giận lại ùa về. Vẫn là cơn giận hôm nọ, hôm nó tỉnh lại sau khi rơi xuống hố. Giận quá mất khôn. Vậy nên nó bắt đầu đi trả thù. Nhưng ngay khi nó chuẩn bị đi, cửa nhà chợt mở ra. Và Linh Cầu bước vào:

- Thế nào? Chú mày tỉnh rồi à?

- Vâng. Cún Bụi trả lời. Giờ em phải đi trả thù ngay.

Nhưng khi chuẩn bị bước đi, nó hỏi:

- Anh này, em đã ngủ trong bao lâu rồi nhỉ?

- Hai ngày.

- Cái gì ạ?

- Chính xác là hai ngày hai đêm. Hôm nay là buổi sáng ngày thứ ba đấy.

Cún Bụi nghĩ thầm: “Không thể như thế được!” Rồi nó làm một bài tính nhẩm: “Từ Ni-xơ đi bộ về mất mười một ngày, thêm hai ngày để ngủ là mười ba. Mà để làm xong việc kia ít nhất cũng phải một tuần. Đến lúc đó thì họ đã về nhà từ lâu rồi. Thế đấy. Hồng rồi! Mình không còn thời gian nữa”

Nhìn thấy nét mặt nhăn nhó của Cún Bụi, Linh Cầu hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Em đã mất quá nhiều thời gian. Lẽ ra anh phải đánh thức em chứ!

Không bao giờ! Chẳng có ai đi bộ mấy trăm cây số mà không cần ngủ đâu.

- Anh không hiểu rồi, Cún Bụi tức tối trả lời. Em chẳng còn bao nhiêu thời gian để làm mọi chuyện.

- Nếu có ai giúp đỡ chú mày thì sao? Linh Cầu nhẹ nhàng đề xuất.

- Không được. Đây là việc của riêng em. Cún Bụi thoáng do dự.

- Được thôi, chú mày sẽ ra lệnh, còn chúng tá sẽ thi hành.

Cún Bụi nhú mày:

- Nhưng *chúng ta* là ai?

- Những người bạn, Linh Cầu đáp.

Câu trả lời chung chung. Những “người bạn” của Linh Cầu là toàn thể cư dân bốn chân của thành phố Pa-ri. Lời đề nghị thật hấp dẫn: có họ giúp thì chỉ một loáng là xong (và hoàn thành cực kỳ tốt!) Nhưng không, không được.

- Tập hợp được họ thì quá muộn rồi.

- Nhưng giả sử họ đã tập hợp đầy đủ rồi thì sao?

Nói xong Linh Cầu thản nhiên đi thẳng xuống nhà bếp:

- Chú mày xơi hết rồi à? Giỏi thật! Cám ơn nhé! Lẽ ra chú mày nên chừa lại cho anh một ít.

Cún Bụi cũng theo xuống bếp, tiu nguỉu cụp đuôi xuống, Linh Cầu cười phá lên:

- Không, anh đùa đấy, đó là phần của chú mày mà.

Rồi anh dùng mõm mở tủ bếp lấy một hộp thức ăn khô, vừa nhai vừa trầm tư suy nghĩ.

Cún Bụi bước lại gần, giọng ngập ngừng:

- Anh Linh Cầu này, anh vừa bảo “giả sử họ đã tập hợp đầy đủ rồi thì sao?”, nghĩa là thế nào?

Linh Cầu giả vờ giật mình

- Hả? Ừ, anh quên bég mất. Chú mày cứ mở cửa ra mà xem.

Mặc dù rất thắc mắc nhưng Cún Bụi vẫn đi ra mở cửa. Nó hoảng hốt nhảy lùi một bước. Anh chàng I-ta-li đang ngồi đối diện với nó, trên tấm chùi chân ngoài bậc cửa, chiếc đuôi dài quấn quanh chân. Vết thương bỗng nhiên trỗi dậy trên má nó. Nhưng I-ta-li vẫn bình tĩnh. Anh chải chuốt như thường lệ, cái nơ hình con bướm thắt gọn ghẽ trên chiếc yếm trắng tinh. Anh luôn nở một nụ cười kín đáo như muốn nói: “Chào, bạn thân mến, bạn có khỏe không?” Phải hết sức cố gắng Cún Bụi mới bước lại gần I-ta-li được và giơ chân trước tỏ ý thân thiện. I-ta-li cúi xuống và cọ đầu vào ngực Cún Bụi, miệng kêu gừ gừ. Sau đó anh quay mặt ra phía cửa, meo lên một tiếng thật dài như cơn lốc nhỏ trong cầu thang. Cô nàng Ai Cập xuất hiện, rồi đến Nghệ Sĩ và sau họ có đến ba mươi con chó và mèo, đủ mọi sắc lông, đủ mọi kích cỡ, nhưng tất cả đều là bạn của Linh Cầu. Cún Bụi cũng biết mặt một số trong đám ấy. Chẳng hạn như anh Pha-kia, một anh bác-giê Đức của ông chủ công ty thuốc lá nhà bên, anh chàng luôn bị điên đầu khi buộc phải phân biệt đâu là khách hàng, đâu là ăn trộm. “Tôi không thể nhớ được, tôi không biết phải cần ai, do vậy, tôi chẳng cần ai cả.”

Căn nhà của Lợn Rừng trở nên chật cứng. Phần lớn các con vật có mặt ở đây cũng từng rơi vào hoàn cảnh tương tự như Cún Bụi, bị chủ bỏ rơi trong dịp nghỉ

hè. Đợi khi nào báo thù ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay xong, tất cả sẽ đến tính sổ những ông bà chủ khác.

Cún Bụi nói:

- Đồng ý. Cứ giao hẹn như thế nhé!
- Thế nào chúng ta xuất quân chứ? Linh Cầu đề nghị.
- Xuất phát!

35. TÍNH SỐ

Thế là ngay buổi chiều hôm ấy, tất cả kéo nhau đi qua một thành phố Pa-ri vắng tanh của tuần lễ nghỉ hè. Chúng nối đuôi nhau đi theo hàng một. Cả một đại đội chó và mèo. Vớ vẩn hiền lành vô tội. Người ta có thể nói rằng thành phố này thuộc về chúng (Thuộc về chúng và một vài tên trộm sẽ đi nghỉ muộn hơn). Giéc-manh, một anh bạn từ thời thơ ấu của Linh Cầu, một đấu sỹ quyền anh lực lưỡng đang ung dung vác một cái bọc thật to. Nghệ Sĩ chạy lon ton bên cạnh. “Chạy lon ton” không phải là một từ dùng chuẩn xác. Phải nói là “*lượn đi như sóng cuộn nhịp nhàng*” như một chú báo đen thì đúng hơn.

Cô nàng Ai Cập và I-ta-li đi đầu, giữa Cún Bụi và Linh Cầu. Và đám diều binh không hề gây ra bất kỳ tiếng động nào, như một con chim ưng lượn trên đầu một con mồi.

- Đây rồi, ở chỗ này! Cún Bụi ra hiệu.

Linh Cầu liếc nhìn ngôi nhà của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay, ra vẻ thích chí:

- Rất sang trọng. Mới toanh. Rất đẹp. Phải thế không I-ta-li?

Cô nàng Ai Cập đi một mình vào trong sân, đầu ngẩng cao, đuôi dựng thẳng, ra vẻ rất thông thạo khu nhà. Một lát sau, cô nàng quay ra, nháy mắt ra hiệu: “Không ai cập cả... Vào đi!” Lập tức hai chú mèo nhảy tót lên cành cây gần đấy. Một bác Đô-gơ già cả có giọng sữa ồm ồm nằm ung dung trước cửa tòa nhà để cảnh giới. Nhưng tay còn lại ừa vào trong sân. Cún Bụi phòng lên mái gian nhà để thùng rác dẫn đường, rồi nó nhảy phóc lên nóc căn hộ của người gác cổng. Bà này đang mải mê xem một bộ phim chiến tranh vốn nhiều tiếng động ồn ào nên không hay biết những việc đang xảy ra bên ngoài.

- Giéc-manh! Linh Cầu gọi.

Giéc-manh đặt cái bao to xuống đất và nhảy hai bước. Tất cả đã ở trên mái nhà.

Chỉ vào cánh cửa nhà bếp. Linh Cầu hỏi:

- Liệu có chơi được cái cửa này không? Cánh cửa được khóa chặt nhưng nó không có lưới sắt bảo vệ. Ông Bồ Hôi đã chắc mẩm: “Quá nhỏ đối với một tên trộm”.

Giéc-manh cúi đầu, cụp hai tai xuống rồi húc mạnh về phía trước: cửa kính vỡ toang.

- Đáng lẽ tôi có thể tông luôn vào cửa chính. Giéc-manh nói với vẻ thất vọng.

- Cửa chính được bọc sắt đấy, Cún Bụi trả lời.

- Thế thì sao?

36. TRẬN OANH KÍCH TRẦN CHÂU CẢNG

Căn hộ vắng ngắt và im lìm. Bao trùm khắp nơi là một mùi sạch sẽ đến mức ai cũng phải hạ thấp giọng. Đầu tiên, tất cả chia nhau đi xem các nơi, đi nhón chân và im lặng. Từ nhà bếp đến phòng ăn với chiếc bàn được đánh véc-ni, ghế bành và tràng kỷ có phủ khăn. Ở một góc phòng, chiếc ti vi mới toanh, tủ đựng bát đĩa Hen-ri II hình như để trưng bày hơn là để đựng bát đĩa, tủ sách đầy những bộ từ điển bách khoa chưa bao giờ đọc đến, những chiếc gạt tàn chưa bao giờ đựng tàn thuốc lá, hàng chục món đồ xinh xinh để bày trên các ngăn tủ cho đẹp mắt, cái lò sưởi giả sạch bóng vì chưa bao giờ đốt lửa. Những cánh cửa chớp đóng kín chỉ để lọt một ít ánh sáng vừa đủ tạo nên một khung cảnh như trong nhà thờ. Bước trên tấm thảm lông xoắn tít bà Tiêu Cay đã cất công giặt giũ thơm phức ngay trước khi lên đường đi nghỉ, ai nấy đều có cảm giác như bước trên mây. Trong phòng ngủ của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay, chiếc giường to rực sáng như mặt trời lúc rạng đông. Đầu giường được bọc bằng sa tanh màu hồng sẫm như màu của rèm cửa, mỏng và nhẹ như lớp voan che mặt cô dâu. Mấy quả tạ và dụng cụ thể thao của ông Bồ Hôi được xếp thành hàng cạnh tủ quần áo. Phòng tắm kể bên sạch đến mức vừa bước vào, người ta đã thấy bóng của mình phản chiếu khắp nơi: trên gương, dưới sàn gạch, trên lớp men bồn tắm, trên thành máy giặt và cả trên mặt tường sơn. Nhiều đến chóng mặt. Người ta tưởng như bước vào khoảng trống rỗng với một đám hỗn độn những bản sao của chính mình.

Phòng Bé Táo thì trái ngược hoàn toàn. Gần như không có đồ vật nào. Gối, rèm cửa và ga trải giường đã biến mất. Tấm thảm lông gấu tổng hợp mà Bé Táo thường đặt chân lên mỗi sáng thức dậy cũng không còn ở chỗ cũ. Mặc cho bà Tiêu Cay phản đối, những thứ đó đã bị Bé Táo trưng dụng để làm đẹp cho tổ ấm của Cún Bụi. Cún Bụi cảm thấy tim mình thất lại. Cơn giận trong lồng ngực nó cũng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Vậy là bây giờ cả bọn đã tập hợp trong phòng khách kiêm phòng ăn. Mọi con mắt đổ dồn về phía Cún Bụi.

Linh Cầu hỏi:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu từ đâu?

Cún Bụi đảo mắt nhìn một vòng, có vẻ do dự.

Linh Cầu đề nghị:

- Hay là bắt đầu như thế này nhé?

Linh Cầu thả nhẹ chiếc gạt tàn bằng thủy tinh xuống bề lõm sứt. Chỉ trong chớp mắt, chiếc gạt tàn vỡ tan tành.

Phát súng lệnh đã nổ.

I-ta-li đưa chân phải lên cao. Một chiếc móng nhọn hoắt xòe ra: chỉ cần một cú nhảy, mười chú mèo khác đã phóng lên tới đỉnh rèm cửa. Rồi chúng thả người rơi tự do trong tiếng vải xé sột soạt thật đều. Tấm rèm cửa rách tươm, bọn mèo quay sang tấn công lớp vải bọc ghế bành.

- Chú ý, tất cả hãy cẩn thận!

Đó là Giéc-manh và Pha-kia lên tiếng cảnh báo. Chúng đang lách mõm vào khe hở giữa bức tường và tủ đựng bát đĩa. Chúng biến mất sau chiếc tủ và nhắc lại lời cảnh báo:

- Mọi người chú ý và tránh xa!

Cái tủ lắc lư nhưng không đổ. Sau đó nó lao đảo đổ rầm xuống, đè bẹp chiếc bàn. Tòa nhà rung lên tưởng như sắp sụp đổ đến nơi.

Linh Cầu phản đối:

- Ôi không! Đập từng chiếc có phải sướng tay hơn không?

Cún Bụi mời nhiệt tình:

- Anh muốn bát đĩa khác phải không? Anh cứ vào nhà bếp đi.

Mà sướng tay thật. Từng cái đĩa, từng cái cốc, từng cái chai được thả xuống sàn gạch nhà bếp. Bát đĩa vỡ kêu loảng xoảng. Đĩa và cốc. Cốc và chai. Những chai rượu quý mà ông Bồ Hôi đã cẩn thận mang từ dưới hầm lên vì sợ làm phiền cho bọn trộm. Một bác chó xù già lặng lẽ và tỉ mỉ cạy tung cửa lò nướng. Sau đó bác ta nhảy lên trên, rồi dùng hết sức đè chiếc bản lề gãy rời ra. Giéc-manh cũng đang hỏi thăm sức khỏe cánh cửa tủ lạnh. Cậu ta cúi đầu, húc mạnh cho đến khi có tiếng rắc vang lên. Hơi rượu nồng nàn khiến mọi người đều thấy vui vẻ. Khi tất cả quay ra phòng ăn kiêm phòng khách, tuyết rơi trắng xóa! Đám mèo đã xử lý những chiếc gối lông vũ cuối cùng. Đó là một cảnh tượng vô cùng đẹp mà I-ta-li vừa lim dim vừa say sưa chiêm ngưỡng. Trong lúc này, cô nàng Ai Cập đang chăm

chú giở cuốn *Đại từ điển bách khoa về cây và hoa*. Cô nàng thấm nước bọt vào chân và giở từng trang. Xem xong trang nào là cô nàng lập tức xé luôn trang ấy. Hàng trăm trang bị xé. Trong một thoáng, Cún Bụi đứng bất động để chiêm ngưỡng cảnh tượng này. Giéc-manh dùng đầu húc vào từng ô cửa kính. Anh ta làm việc kiên nhẫn, có hệ thống và rất gọn ghẽ. Những chú mèo khác đang xòe móng xé những đường ngang dọc trên đồng đĩa CD của ông Bồ Hôi. Linh Cầu nhìn về phía chiếc ti vi kín đáo ra hiệu cho I-ta-li.

I-ta-li gật đầu. Linh Cầu đi vòng ra sau, giơ chân lên và xịt rất lâu vào bên trong. Xong xuôi đâu đấy, cả bọn ngồi trước chiếc máy thu hình và I-ta-li bật điện. Kết quả đúng như mong đợi. Một ngôi sao đủ màu lóe trên màn hình rồi một tiếng nổ giòn ghẹt vang lên, một cuộn khói đen dày đặc tỏa ra và không ai nhìn thấy gì nữa. Bên dưới, trên màn hình ti vi của bà gác cổng, phi cơ Nhật đang dội bom căn cứ hải quân Mỹ ở Trân Châu Cảng gây ra những tổn thương tương tự. Muội khói bám vào tường, vào thảm trải sàn: cả bọn ho sù sụ và dụi mắt lia lịa, mặt mày ai cũng đen nhẻm như thợ lò. Thật là một dịp tuyệt vời để cùng nhau tắm tập thể trong cái bồn tắm mà Linh Cầu đang vắn nước chảy vào. Trong khi mọi người còn mải lợi bì bõm và té nước vào nhau thì Linh Cầu, Giéc-manh và Pha-kia cho đồ vào máy giặt. Nhưng chúng không cho quần áo vào máy giặt. Chúng cho tất cả dao, thìa, nĩa, giày, đồ mỹ nghệ sứ, lọ đựng mứt và cả mấy quả tạ của ông Bồ Hôi vào đó. Cắm điện. Tiếng ồn inh tai khiến tất cả phải trốn thật nhanh vào phòng ông Bồ Hôi và Tiêu Cay. Tắm phủ giường bằng xa-tanh không thể lau khô người thì đã có ga trải giường và mấy cái chăn. Tiếp theo là tủ quần áo bấy giờ đã mở toang với những bộ váy dạ tiệc sang trọng. Chúng lôi tất cả quần áo xuống. Cô nàng Ai Cập diện một chiếc váy cưới. Trông cô thật tuyệt. Đó là điều mà ta có thể đọc được trong ánh mắt của I-ta-li. Anh chàng cũng vừa tìm được một cái nơ hình con bướm thực sự trong chiếc tủ quần áo hiện đang trống hơ trống hoắc.

Nhưng Nghệ Sĩ, anh ta đang ở đâu nhỉ?

- Này, Nghệ Sĩ! Nghệ Sĩ!

Im lặng. Tất cả vểnh tai nghe ngóng. Không có tiếng đáp lại. Ai nấy nhìn nhau, lo lắng.

- Tôi tin mình biết tay ấy đang làm gì!

Nói xong, Giéc-manh chạy bổ ra hành lang. Cả bọn ùn ùn chạy theo. Đúng lúc đó, chiếc máy giặt nổ ầm một tiếng. Đúng vào lúc chuyển sang chế độ vắt. Mọi người ôm đầu nằm ép bụng xuống sàn nhà. Dao, đĩa bay vun vút ra bốn phía. Có chiếc cắm cả lên trần nhà. Trong cơn co giật cuối cùng, chiếc máy giặt nôn ra một đồng mứt và phun mấy quả tạ đập trúng tường rồi rơi vào bồn tắm làm vỡ tan lớp men sứ bên ngoài. Cuối cùng Cún Bụi cũng mở mắt. Cảnh tượng đầu tiên Cún

Bụi trông thấy đó là Linh Cầu ngồi trước mặt nó, một con dao cán sừng đâm vào ngực Linh Cầu.

Nó hét lên:

- Anh Linh Cầu!...

Linh Cầu trả lời:

- Oii?

- Con dao, Cún Bụi ấp úng, con dao trên ngực anh...

- Ừ, con dao, đúng là con dao... Linh Cầu nhìn xuống ngực và ngã gục xuống.

Cún Bụi chạy bổ nhào đến, kêu thất thanh:

- KHÔÔÔÔÔÔÔÔÔÔÔNG!

Nhưng Linh Cầu dặng hai chân ra và cười ha hả. Con dao rơi cạch xuống đất. Lại một trò đùa. Rất thú vị.

Bây giờ cả bọn đang ngồi trước phòng Bé Táo.

Giéc-manh gọi to:

- Ê này, Nghệ Sĩ! Chúng tớ vào được chứ?

Im lặng.

- Này! Chúng tớ có thể vào xem một chút được không?

Cánh cửa hé mở. I-ta-li đưa chân đẩy nhẹ. Cửa phòng mở ra. Tất cả đồng loạt thốt lên trầm trồ thán phục. Là nơi duy nhất không bị tấn công, căn phòng của Bé Táo rực rỡ ngoài sức tưởng tượng. Chỗ nào cũng có hoa. Một chiếc cầu vồng được kết từ hoa và lông công tạo nên một thứ ánh sáng vừa êm dịu vừa sinh động cho cả căn phòng.

Linh Cầu khen:

- Theo mình thì hơi quá “*miu miu*” đấy. Nhưng trông rất đẹp.

Giường được phủ bằng một chiếc khăn màu lam ngọc, và được viền bằng những chiếc gối tựa tựa Trung Quốc. Dưới sàn nhà là một tấm thảm lông dày đến mức một con *Chi-hua-hua* lơ đãng có thể dễ dàng bị lạc đường trong phòng khách do Nghệ Sĩ cẩn thận cắt ra trước khi ti vi nổ tung. Đầu và đuôi của Nghệ Sĩ nhô lên trên đám lông dày. Đầu anh quay lia lịa để kiểm tra lần cuối. Đuôi vẩy với vẻ khó chịu. Nghệ Sĩ không hoàn toàn hài lòng. Có điều gì đó khiến anh thấy chướng mắt. Bỗng nhiên Nghệ Sĩ nhìn về phía chiếc bàn cạnh giường ngủ. Anh đã tìm ra! Anh

nhẹ nhàng nhảy lên bàn. Anh đẩy hai lọ hoa xa nhau và nhảy xuống. Như thể màn sân khấu đã được mở ra: giữa hai lọ hoa là một bức chân dung. Cún Bụi kêu lên:

- Ơ, đó là em!

Đúng! Đúng là chân dung Cún Bụi.

Đúng! Đúng là chân dung Cún Bụi. Chân dung Cún Bụi đang nằm ngủ. Một Cún Bụi rất xinh trai, một Cún Bụi mà lẽ ra mọi người có thể gặp trong thực tế, nếu như tạo hóa khi cho Cún Bụi ra đời khéo tay hơn một chút. Tuy nhiên, tranh và nguyên mẫu rất giống nhau.

- Lợn Rừng đã vẽ bức tranh này trong lúc em ngủ, Linh Cầu giải thích. Bọn anh nghĩ là treo bức chân dung này trong phòng Bé Táo là hợp tình hợp cảnh hơn cả.

Mọi người trèo lên nhau để nhìn cho rõ. Nhưng không một ai bước vào vì sợ làm bẩn sàn nhà.

37. VÀ BÂY GIỜ, CÚN BỤI ĐỢI HỌ VỀ

Cún Bụi cũng không đi vào. Nó nằm trước cửa phòng và đợi. Đợi cái gì? Đợi ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay trở về. Dĩ nhiên nó cũng muốn gặp lại Bé Táo. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ khiến tim nó như thắt lại. Nhưng nó muốn nhìn thấy phản ứng của ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay trước sự trả thù của nó. Bà Tiêu Cay nhất định sẽ ngất xỉu. Có thể ông Bồ Hôi sẽ giết nó. Nhưng nó bất cần. Nó chỉ làm những gì cần phải làm thôi.

Những người bạn đều đã ra về. Họ sẽ đến những địa chỉ khác nằm trong kế hoạch báo thù. Cún Bụi đề nghị được đi cùng họ, nhưng mọi người đều hiểu rằng Cún Bụi rất muốn ở nguyên đó, đợi ông Bồ Hôi, bà Tiêu Cay và Bé Táo trở về.

Linh Cầu nói:

- Như này đã là khá hùng hậu rồi.

Giéc-manh trút tất cả những thứ còn lại trong cái bao vốn đựng đồ trang trí cho phòng Bé Táo và nói:

- Cầm lấy đi, đây là một tí đồ dự trữ.

Bây giờ nó đang nằm một mình trong căn nhà bị tàn phá. Có mùi cháy khét, mùi muội khói, mùi mứt ngọt và nhiều thứ mùi thú vị khác (mùi chó và mèo lẫn lộn) vốn không phải sở thích của bà Tiêu Cay. Bà ấy sẽ thấy thật “mất vệ sinh” và lại ngất xỉu lần nữa. Ít ra thì ông Bồ Hôi cũng không giết nó lần thứ hai. Khi người ta chết, nghĩa là chết hẳn. Là hóa thành cây cỏ, và không gì có thể xảy đến với họ nữa. Nhưng bây giờ, nó cảm thấy nó đang sống. Nó không thể không nghĩ đến Bé

Táo. Nó không thể ngăn trái tim thôi đập. Nó cảm giác căn phòng của Bé Táo đang thiếp ngủ. Mùi hòa thơm tỏa ra bao trùm lên các mùi khác. Cún Bụi chờ đợi.

38. ÔI BÉ TÁO ĐÁNG THƯƠNG

Nó đợi đúng ba ngày. Đến chiều ngày thứ ba, có tiếng khua lách cách trong ổ khóa cửa ra vào. Và không có chuyện gì xảy ra đúng như dự đoán của Cún Bụi.

Nó đang ngồi giữa căn phòng từng là phòng ăn kiêm phòng khách như hoàng đế Na-pô-lê-ông sau trận đánh, khi mặt trời sắp lặn và mọi thứ đã bị phá hủy hết. Cửa ra vào đóng lại. Ông Bồ Hôi hoặc bà Tiêu Cay sắp xuất hiện. Cún Bụi không hề run sợ. Người đầu tiên bước vào chốn hoang tàn này là bà Tiêu Cay. Cún Bụi ngạo nghễ nhìn bà Tiêu Cay. Nhưng bà ấy không nhìn thấy nó. Và hình như bà ấy cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Đó không phải là bà Tiêu Cay trước đây. Không mấy may phản ứng. Bà Tiêu Cay nhợt nhạt như xác chết. Gương mặt bà vẫn còn hằn sâu dấu vết của một nỗi đau không thể tưởng tượng ra. Nước mắt tạo thành rãnh trên khuôn mặt bà. Bà bước đi như người mộng du giữa những mảnh vỡ vương vãi khắp nhà. Bà tiến về phía phòng Bé Táo. Rồi đến lượt ông Bồ Hôi xuất hiện. Cún Bụi sửng sốt. Có thật là ông Bồ Hôi không? Đầu tiên là ông không còn đỏ như con tôm luộc nữa. Rồi đến người ông chảy xệ xuống: cơ bắp bỗng dưng biến mất. Mặt ông tóp lại trông đến sợ, mỗi trể xuống và trắng bệch, hai mắt mở to, sáng long lanh như người bị sốt. Ông ấy cũng không màng gì đến cảnh tượng xung quanh. Ông đang ôm trên tay một cái chăn cũ và đi vào phòng Bé Táo. Thế còn Bé Táo? Bé Táo đâu? Bé Táo đâu rồi? Cún Bụi nhìn ra cửa: không có ai. Chiều nghỉ: không có ai. Cầu thang của tòa nhà: không có ai.

- BÉ TÁO! BÉ TÁO!

- Cún Bụi chạy bổ vào phòng Bé Táo. Ông Bồ Hôi đặt cái chăn cũ xuống giường Bé Táo. Và Bé Táo vừa nãy còn nằm trong chăn, bây giờ đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nhỏ thó, gầy nhom, gầy tới mức gần như trong suốt. Những gì Cún Bụi đang cảm thấy lúc này hết như cảm xúc của nó khi ở bên cạnh Mồm Đen, sau khi cánh cửa màu trắng quay tí trên trời và...

- BÉ TÁO!

Nó nhảy chồm lên giường, nhảy lên người Bé Táo và nó thè lưỡi liếm người Bé Táo, liếm, liếm...

Cho đến khi Bé Táo từ từ mở mắt:

- A! Cún đấy ư?

Bé Táo thì thầm câu đó nhỏ đến mức Cún Bụi không tin vào tai mình. Nó sững lại. Sững lại thật sự. Và lần này nó nghe rất rõ:

- Chào Cún. Vẫn khỏe chứ?

Và rồi nó không còn nghe thấy gì nữa. Trước hết vì hai tay Bé Táo đang ôm chầm lấy nó, và sau đó, bởi lẽ ông Bồ Hôi đã hét toáng lên:

- XEM NÀY! XEM NÀY! CON ĐÃ MỞ ĐƯỢC MẮT RỒI! CON ĐÃ NHÚC NHÍCH! CON ĐÃ NÓI RỒI!

Gian phòng bỗng trở nên huyền ảo không thể tưởng tượng được. Ông Bồ Hôi nhấc bổng Cún Bụi lên cao, ghì nó vào ngực, hết như bác hàng thịt tốt bụng trước kia và hôn lia lịa. Rồi đến bà Tiêu Cay. Rồi ông Bồ Hôi lại ôm hôn nó thêm lần nữa. Cuối cùng Bé Táo lên tiếng:

- Bố mẹ ngừng lại đi, con đói lắm rồi!

Tối đó, Cún Bụi ngủ trong phòng Bé Táo. Cô bé giải thích cho nó mọi chuyện. Ngay khi phát hiện ra cái thùng gỗ trống trơn, cô ấy nhất định tuyệt thực. Ban đầu cả hai cố chống chế, còn quay sang đổ lỗi cho Bé Táo, cho rằng Bé Táo không đóng chặt cửa chuồng và thùng xe. Nhưng Bé Táo rất cương quyết. Họ cũng vậy. Sau một tuần giằng co, cả hai bắt đầu lo lắng. “Em cũng biết đấy, bố mẹ rất yêu chị. Chị cũng yêu bố mẹ lắm. Nhưng bố mẹ phải yêu cả em nữa cơ.” Tóm lại, vì lo cho sức khỏe của Bé Táo, ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay dành đăng tin trên hàng loạt các báo. “Hiện giờ em nổi tiếng không kém những băng cướp đâu, Cún à, báo nào cũng có ảnh của em.” Nhưng đăng báo cũng chẳng ăn thua, trong khi Bé Táo vẫn kiên quyết không chịu ăn nên ông Bồ Hôi phải quay về nơi họ đã để hai người lái xe tải bắt Cún Bụi. “Một cuộc điều tra thực sự, chị thề đấy, hết như trên truyền hình vậy.” Nhưng họ vẫn không tìm thấy gì và Bé Táo càng lúc càng gầy. Và họ cũng dần tuyệt vọng.

- Cho đến hôm bố mẹ quyết định quay về bởi vì chị quá yếu. Họ muốn đưa chị vào bệnh viện. Đấy, Cún à, em biết hết rồi đó.

Bé Táo cảm bức chân dung Cún Bụi đang được đặt trước mặt. Cô nghiêng đầu:

- Có phải em đây không? Rất đẹp! Nhưng chị nói thật nhé: em ở ngoài trông đẹp hơn nhiều.

Sau khi đưa mắt nhìn xung quanh, cô bé nói tiếp:

- Phòng của chị rất đẹp. Đẹp hơn bao giờ hết. Chị và em, chúng ta sẽ ngủ rất ngon trong căn phòng này.

39. TƯƠNG LAI MUÔN NĂM!

Thế là xong. Bây giờ tất cả có thể yên tâm bước vào tương lai. Sức khỏe của Bé Táo hồi phục rất nhanh. Cún Bụi được ông Bồ Hôi và bà Tiêu Cay xem là thành viên chính thức trong gia đình. Bà Tiêu Cay cho rằng Cún Bụi xứng đáng được hưởng vinh dự ấy vì đã cứu sống Bé Táo. Ông Bồ Hôi phục lẫn Cún Bụi bởi một mình nó có thể đập phá tan tành cả một ngôi nhà, điều đó khiến ông hài lòng! Thật sự hài lòng! Đó là điều mà ông Bồ Hôi vẫn hay khoe với bạn bè:

- Tuyệt vời! Cu cậu đã đi bộ hơn năm trăm cây số. Còn khi chúng tôi về đến nhà, đó là cảnh Trân Châu Cảng sau trận dội bom của máy bay Nhật!

Tất cả những sự việc trên xảy ra cách đây không lâu. Hiện giờ, ông Bồ Hôi có thể kiên trì đợi hai mươi phút để Cún Bụi tha hồ giơ chân xịt lên bất kỳ bánh xe ô tô nào.

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>